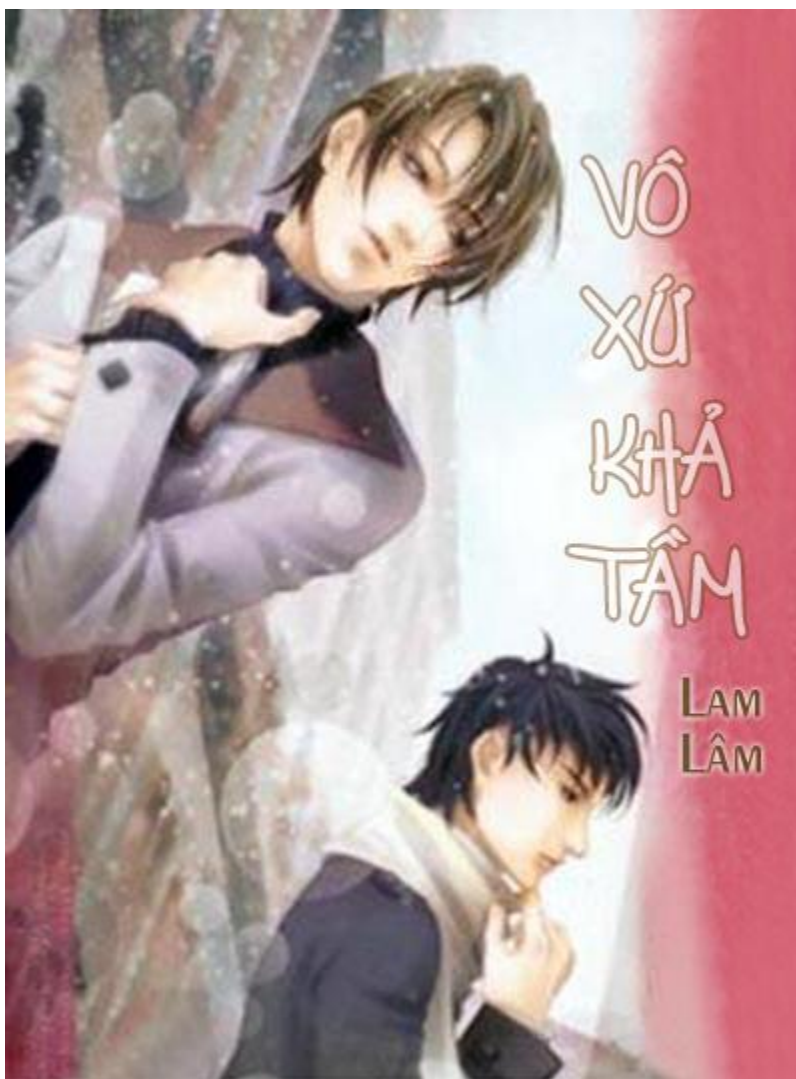

《Vô xứ khả tầm》
(NOT FOUND)
-Không nơi thuộc về-

Tác giả: Lam Lâm

Thể loại: đam mỹ, hiện đại đô thị, nhất công nhất thụ

Nhân vật: Trác Văn Dương x Lâm Cánh

Tình trạng bản gốc: Hoàn (15 chương)

Biên dịch: Quick Translator

Biên tập: 震 (Anh)

Đây là bản edit phi thương mại, chưa được sự cho phép của tác giả, xin đừng mang nó đến bất cứ nơi nào khác ngoài wordpress của editor.

Mục lục

Chương 1	Trang 4
Chương 2	Trang 12
Chương 3	Trang 17
Chương 4	Trang 26
Chương 5	Trang 32
Chương 6	Trang 38
Chương 7	Trang 43
Chương 8	Trang 50
Chương 9	Trang 56
Chương 10	Trang 64
Chương 11	Trang 71
Chương 12	Trang 78
Chương 13	Trang 83
Chương 14	Trang 90
Chương 15	Trang 102

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương một》

(1)

“Nhanh lên... Không được rồi...”

Thiếu niên tóc vàng nằm ngửa, mồ hôi trên mặt chảy ròng ròng, thấm ướt cả mái tóc dài, khó chịu thúc giục người đàn ông cao lớn đang nằm phía trên.

“Biết rồi, thả lỏng chút đi.”

Người kia, trông khá anh tuấn, yếu ớt mỉm cười, tiếp tục hành sự.

“Anh XXX đừng chỉ lo cho mình thoải mái! Mau đi ra cho tôi!”

“Rồi rồi, ra ngay đây.”

Tôi thở dốc nằm chặt lấy ga giường, oán hận nhìn kẻ kia, đồ con heo chỉ biết f**k!

Tiếng nhạc chuông di động vang lên.

“Của tôi.”

Tôi vùng vẫy, đẩy anh ta ra.

“Để mặc đi.”

Lực đạo của anh ta chẳng hề thả lỏng. Thắt lưng bị đè lại, tôi không thể nhúc nhích.

“Ồ... A~~~”

Thân thể chấn động, bỗng nhiên run lên rồi vô lực xụi lơ nằm phịch xuống. Người kia mỉm cười xoay người nằm ngả sang bên, ngón tay nhẹ nhàng gãi gãi mái tóc vàng ướt sũng: “Tiếp nhé.”

“Lần sau còn như vậy, đừng trách tôi vô tình mà cho anh một trận.”

Nóng nẩy gạt cái tay kia ra, tôi lộ ra nửa thân ngồi cạnh mép giường, chặt vật với đến cái quần vừa nãy bị ném xuống đất, từ trong túi lấy ra chiếc di động vẫn cứng đầu vang lên chưa dứt: “A lô?”

“Lâm Cánh à?” âm sắc dễ nghe từ bên kia truyền tới.

“Chuyện gì?” giọng là lạ, tôi nhú mày.

“Cậu từ ngày hôm kia đã không đi học rồi, thầy giáo bảo tớ hỏi xem có phải cậu bị ốm không.”

“Ừm, ngã gãy chân, đang bó bột.”

Hôm kia? Ông trốn học từ năm kia là chuyện thường, giờ mới phát hiện ra ông không có mặt sao?

Thanh âm đầu dây bên kia có chút do dự, hình như còn mang vẻ kinh ngạc: “Thật à?”

“Hứ, còn giả được hả, đâu ai dư hơi mà rửa mình.”

“Ờ... tớ xin phép hộ cậu vậy, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt. Có cần mọi người đến thăm không?”

“Không cần, không cần, tớ không thích ồn ào.”

“Vậy à... Ừm, hẹn gặp lại.”

“Hứ.”

Ngắt di động, tôi không nhìn được. “Ngu ngốc, tưởng quản được chuyện của người ta đấy.”

“Bạn cùng học?” người đàn ông bên cạnh tao nhả chậm thuốc.

“Anh hỏi tôi, tôi hỏi ai?” tôi xoay người với lấy cái áo sơ mi ở đầu giường, lấy một điếu thuốc ra. “Lee, đưa cái bật lửa cho tôi.”

Người được gọi là Lee cười cợt đem điếu thuốc của mình dí miệng tôi: “Học sinh trung học không nên hút thuốc.”

“Vậy mà còn đưa cho tôi? Đạo đức giả.” tôi ngắt lời. “Anh từ khi nào coi tôi là học sinh trung học chứ?”

Lee cười ha hả: “Trên giường em có chút nào giống học sinh trung học đâu?”

“Mồm thôi.” tôi cúi đầu mắng một tiếng. “Ê, xê ra, đừng có ngủ trên lưng tôi, ghê muốn chết.”

“Trừ lúc làm tình ra, em không thích người khác chạm vào nhỉ?”

“Không phải con gái, ai muốn dính vào.”

“Tiểu Cánh, đêm nay đi đâu chơi?” Lee tỉnh bơ đem tay vòng qua thắt lưng mảnh khảnh của tôi.

Tôi nhanh nhạy né tránh. “Đừng sờ loạn, buồn lắm. Narcissism đi, mang tôi đi mở mang tầm mắt, ngày trước đi có tên nói tôi chưa đủ mười tám tuổi liền đuổi ra ngoài.”

“Hô, đừng chơi khó anh nha, đó là nơi sắc tình, em muốn một luật sư nổi danh như anh hiểu luật mà cố tình phạm luật?”

Tôi cười nhạo: “Lúc cùng trẻ chưa thành niên lên giường sao không sợ phạm pháp?”

Bar gay rất có tiếng – Narcissism, quang minh chính đại tọa lạc tại khu vực phồn hoa nhất của thành phố Thiên Tân, nơi kinh doanh sắc tình vượt mức bình thường, càng không kiêng nể gì càng khí khái phi phạm. Narcissism khoa trương như thế hiểu nhiên là có hậu thuẫn không tầm thường, ông chủ cùng cục trưởng cục cảnh sát là anh em thân thiết. Có người chứng kiến rõ ràng giao dịch tình ái ở đây gọi điện thoại tố giác, ai dè còn thấy cảnh sát đang ngồi trong đó.

Có Lee đi cùng nên tôi nghênh ngang bước vào, vẫn còn sớm, trong bar mới lác đác vài người, chúng tôi dễ dàng tìm được một góc ngon nhất, ngồi xuống.

“Oa~”

Ánh mắt tôi bắt đầu không ngại ngần đảo xung quanh một lượt. “Tôi còn tự hỏi sao Thiên Tân này còn có chưa đến hai người lọt mắt, ra là đàn ông dễ nhìn đều chạy đến đây cả. Mấy người kia đều là gay sao?”

“Cơ bản là vậy, cũng có vài người tò mò tốn chút tiền đến đây để trải nghiệm.”

Lee thuần thục kêu bồi bàn tới gọi hai ly cocktail. “Cái này chắc em uống được.”

“Tôi không giống anh, vờ thanh cao.” tôi hừ một tiếng. “Sợ tôi uống rượu làm bậy phá rồi anh chứ gì.”

Lee choàng tay qua lưng tôi: “Cưng à, anh sợ em say bị người ta cuỗm đi mất, em vừa vào cửa đã bị một đám người nhìn chòng chọc rồi, anh cũng không cam đoan sẽ bảo vệ được em nha.”

Tôi nhìn xung quanh, không ít người không công khai nhìn thì cũng là liếc trộm sang bên này, nhưng cũng không hẳn là nhìn tôi.

“Hừ, đừng vờ vịt, anh là khách quen ở đây chứ gì.”

“Ha ha ha, thi thoảng đến xả hơi, xả hơi thôi, người lớn mà.”

Lee duỗi thẳng chân, tay vô tư chạm đến eo của tôi.

“Đừng linh tinh.” tôi đập tay anh ta. “Có người nhìn anh cả buổi, bồ cũ hả?”

Lee ngẩng đầu, nhìn về hướng có mỹ thiếu niên đang mỉm cười với mình hôn gió một cái: “Là MB hồng bài ở đây đó, anh cùng cậu ta có chơi đùa hai lần.”

“Lão dê già!”

Tôi đánh giá khuôn mặt búp bê tinh xảo của thiếu niên kia, oán hận: “Người ta mới mười mấy tuổi, đáng tuổi con anh.”

“Cậu ta lớn tuổi hơn em đó.”

Lee lơ đãng mỉm cười. “Anh cùng lắm mới có ba mươi tuổi, đừng có gọi lão này lão nọ.”

“Ông chú già.”

“Đêm nay về có muốn biết sức trẻ của anh không? Chứng minh cho em xem trên giường nhé?”

Lee khẽ thổi vào bên tai tôi, cười nói.

“Cút.” tôi đẩy anh ta ra. “Đêm nay còn muốn đến chỗ tôi sao?”

“Không hoan nghênh?”

“Anh mẹ nó không có chỗ ở hả? Uống bớt đi vài chén là đủ một đêm ở khách sạn bốn sao, việc gì cứ phải đến nơi bé tí đó?”

“Nhưng phòng tổng thống đối với người bên cạnh em cũng ngứa ngáy khó ngủ mà.”

“Nham nhở. Tôi cảnh cáo anh, đêm nay mà thiếu màn dạo trước làm tôi thoả mãn, dám trực tiếp tiến vào, tôi phế!”

“Ha ha ha, tuân lệnh, nữ vương điện hạ.”

Lee là người duy nhất tôi thấy lọt mắt trong đám bạn bè của ông già nhà tôi, không giống những kẻ còn lại hình như đều đã đăng ký nhãn hiệu bia Địa Trung Hải, dáng người Lee cực chuẩn, diện mạo cũng coi như đẹp trai, cơ thể sáu múi không cần pose cũng hiện rõ, nữ sinh đi trên đường liếc anh ta cũng không kém tôi là bao, phẩm vị coi như cao nhã, cuộc sống cũng coi như có tình thú, công phu phương diện kia cũng coi

như đáng nề (“coi như” nhiều như vậy ý nói kỳ thật tôi đối với anh ta cũng không vừa lòng đến thế đâu), vì những lý do này mà tôi và anh ta hiện tại đang ngồi cạnh nhau.

Chính là thế. Còn phần vì Lee suốt ngày ở bên Mỹ, thỉnh thoảng mới trở về bàn bạc công việc, thuận tiện nghỉ phép, nói một cách rõ ràng thì đều là đùa giỡn với nhau cho vui, tuyệt đối không để lại hậu hoạ, tôi vừa vui vẻ vì có thêm kinh nghiệm phong phú, vừa được người có tiền giúp mở mang kiến thức.

Tôi không có hứng thú với Lee vì người này thật xảo quyết, phải chăng người nào làm luật sư cũng có tật xấu? Anh ta tài giỏi ở chỗ vừa mới cùng tôi xong chuyện, ngay sau đó có thể đứng trước mặt ba tôi, vẻ mặt khách khí, cười xã giao: “Tiểu Cánh, khoẻ không? Chú nhớ cháu lắm đó.”

Chú! Tôi phi! Sao lúc ném tôi lên giường không có để tôi gọi là “chú” chứ!

Dẫu sao anh ta cũng quan tâm tôi. Tôi là loại người không bị ai quản lý, ba mặc kệ, mẹ mặc kệ, trường học cũng mặc kệ, anh ta liền nguyện ý để mắt đến tôi, tuy cũng đơn giản chỉ là không cho tôi tiếp xúc với đám người hư hỏng, không cho hút hít, không bán xuân, không trộm cắp cướp của là được rồi (thật ra cũng vô nghĩa, tôi đâu sa đoạ đến nông nổi ấy), cho tôi tiền tiêu vặt, còn rộng rãi hơn ông già nhà tôi. Anh ta còn biết tôi có bệnh đau bao tử. Ở một vài phương diện, ba mẹ trên sổ hộ khẩu của tôi còn chẳng hiểu tôi bằng anh ta, bọn họ thậm chí còn không biết con mình thích người cùng giới, không biết con mình số lần đi học có thể so sánh được với số lần xuất hiện sao chổi Halley, càng không biết đứa con mười bảy tuổi đang cùng ông bạn thân thiết có quan hệ với nhau.

Cho nên dù không thích con người tên Lee này, nếu nửa đêm đau dạ dày đến mức muốn đi gặp Jesus, người đầu tiên tôi gọi đến khẳng định là anh ta.

Từ nãy đến giờ toàn chỉ nói về người đàn ông độc thân quý báu đang cười với tôi (tôi nghĩ tất cả các bạn nữ có nhãn lực ngàn vạn lần đừng nghĩ đến việc dây dưa với anh ta, lý lịch sâu xa của Lee là gay chính hiệu, nếu là bi, may ra các bạn còn có thể hy vọng), có vẻ như tôi cũng nên giới thiệu về mình một chút. Trên hồ sơ học sinh, tên tôi là Lâm Cánh, năm nay mười bảy tuổi, nam sinh cấp ba, về mặt chính trị thì đã sang Đoàn viên hay vẫn còn là Đội viên tôi cũng không rõ, hiệu trưởng của tôi mà biết chắc sẽ tự nguyện xin về vườn mất. Thành tích văn hoá khẳng định là kém (cụ thể ra sao thật sự tôi cũng biết đâu đấy), hạnh kiểm đạt tiêu chuẩn (chính vì bọn họ không dám để tôi bị đúp), nhưng có môn thể dục thành tích rất nổi bật, cũng đúng thôi, ngu si tứ chi phát triển. Giáo viên của tôi không xem thường tôi là vì đại hội thể dục thể thao hằng năm trong trận đấu bóng rổ giao hữu, biểu hiện của tôi có thể nói là xuất sắc, nữ sinh nhìn thấy đều thét chói tai, tôi cũng hưởng ứng mà thể hiện, nói tôi thích khoe mẽ cũng được, tôi cảm thấy khi xông lên hay khi ném bóng vào rổ mới có thể phát huy giá trị “bông hoa” của Tổ quốc.

Nam Cao coi tôi như sĩ nhục số một của bọn họ, năm nay tôi tiếp tục học lên chắc chắn sẽ tiếp tục là "con sâu làm rầu nồi canh". Nam Cao là trường trung học có tỷ lệ học sinh lên lớp cao nhất của thành phố, thuộc sở hữu tư nhân, học phí cũng như danh tiếng cao đến dọa người, đương nhiên Lâm Cảnh này cũng chỉ biết hư hỏng xài tiền của ba, về mặt tiền bạc tự nhiên cũng không cần phải lo lắng. Trong trường ngẫu nhiên cũng có vài tên đâm đầu vào học, liều mạng chen vào giai cấp tư sản, còn phần lớn học sinh khác đều có gia thế, nhà tôi có tay trong như vậy cũng không phải đáng kinh ngạc gì.

Ngồi chưa ấm chỗ, Lee đã có người quen lại chào hỏi, nhìn thoáng qua là một ông chú có máu mặt nhưng diện mạo quá tầm thường. Một bên khách sáo với Lee, một bên quét mắt lên người tôi một lượt, ánh mắt bắn ra bốn phía chẳng khác nào con dao hận không thể cắt nát quần áo của tôi rồi để lại vết tích trên làn da này. Tôi khó chịu xoay mình lại với lão ta, đúng là hôm nay tôi ăn mặc có hơi khiêu khích, quần da màu sáng đang thịnh hành bó chặt lấy người, lộ rõ đường cong, khoá áo kéo xuống sâu, bên trong lại không mặc gì cả nhưng vấn đề là tôi mặc vậy để dành cho mấy anh chàng trẻ tuổi đẹp trai ngắm chứ không phải ông già có ánh mắt sồn gai ố kia nhìn vào.

"Lee, tôi sang bên kia đây." tôi đứng lên.

"Sao thế? Ngồi cạnh anh không vui sao?" Lee bắt lấy tay tôi.

"Phiền quá, đi chút thôi." ai muốn bị lão già kia thèm thuồng nhìn chứ!

"Thế đừng đi xa đấy, bị người ta trêu ghẹo phải gọi anh."

"Anh cứ làm như tôi là con nít ấy." tôi gạt tay anh ta, đi về phía quầy bar.

"Cho tôi chén đất nhất."

Lời này nghe chẳng khác nào mấy tên nhà giàu mới nổi còn lơ ngơ. Đối với rượu tôi cũng không sành lắm, dù sao kẻ có tiền chỉ chọn thứ đắt, hưởng chi là Lee trả, không chọn loại đắt tiền e không phải đạo.

Thằng nhóc ở quầy bar cũng không thèm liếc mắt nhìn tôi, cúi đầu chuyên tâm pha rượu rồi đem cái cốc đến trước mặt tôi. Tôi liền cụt hứng. Tuy không dám chắc người phục vụ trong quán phải có hứng thú với gay nhưng với mị lực hơn người của mình, mười người thì có đến chín người phải nhìn tôi mãi không rời, cậu ta cho dù thích người khác phái tốt xấu gì cũng nên ghen tỵ nhìn tôi một cái cho tôi mát lòng mát dạ một chút chứ.

"Ày, anh trai, rượu này khó uống quá." tôi kiểm soát.

Cậu ta vẫn không thèm nhìn, chỉ lo việc của mình: "Đây là loại đắt nhất mà cậu yêu cầu."

Tôi chống cằm nhìn cậu ta, đột nhiên phát hiện thẳng nhóc này bộ dạng không tệ, độ cong của trán và cằm đều hoàn mỹ, mũi rất cao, phiến môi cực quyến rũ, độ dày vừa phải, ánh mắt đúng kiểu tôi thích, mảnh, dài, sắc bén. Tôi mặt dày nhìn xuống phía dưới, ày, cổ thanh tú, hầu kết nhô lên, cắn một ngụm cảm giác hẳn không tồi... Độ rộng bờ vai hoàn hảo, cổ áo rộng mở lộ rõ xương quai xanh, đèn mập mờ cũng có thể thấy dưới lớp áo sơ mi kia là làn da vô cùng mịn màng.

Ai da~ Tôi ngẩn ngơ thưởng thức rượu cùng người đẹp, ánh mắt lão già khi nãy còn kém xa tôi bây giờ. Cậu nhóc trước mặt này cho cảm giác rất khó nói, không biết nên dùng từ cứng cỏi hay âm nhu để miêu tả, chuẩn xác thì chắc là loại cương nhu rồi, vừa có vẻ tinh tế của nữ giới, vừa có hơi thở đúng là "man in men".

Tôi ngăm ngía say mê, còn vô thức nuốt nước miếng.

"Ê~" tôi bắt chuyện mà cậu ta lại dấm lơ tôi.

"Cậu không thích con trai hả?"

Thuận miệng hỏi. Bị cậu ta đối xử lạnh lùng cũng không làm tổn thương đến lòng tự tôn của tôi.

"Đúng, tôi không phải là gay."

Cậu ta trả lời theo phép lịch sự. Phòng chừng cũng có nhiều người tiếp cận cậu ta như tôi nên không có vẻ sượng sùng.

"Nhưng nơi này toàn gay..."

"Tôi chỉ làm thuê ở đây."

"Hơ, làm thuê? Cậu bán cái gì thế, đằng trước hay đằng sau?"

Tôi cố tình trêu chọc cậu ta, thật muốn đánh lộn, mặc kệ Lee sẽ không làm ngơ, chuồn nhanh là được.

Cậu ta quả nhiên bất mãn quay đầu lại. Bingo~ trong lòng khẽ huýt lên một tiếng, tên đẹp trai cuối cùng cũng chịu nhìn tôi, dù ánh mắt không có thiện ý nhưng tôi không ngại, ha ha ha, tôi đâu có lòng tham không đáy...

Vẻ mặt phẫn nộ của cậu ta nhanh chóng biến thành kinh ngạc.

"Lâm Cánh?!"

Tôi thiếu chút nữa đem rượu mới uống phun ra. Cậu ta vừa nói gì? Nghe giọng giống tên tôi?!

Trùng mắt nhìn cậu ta năm giây, tôi chắc chắn không quen nhân vật số một như vậy. Đùa chứ, người đẹp trai thế có liếc mắt một cái cũng không quên được đâu.

“Cậu quen tôi?”

Tôi – Lâm Cánh tuy ngọc thụ lâm phong, phong lưu, phóng khoáng nhưng không ngờ tiếng thơm lan xa đến mức này.

Hai hàng lông mày anh nhíu chặt rồi nhú lại: “Không phải cậu gãy chân, đang bó bột nằm ở nhà à?”

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương hai》

(2)

Há? Vẻ mặt của tôi khi ấy nhất định trông rất tức cười, cậu ta còn bồi thêm một câu: “Mất công tớ xin nghỉ giúp cậu, hoá ra cậu khoẻ như voi.”

Cuối cùng cũng nhớ ra, chết tiệt, vừa rồi chỉ thấy quen tai, không nghĩ sâu xa, thì ra thằng bạn ban ngày gọi cho mình là cậu ta.

“Cậu cũng học ở Nam Cao à? Lớp nào? Tên gì?”

Tôi kinh ngạc. Đám mọt sách kia cư nhiên lại có cực phẩm thế này còn có thể thoát được pháp nhãn của tôi.

Cậu ta liền dở khóc dở cười: “Lâm Cánh, tớ ba năm nay đều ngồi cùng bàn với cậu.”

Lặng ngắt. Cố gắng cẩn thận tìm tòi trong đầu, tôi được ngồi cạnh báu vật quý giá đến nhường này á? Ấn tượng của tôi là ở Nam Cao kia có cái tên suốt ngày mặc áo đồng phục nhàm chán, đất đai đen thùi lùi. Mà cũng khó trách, dựa vào tần suất xuất hiện ở trường học của tôi cùng với thói quen hể đến lớp là lăn ra ngủ gục trên bàn mà nói, không nhớ rõ mặt người ngồi cạnh thì đâu có gì khó hiểu.

“A... Tên cậu...” còn đang suy nghĩ vẫn không quên bắt chuyện.

“Trác Văn Dương.” sắc mặt cậu ta có vẻ không ổn. “Cậu không biết?!”

“Hắc hắc.” tôi vô cùng xấu hổ. “Biết, biết chứ, hỏi cho chắc ấy mà.”

Lời nói dối trắng trợn làm mặt cậu ta càng cau có: “Nơi này không phải chỗ cậu nên đến. Chưa thành niên không được vào.”

“Cậu cũng thế còn gì.”

“Tớ đủ tuổi rồi, hơn nữa chỉ là pha chế rượu. Cậu tới đây làm gì?” cậu ta nhìn bốn phía xung quanh. “Chẳng lẽ...”

“Không sai, tớ là gay, chỉ thích con trai.” tôi thoải mái. “Nhất là người như cậu.”

Có lẽ do thiếu ánh sáng nên tôi thấy cậu ta hình như đỏ mặt.

“Tớ tuyệt đối không thích con trai đâu.” cậu ta vội vàng lau chùi cái cốc thuỷ tinh trong tay.

“Đừng lo, tớ là thụ, cho dù có nhắm cậu cũng sẽ không làm gì được cậu đâu.” tôi cười tủm tỉm, nghịch cái cốc trong tay. “Cho thêm một ly, bảo bối.”

“Rượu này mạnh lắm đó, đừng uống nữa, sẽ say đấy.”

Tôi cũng có cảm giác lâng lâng thật bèn to gan bò nửa người lên quầy bar lại gần cậu ta: “Không cho uống cũng được, để tớ hôn một cái...”

“Lâm Cánh, đừng quậy.” cậu ta xấu hổ, lùi lại, biểu tình thật đáng yêu.

Tôi liền mượn rượu giả điên, cười hì hì mặt dày lấn tới, cọ cọ vào mặt cậu ta. Làn da kia thật kích thích, cả đời cũng khó quên, nhắm mìn đến kỳ diệu, giống như chạm vào nước vậy.

“Tiểu Cánh, làm gì đó?” chợt có người từ đằng sau ôm thắt lưng, lôi tôi với cái dáng khó coi từ trên quầy bar xuống, là Lee. “Đến giờ về rồi.”

“Không~ tôi muốn cùng cậu ấy nói chuyện~”

Tôi ở trong lòng Lee tiếp tục cười ngây ngô. Chắc, tôi sớm biết mình tửu lượng đã tệ, rượu vào bộ dạng còn tệ hại hơn.

Trác Văn Dương lặng yên cúi đầu lau cái cốc, động tác hơi gượng gạo.

“Vừa uống rượu lại còn ve vãn người khác, tật xấu này không sửa anh biết làm sao đây?” Lee nhéo nhéo cái mũi của tôi rồi cười với Văn Dương: “Thật ngại quá, Tiểu Cánh là như thế đấy.”

Hứ? Tôi có sở thích như vậy sao? Thế mà cả tôi cũng không biết. Chỉ có một chén thôi, tôi có nóng người nhưng chưa hoá đần đâu. Mặt hửng ngẩng đầu lên án con người cao hơn tôi một cái đầu kia: “Tôi không hề...”

Chưa dứt lời đã bị Lee dùng môi chặn lại.

Chung quanh vang lên tiếng huýt sáo, tôi tức giận đến muốn cắn người, Lee thức thời buông ngay ra, cười trừ: “Ngoan, em say rồi, chúng ta trở về thôi.”

Tôi phần nộ đẩy anh ta, xoay người đi ra ngoài. Lee đột nhiên trước mặt người khác tỏ vẻ thân mật quá mức giữ lấy tôi, tôi biết anh ta đang diễn trò. Cho dù muốn khoe với đám lão già đang trưng vẻ mặt hâm mộ kia rằng mình câu được một thiếu niên mỹ

mạo như tôi, cũng phải được tôi đồng ý chứ, anh ta nghĩ rằng tôi là bubby của anh ta ư?

“Lâm Cánh.”

Đi hai bước lại nghe thấy tiếng Trác Văn Dương gọi.

“Cái gì?” tôi không vui quay đầu lại.

“Nếu không có chuyện gì thì đi học lại đi, cứ như thế sẽ không có tương lai đâu.”

“Nhiều chuyện.” tôi nhún vai.

Khi tỉnh lại thấy kim đồng hồ ồn ào đã chỉ ở số chín, tôi trở mình kéo cái rèm cửa sổ buông cạnh giường có vẻ bẩn thỉu ra để ánh mặt trời chiếu thẳng vào. Đã lâu cũng chưa tỉnh dậy sớm thế này, ở trên giường đang rộng tứ chi, ưỡn cái eo tự cho là duyên dáng, đột nhiên thấy tẻ nhạt. Hôm nay làm gì đây? Theo kế hoạch, định bắt Lee đưa mình đi lượn lờ bằng cái xe thể thao phong cách đó, nhưng mà...

Mười phút sau, tôi quần áo gọn gàng đứng giữa phòng khách, miệng ngậm bánh mì, tay cầm bình nước trái cây tìm được trong tủ lạnh, sau đó một cước đạp lên bụng con người đang ấm ức nằm co ro trên sofa ngủ: “Lee, tôi đến trường đây...”

“Hớ?”

Cái tên hôm qua mặt dày mày dạn không nghe lời bị tôi đuổi qua phòng khách mở màn mở to mắt, nhìn tôi đang tươi cười, lỗ tai nhét tai nghe cùng áo đồng phục vạt áo mở rộng. Dại ra hai giây rồi lộ ánh mắt mừng rỡ: “Tiểu Cánh, em mặc đồng phục trông cũng ra dáng nhĩ~”

“Anh – đi – chết – đi!” tôi giãy giụa đẩy tay anh ta ra, đứng lên. “Đừng có cời quần áo của tôi! Tôi muốn đi học!”

“Đi học?” nghe thấy từ đó, biểu tình Lee chẳng khác nào nghe tin Bin Laden tấn công Trung Quốc, nhất thời khủng hoảng.

“Đúng.” tôi vỗ vỗ cái cặp sách chưa từng để sách kia chứng minh nơi tôi muốn đến là trường học, chứ không phải khu vui chơi.

“A...” trước khi miệng Lee kịp khép lại, tôi đã hớn hờ đóng sầm cửa đi ra ngoài. Lúc đến trường, còn chưa tan, thật quá tốt. Tôi nghênh ngang trước mặt bao người bước vào lớp. Nhắm cái chỗ duy nhất không có ai ngồi liền đặt mông xuống. Ấy dô, mấy đứa đừng nói tôi phách lối nha, đây cũng run lắm – không vào nhầm lớp đó chứ?

Buông cặp xuống, nở nụ cười chói lóa như ánh mặt trời với ông thầy vẫn chưa kịp hoàn hồn, ngoan ngoãn đem tai nghe thả vào trong cặp. Với giáo viên khác tôi sẽ không nghe lời như vậy đâu, nhưng với cái người tên Âu Dương Hi Văn trên bục giảng kia thì là ngoại lệ. Là giáo sư mới vào Nam Cao, kiến thức nông cạn như tôi cũng có nghe tiếng ổng. Danh tiếng không phải tự nhận, cũng không hẳn vì ổng là bông hoa tuần mỹ hiếm có trong đồng giáo viên Nam Cao, mà là vì ổng đối với lớp tôi rất khôn khéo. Liếc tôi một cái, mỉm cười, bình tĩnh xoay người tiếp tục viết lên bảng những dòng chữ tiếng Anh dài ngoằng mà tôi chẳng hiểu gì cả. Ừm, nếu giáo viên Nam Cao nào cũng đều giống như ổng thì tốt rồi.

“Ồ.” tán thưởng ông thầy đẹp trai trên bục bộc lộ tài năng xong, tôi tập trung nhìn sang con người “giấu tài” bên cạnh. “Mắt kính xấu vậy thật mất hứng.”

Tôi hơi bức bối ngồi cạnh Trác Văn Dương, đẩy đẩy cái đít chai lần trước gặp cậu ta không đeo, cậu ta nhỏ giọng nói: “Ngồi yên nghe giảng, đừng phá.”

Tôi vênh váo sung sướng ngắm nhìn khuôn mặt anh tuần đặng sau cái kính xấu xí kia, trên mặt liền lộ ra biểu tình sắc lang, nước dãi nhỏ ra. Cậu ta không thèm để ý đến tôi, tự giác cắn cúi ghi chép, đôi môi xinh đẹp mím chặt lại.

“Đừng quê như vậy.”

Tôi đưa tay nhắc cái kính ra, cậu ta liền hít một hơi lạnh. Khoé mắt tôi quét đến ông thầy đang hướng về phía này chuẩn bị điểm danh tôi, hết sức phối hợp với ổng. Hết giờ, tiếng chuông vang lên. Mười phút ra chơi quý giá, bầu không khí sinh động hẳn lên. Cậu ta chậm rãi đưa tay: “Trả lại cho tớ.”

“Không trả!” tôi cọt nhả.

“Tớ cận thị, không có kính thì không nhìn được chữ trên bảng.”

Cậu ta phiền não nhíu lông mày, vẻ mặt mơ màng cực kỳ mê người.

“Dóc, tối qua cậu có đeo đâu.”

Tôi đem cái kính treo lên đầu ngón tay út, tình bơ chuyển qua chuyển lại.

“Tối hôm qua là kính sát trùng.” cậu ta thành thật trả lời, muốn bắt lấy tay của tôi.

Trong nháy mắt tay cậu ta chạm đến cổ tay, tôi có cảm giác như điện giật, run lên một chút. Sau đó bốn con mắt trừng lớn nhìn cái kính khóc lóc bay ra, đập lên bảng đen, rơi xuống, một cái chân bước lên. “Choang!”

“Hắc hắc.” tôi cười trộm, đứng lên. “Vỡ rồi à? Khéo thật, sau này cậu nên mang kính sát trùng đi, đẹp trai hơn đó.”

Chưa kịp bước ra, tôi đã bị ai đó hung hăng kéo về rồi bị đè lên. Tôi nghe rằng trợn mắt, nhìn không ra bàn tay thon thả trắng nõn như vậy lại có lực đạo vô cùng lớn. Khuôn mặt nguy hiểm của cậu ta tiến lại gần. A, không phải chứ, vì cái kính vỡ mà định đánh tôi? Ánh mắt mê người kia như rắn đang thôi miên ếch, dán chặt lên người tôi...

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương ba》

(3)

“Hiện giờ mắt tớ không thấy rõ được.” ánh mắt sắc bén động lòng người nhìn thẳng vào tôi. “Tiết sau cậu chép bài được không?”

Kết quả tôi chép bài đổi được hai xiên mực nướng. Tôi tin mình không bị thiệt vì sắc mặt cậu ta nói cho tôi biết mực nướng kia còn có giá hơn bài của Lâm đại thiếu gia tôi. Cậu ta nói tôi viết rồi rằm, chỉ đáng hai xiên mực nướng. Kỳ thật đâu thể trách tôi, tôi thề là đã thật sự cố gắng, vì bên cạnh có người hung tợn giám sát, tôi liền tỏ ra cực kỳ nhiệt tình, thành khẩn chép nghiêm chỉnh. Âu Dương Hi Văn kia người thì đâu ra đây mà chữ thì như gà bới. Thị lực của tôi dù là 2.0 nhưng chữ trên bảng là tiếng nước ngoài nên nhiều lúc cũng phải đoán bừa. Còn một chuyện tôi không thừa nhận với Trác Văn Dương, chính là, hai mươi sáu chữ cái đối với tôi vô luận sắp xếp ra sao cũng chẳng sai biệt lắm, nên trong quá trình sao chép không cẩn thận viết sai thứ tự hay bỏ sót chữ nào cũng là điều bình thường.

Đáng tiếc anh chàng đẹp trai lại không thông cảm, dọc đường mắt trừng lớn như đèn pha soi lên khắp người tôi.

Chuyện của tôi và Trác Văn Dương vốn chỉ đến đây. Sự tình phát sinh khi tôi tỏ vẻ sạch sẽ, coi trọng vệ sinh mà làm động tác đem tay dính nước sốt mực nướng xoa xoa lên quần áo, còn chà sát thật mạnh, đến khi tay sạch trơn mới thôi.

Trác Văn Dương thật sự quá độc ác, trên đường đông người như vậy dám kéo tai tôi hại tôi đau đến chảy nước mắt còn chưa chịu buông tay. Này này, mẹ tôi cũng chưa làm thế với tôi bao giờ. Quá đáng à nha.

Kể cả khi tôi lau tay lên quần áo cậu ta.

Cậu ta trợn mắt nhìn đồng phục của Nam Cao nổi tiếng loang lổ vết nước sốt, ánh mắt giống như muốn ăn thịt người. Khi ấy, tôi còn không biết cậu ta có tính ưa sạch sẽ nghiêm trọng, đương nhiên cảm thấy tủi thân. Mặt méo xệch, tôi nhanh nhẩu bám vào quần áo cậu ta, cậu ta liền liều mạng chống cự. Nhắm mắt nhắm mũi xông lên giằng cúc áo của cậu ta, hai đứa ngay trước mặt bao người ụnh lộn một trận, người tới hóng vô số. Cuối cùng tôi giành thắng lợi, thành công kéo tuột áo cậu ta.

Tôi ăn năn: “Trác Văn Dương, xin lỗi mà, quần áo cậu, tớ đem đi giặt giùm nhé?”

Thấy tôi hào phóng chưa!

(Ai nghĩ bậy là do bản thân đen tối nha, không liên quan đến tôi~~>0<~~)

“Tiểu Cánh, không đi theo à?”

Con ruồi Lee vo ve từ nãy đến giờ. Tôi “bộp!” đập cho nó một phát chết luôn: “Đừng có mơ, tôi ghét người nước ngoài.”

“Đi đi mà, Eric nói muốn gặp em.”

Ha ha ha, cuối cùng cũng khai ra. Tôi đây cũng thành thật: “Chính là vì tôi không muốn đi gặp Eric đó.”

“Tiểu Cánh, đừng làm anh khó xử. Nghe anh rồi muốn gì anh cũng mua cho, nhé?”

Nói thật tôi cũng thích nhìn bộ dáng khổ sở hiếm có này của Lee, có điều phải nhẫn nại với cái tên Eric con lai Trung - Mỹ khô khan đấy thật không thoái mái.

Đêm nay đám Lee gồm toàn “bạn làm ăn” với nhau tổ chức một bữa tiệc trên danh nghĩa, nhân vật được mời đến quanh đi quẩn lại toàn tai to mặt lớn, không con ông cháu cha thì cũng là người nước ngoài. Tôi tuy thích tham gia góp vui nhưng không muốn bị mấy kẻ quá chén đem quăng lên giường. Tiệc diễn ra ở biệt thự của Eric, cái kẻ tiền nhiều đến mức muốn đem ra phơi nắng kia từ lần đầu gặp tôi đã có ánh mắt mờ ám, nếu tôi không thông minh lanh lợi lẫn được, có lẽ đã sớm bị Lee dâng đến tận miệng anh ta rồi.

“Nhức đầu, người nóng nóng. Đừng ồn nữa.” tôi nằm lên giường, lấy chăn trùm kín đầu.

“Tiểu Cánh...”

Tôi vẫn không nhúc nhích giả chết, mãi đến khi nghe Lee bắt đặc dĩ thờ dài đánh sượt một cái rồi đóng cửa lại đi ra ngoài mới cuộn chăn lại, rầu rĩ ngồi dậy.

Dám giúp tên khốn hại!

Tôi không bắt bẻ không có nghĩa là không có nguyên tắc. Nếu thèm quá thì thà tốn chút tiền để đến mấy quán ngư lang kêu một tiếng, với hoá đơn bốn chữ số hàng nào chả có, còn đảm bảo phục vụ chu đáo, ngay cả việc sau đó cũng không cần phụ trách.

Tâm tình tồi tệ, tôi muốn hút thuốc, nhớ ngày ấy cùng với Lee, thuận tiện giấu một bao khá được ở trong cặp sách. Lục lọi nửa ngày tìm mãi không thấy, liền đứng thẳng dậy dốc hết ra giường, một đồng hồ bà lằng (không có sách) tung ra trên giường: “áo

mưa”, đồng tiền lẻ cùng với một số thứ linh tinh khác chất đồng nhưng không tìm được cái bao thuốc đã dùng mà lại nhìn thấy hoá đơn của tiệm giặt ủi gần đây.

Giặt?

Đột nhiên nhớ đến chuyện có đem đồng phục của Trác Văn Dương đi giặt mà đến giờ chưa trả lại. Lâu thế mà cậu ta cũng không thèm gọi điện đến hỏi. Trùng mắt trần trần nhìn trần nhà một hồi, tôi quyết định đi ra ngoài giải sầu, thuận tiện tìm anh chàng đẹp trai chơi.

“Cháu chào bác.”

Trời tối đen như mực, gió thổi vù vù, tôi xuất hiện trước đại môn Trác gia, người ra mở cửa là một phụ nữ trung niên còn giữ được nét duyên dáng, nhu thuận nở nụ cười mê người.

“Cháu đến tìm Văn Dương...”

“Văn Dương đang tắm, cháu chờ một chút.”

Ngồi lơ đãng ở phòng khách không nghe rõ bác Trác nhiệt tình nói đông nói tây cái gì, chỉ lọt tai được đúng câu đấy. Ô? Tắm à...

Không mặc quần áo...

Trong đầu tự động đem hình ảnh ba chiều của Trác Văn Dương thường ngày xoá đi quần áo, xử lý các góc độ, hình ảnh dần hiện lên rõ nét.

“Tiểu Dương, bạn cùng học đến tìm.”

Trác Văn Dương đang dùng khăn lông lau tóc đi qua phòng khách liền đứng lại, nghi hoặc dùng ánh mắt cận thị đặc biệt mông lung nhìn tôi.

Lòng tôi tru lên, nguy, không thể tưởng tượng nổi thằng nhóc này có thể kêu gọi đến thế...

Tôi bây giờ đang lâm vào tình cảnh chữ đến khi cần dùng thì hận ít, trong đầu thi ca còn sót lại để tả mỹ nhân, mỹ nam tử đều lần lượt dùng cũng không đủ để hình dung một phần mười mỹ mạo của cậu ấy. Tóc còn vương nước bám trên mặt cảm giác thật hài hoà, làn da trắng nõn toả ra hơi nước, khuôn mặt như cánh hoa đào, tổng thể là mặt trắng môi hồng mắt ngọc mày ngài. Vô cùng đau khổ chính là dù như vậy vẫn mang hương vị đàn ông ngời ngời, không hề ẻo lả. Coi coi, áo ngủ mở rộng, tôi quả thực không nhìn nổi thèm khát được đưa tay kiểm tra chất lượng bên trong.

“Sao cậu đến đây?”

Oa oa oa, đến thanh âm cũng có từ tính như thế...

Biểu tình của tôi lúc đó có lẽ không khác mấy tên ngốc nghếch là bao, nên ánh mắt của cậu ta cũng hiện lên vẻ kỳ quái.

"Tớ đến nhờ cậu kèm học..."

Mặt cậu ta như nhìn thấy quỷ: "Mười giờ rồi..."

"Ày, thật ra tớ đến trả cậu quần áo."

Cậu ta không nói gì, nhận gói quần áo từ tay tôi, nói cảm ơn rồi không dây dưa thêm mà xoay người vào phòng.

Tôi vốn mặt dày nên nhắm mắt đi theo sát.

"Muộn rồi, tớ phải đi ngủ." ánh mắt như bảo có kì kèo cũng vô ích.

Hắc hắc, tôi lấy tư thế lão sói xám đi đến chỗ bé thỏ trắng.

"Tớ có bài tiếng Anh muốn hỏi."

Tôi nói vậy vì biết thành tích tiếng Anh của Trác Văn Dương luôn đứng đầu trong lớp.

Cậu ta khó xử gãi đầu, nhưng vẫn đứng lên đến trước bàn học, lôi ghế ra ý bảo tôi ngồi xuống: "Phần nào, hỏi mau đi."

"Cái kia... cái kia..." tôi cười ngốc chợt nhớ mình đến đây cũng không mang theo sách, thế thì có mà hỏi cái P.

"Là tập đề mẫu thầy Âu Dương phát lần trước?"

Ờ? Cái quái gì thế? Tôi ngay lập tức cười toả nắng: "Đúng, đúng."

Cậu ta lấy tập bài thi màu lam, rút ra một bài sạch sẽ đến khó có thể tưởng tượng nổi ném đến trước mặt tôi: "Đề này?"

"Á..." tôi xem mà giật mình. "Cậu làm hết rồi?"

"Ờ." cậu ta bình tĩnh gật đầu. "Không khó lắm, phần lớn mọi người làm đều được trên tám mươi..."

Thế mà tôi vẫn tưởng 100 điểm chỉ tiểu học mới có.

"Cậu không làm được phần nào?"

“Phần nào cũng không làm được.” tôi chưa có xem qua, nên đây là lời nói thật.

Cậu ta suýt té ngựa, rút bút từ ống đựng ra: “Lại đây, trước tiên về hướng giải, ngữ pháp câu này dùng câu số sáu không khác nhau lắm, nếu giải được là giải được cả hai câu luôn. Cậu xem này...”

Tôi lại thề là tôi rất chăm chú nghe cậu ta nói.

Nhưng nghe như thế nào lại là chuyện khác.

Có giọng nói quá đỗi sexy kia làm nhạc nền, trí tưởng tượng của tôi bắt đầu bay lượn, ánh mắt lướt từ khuôn mặt hoàn mỹ, chuyển qua cổ, kéo đến khuôn ngực ẩn ẩn hiện hiện, mon men đến phần dưới eo rồi lại theo đường cũ trở về. Một đường nhìn đúng tiêu chuẩn khám phá mẫu mực, tuyệt đối không bỏ qua một tắc nào, với tôn chỉ thấu triệt bản chất hiện tượng, với mục đích vạch trần sự thật một cách chân thực nhất...

Tôi si ngốc nhìn cái mũi dọc dừa, trầm tư nhớ tới người ta thường nói hình dạng cái mũi với cái kia của con trai có liên hệ mật thiết, không biết chỗ đó của cậu ta có đáng vẻ như thế nào... Đúng lúc ấy, đột nhiên nghe thấy cậu ta la toáng lên: “Lâm Cảnh!”

“Có!” tôi khàn giọng đáp lại ngay tức thì.

“Cậu có nghe tớ nói không đó?”

“Có!” mới khôi phục tinh thần, tôi chỉ có thể máy móc dùng đúng chữ này để trả lời, phỏng chừng nếu cậu ta hỏi tôi “Có bệnh à?”, tôi cũng sẽ lớn tiếng trả lời: “Có!”

“Tớ mới giải thích xong, cậu nhắc lại xem nào, vì sao câu này không chọn B?”

Hừ, thủ pháp thâm vấn ác độc nhất định là học của Âu Dương Hi Văn rồi.

“Vì B không đúng.” tôi nói như đúng rồi.

Cậu ta phẫn nộ trừng mắt nhìn tôi, tôi có gắng đấu mắt lại.

Sau một hồi, cậu ta vô lực cúi đầu: “Quên đi, nhìn cậu cũng không có tinh thần, đêm nay đến đây thôi, mai đến trường nói tiếp.”

A? Có ý đuổi khéo sao?

Tôi làm bộ làm tịch nâng cái cặp lên: “Văn Dương, mấy giờ rồi? Kịp bắt xe bus chứ?”

Còn xe mới lạ ấy, chuyển tôi vừa đi là chuyển cuối cùng rồi. Cậu ta sững sốt một chút, nhú mào: “Muộn rồi... Tôi đưa cậu ra đường bắt taxi.”

“Không được!” tôi hoảng hốt lùi bước. “Từ đây đến nhà tớ tốn mấy chục đồng, rất đắt, tớ... tớ đi bộ về vậy.”

Đôi lông mày phiêu lượng chau lại.

Đang ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, chợt truyền đến tiếng đập cửa, giọng bác Trác tựa như Chúa Cứu Thế: “Tiểu Dương, muộn thế này bạn con về một mình không an toàn, thôi, bảo bạn gọi điện về nhà báo đêm nay ngủ ở đây đi ha?”

Lòng tôi phấn khởi hô vạn tuế, trên mặt thì chân thành tha thiết rút rút nói: “Như vậy... phiền đến cậu... không hay lắm...”

Văn Dương thở dài, vẻ cam chịu gãi gãi đầu: “Đi tắm đi, lát tớ lấy áo ngủ cho.”

Hí hửng trốn trong ổ chăn nghe được tiếng cậu ta đang từ từ đến đây, tôi cười đến mang tai...

“Ngủ ngon.” chờ cậu ta xốc chăn lên nằm xuống bên cạnh, tôi mở miệng nói.

“Ngủ ngon.” cậu ta ngạc nhiên đáp lại một cách gượng gạo.

Đèn tắt.

Trên cái giường nhỏ chen chúc hai thằng con trai, trong đó có một đứa là gay...

Tôi lưỡng lự, cơ hội này không dễ có được, tốt xấu gì cũng nên tranh thủ, phải tận lực ăn chút đậu hũ. Tôi bèn dí sát vào người bên cạnh, tay âm mưu định khoác lên lưng cậu ta.

Cậu ta hơi run lên một chút nhưng không hề động đậy, lưng vẫn quay về phía tôi.

Ê, Trác Văn Dương, được Lâm Cánh tôi chủ động là nể mặt cậu lắm đó nha! Có bao nhiêu người cầu mà không được, cậu dám phản ứng như thế hả? Nằm ngay cạnh miếng mồi ngon tuyệt cú mèo mà không làm gì thì còn đáng là đàn ông con trai sao? (bây giờ tôi tự động mặc kệ chuyện cậu ta không phải là gay, lại còn cứng nhắc không có hứng thú với chuyện ấy)

“Văn Dương...” tôi ghé vào lỗ tai cậu ta nhỏ giọng nói. Hơi thở được khống chế rất có chừng mực, phải thổi khiến cậu ta ngứa ngáy nhưng lại không được khò khè như lão ngư⁽¹⁾.

“Sao thế?” cậu ta chẳng hề mắc mưu, không quay đầu lại.

⁽¹⁾Lão ngư: chỉ mấy người già rồi còn háo sắc, kiểu như “trâu già gặm cỏ non”.

“Lại gần đây, tớ có việc muốn nói.”

Cậu ta đang khẩn trương thấy rõ, tôi thật không muốn khiến cậu ta như vậy nhưng lại có hứng muốn chọc chơi.

Cậu ta thật sự ngoạn lại.

Trong chớp mắt bờ môi kia gần sát tôi.

“Chuyện gì?” cậu ta nghiêng đầu hơi quay lại, ôn tồn hỏi.

Cơ mặt tôi cứng ngắc. “Không có việc gì.” rồi mau lẹ trở mình xoay lưng về phía cậu ta.

Vừa rồi... vừa rồi thoáng chạm vào môi cậu ta... tôi thấy hồi hộp, cứ như có điện giật. Tôi đặt tay lên ngực, cảm giác tim đập loạn cả lên.

Thật vô dụng. Tôi oán giận nhắm mắt. Nhận ra cậu ta ở sau cũng giật mình, chân đung vào tôi, tôi còn nhanh hơn cậu ta, co chân lại. Thân thể... từ khi nào đã mẫn cảm như vậy?

Tôi ôm đầu gối định ngủ, chợt với vồn tiếng Anh ít ỏi trong đầu loé lên ba chữ “OUT OF CONTROL”.

Không khống chế được, hoàn toàn không thể khống chế được.

Thân thể dường như có chỗ nào đó hãm lại, phút chốc hồng hóc. Tôi bất giác thấy nguy hiểm.

Buổi sáng rời giường phát hiện đầu giường có dán bảng biểu làm việc và nghỉ ngơi, thời gian phía trước khi đi ngủ có ghi chú mười giờ. Thì ra Trác Văn Dương thuộc loại so với chuông báo thức còn chính xác hơn. Khó trách hôm qua bị tôi quấy rối đến gần mười hai giờ mới đi ngủ, sắc mặt lại khó ngủ như vậy.

“Chào bác ạ.” tôi ngọt ngào nói vừa hướng về bữa sáng trông có vẻ không tồi trên bàn.

“Tiểu Cánh, đến đây ăn đi.”

Mẹ cậu ta đối với tôi rộng lượng so với cậu ta hơn nhiều. Lee đã sớm nhắc tôi không không biết gì thì cứ giả bộ đứng đắn ngoan hiền là được. Không đối phó được với Trác Văn Dương, đối phó với Oba-san⁽²⁾ vậy. Tôi ngênh ngang ngồi hưởng thụ, lại liếc sang

⁽²⁾Oba-san (nguyên gốc: 欧巴桑/Âu Ba Tang): tiếng Nhật (おばさん) nghĩa là bác gái (họ hàng), hoặc chỉ những người phụ nữ ở tầm tuổi trung niên, ở đây có thể hiểu là bà chủ nhà.

đúng lúc Trác Văn Dương đi tới thì cứng miệng. Mấy ngày nay nhiệt độ tăng trở lại, không cần áo khoác của bộ đồng phục, cậu ta mặc mỗi cái áo sơ mi trắng, vạt áo chỉnh tề nhét vào trong quần. Cách thay đổi này rất bình thường, thời này còn sơ vin đúng là quê mùa, nhưng lại rất hợp với cậu ta. Vai rộng mỏng gọn, eo thon chân dài, cao thêm chút chút chẳng khác nào dáng người mẫu. Tôi đảm chiêu ngắm, nghĩ thầm, sao có người ăn mặc giản dị mà quá hấp dẫn, quá bắt mắt như vậy, vì cái gì tôi đây thường mua quần áo hàng hiệu mấy ngàn đồng mặc chẳng khác gì hàng vỉa hè? Nếu không phải gay, tôi hiện giờ nhất định sẽ ghen tị mà hận khắc cốt ghi tâm. Bình tĩnh lại, vờ che giấu việc lau nước miếng bằng cách uống sữa, tôi chợt phát hiện ra một chuyện nhỏ.

“Hơ? Ba cậu đâu?”

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, tôi liền thấy chuyện bé xé ra to rồi.

“Không ở đây.” giọng Trác Văn Dương khiến tôi thức thời không dám hỏi thêm người vắng mặt là vì không có ở nhà hay có nội tình gì. Tất nhiên tôi vô cùng tò mò. Đối với chuyện ai đó, cầu tôi hỏi tôi còn lười, nhưng nếu là của Trác Văn Dương thì tự nhiên lại khác.

“Ba mẹ tớ ly hôn.” hiếm khi tôi theo Văn Dương đi học, trong giờ cậu ấy lăm lăm nhắm giống như đang học bài. Đang bị ông thầy dạy Hoá nói quàng nói xiên buồn ngủ muốn chết, tôi lập tức tỉnh táo.

“Hả?” đầu óc hãy còn mơ hồ, tôi ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

“Chuyện lâu rồi. Tớ không sao cả. Nhưng mẹ tớ trong lòng vẫn khổ sở nhớ thương người kia.”

“Sau này trước mặt mẹ đừng nhắc đến ba. Ba cũng không phải không cần tớ, khi họ chia tay, tớ theo mẹ. Vì ba không thiếu thứ gì cả, còn mẹ không có tớ thì mất hết tất cả. Ba cũng coi như có trách nhiệm, hàng tháng đều gửi một số tiền đáng kể, một năm gặp tớ một lần. Là người tính không tệ. Thế đấy.”

Khi nói chuyện, ánh mắt Văn Dương không rời khỏi cuốn tập trước mặt, tay nắm chặt bút, tư thế trông như đang chuyên tâm giải bài. Cậu ấy nói rất ngắn gọn, súc tích, và cũng rất đơn giản, rõ ràng không muốn nhắc đến nữa. Tôi thấy cao hứng, cảm giác khi được chia sẻ bí mật cậu ấy không muốn cho người khác biết thật thú vị.

“Ba mẹ tớ thì không ly dị. Nhưng đều quy ước cùng mặc kệ tớ. Như vậy có ba mẹ hay không cũng thế thôi.” tôi háo hức muốn tỏ ra mình đáng tin cậy có thể cùng nhau củng cố tình bạn mà nóng lòng lấy bí mật của mình ra cùng cậu ấy trao đổi như hai đứa nhóc. “Có ly dị thì chỉ cần cho tiền tiêu vặt là được, tớ không quan tâm. Cậu thế còn

may ấy, ít nhất còn có người thương yêu, đâu như tớ, ba mẹ kệ, không ai chăm sóc."

Cậu ấy nhìn tôi mỉm cười: "Không phải thế đâu."

Tôi rối cuộc vẫn không hiểu, ý cậu ấy là bảo có ba mẹ như vậy vẫn hơn không? Bọn họ ly hôn tôi là con thì phải để ý? Hay là nói vẫn còn người yêu thương tôi?

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương bốn》

(4)

“Hãy... Văn Dương, đợi tớ với...” tôi chạy lon ton như một thằng hầu vác cặp theo sau. Cậu nhóc phía trước khuôn mặt lạnh lùng có lẽ lo có người đuổi kịp, tay rút túi quần cứ đi tiếp, làm bộ không nghe thấy. Ha, ngay cả bộ dáng tức giận cũng có thể anh tuân như vậy... Tôi vui vẻ nghĩ, chạy chậm lại hai bước, bổ nhào ôm lấy cánh tay cậu ấy.

“Tạch!” thành linh lỗ tai bị cậu ấy dùng sức kéo, đau đến kêu xèo xèo.

Vừa rồi ở lớp trong tiết tự học, có thảo luận đến vấn đề giữ kỷ luật, đáng vẻ Trác lớp trưởng trên bục đang điều hành trông oai phong đến ngây người, tôi bèn chủ động giơ tay đòi phát biểu ý kiến. Kẻ kia không cam lòng gọi tên tôi, còn dùng ánh mắt liên tiếp cảnh cáo: “Dám nói hươu nói vượn trong khi nghiêm túc như thế này, tớ sẽ đá chết cậu!”

Tuy tớ là học sinh cá biệt nhưng cậu cũng không cần phải lấy lòng dạ tiểu nhân đo lòng quân tử nha, bộ trên mặt tớ có ghi mấy chữ “chuyên phá phách” sao?

“Tớ đề nghị các bạn học sinh trong giờ tự học phải giữ trật tự, không được nói chuyện ào ào.” tôi nghiêm chỉnh nói, nhìn chủ nhiệm lớp cùng Trác Văn Dương đều thở hắt ra, biểu tình vừa lòng.

“Như thế có thể ảnh hưởng đến giấc ngủ của bạn khác, thật vô ý tứ.”

Tiếng vỗ tay dưới lớp vang lên như sấm, khuôn mặt tuần tú của Trác Văn Dương ngay tức khắc xám lại. Vẫn còn đang phẫn kích, nhận ra thâm uy của cậu ấy, tôi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Phối hợp như thế, cậu ấy còn bức bối cái gì? Ai... người này sao khó hầu hạ ghê.

“Nói giỡn cũng phải tùy lúc, đạo lý này cậu không hiểu sao?”

Tai tôi dần đỏ lên, cậu ấy còn chưa bỏ tay ra.

“Thôi nào, đây là trên đường. Nể mặt tớ đi... Á! Đau đau đau đau...”

“Tiểu Dương.”

Chợt có tiếng nói cất lên cứu thoát tôi ra khỏi bàn tay ác ma. Tôi ôm tai xoay đầu nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, thân hình cao lớn bất phàm, kính râm che nửa khuôn mặt vẫn không giấu được khí chất hơn người.

Văn Dương trong phút chốc cứng người lại. Tôi ngay tức thì đoán được đây là ba của Văn Dương. Vớ vẩn thật, trời âm u lại đeo kính râm! Khuynh hướng thích đeo mấy cái kính xấu xí nhất định là người này di truyền cho Văn Dương.

Lúc này tôi tự nhiên ý thức được mình nên tránh xa, đứng ở một chỗ cách đó đến một trăm mét không nghe được gì chờ hai người bọn họ nói chuyện xong.

Khi Văn Dương quay lại, cậu ấy không ngừng lấy tay đẩy gọng kính màu bạc vốn không có trề xuống. Tôi đâu dám tùy tiện hỏi han, vì cảm thấy khoé miệng cậu ấy cong lên như muốn khóc.

“Lâm Cánh... Có chỗ nào có thể uống rượu được không?” trên đường về nhà, đi được một đoạn, cậu ấy đột nhiên hỏi.

Tôi hơi sửng sốt: “Rượu hả...”

“Người đó sắp kết hôn.” Văn Dương say xỉn tựa lên vai tôi.

Tôi đương nhiên biết “người đó” là ám chỉ ai.

“Tớ không dám nói cho mẹ biết.” Văn Dương gần như sắp khóc. “Người phụ nữ gốc nghệch kia... một mực chờ... Rõ ràng biết người đó sẽ không trở về, còn muốn đợi... Thật khờ quá...”

“Tớ cũng là đứa ngốc... tuy không nói ra... nhưng thật sự vẫn mong người đó sẽ trở về... Còn muốn gọi một tiếng “ba”...”

“...Cho tớ tiền... tiền dùng được vào chuyện gì chứ... tớ muốn thứ khác... muốn thứ khác... Vì cái gì ông ấy không thể cho tớ?”

Văn Dương không khách khí đem toàn sức nặng đặt lên người tôi. Tôi biết cậu ấy say quá cần câu rồi, còn hơi sức đâu mà giả bộ kiên cường. Tôi nửa ôm cậu ấy, lơ ngơ không biết làm gì, đứng ven đường nhìn dòng xe cộ mê hoặc đi tới đi lui. “Văn Dương, về nhà nhé?”

“Không.” cậu ấy khổ sở từ trên vai tôi ngẩng mặt lên, lắc đầu. “Không về... tớ sợ... sợ gặp mẹ.”

Để tha được Văn Dương cao lệnh khênh vào taxi đến nhà trọ tôi đang thuê, tôi mệt đứt cả hơi. Nghiêng ngả lão đảo mở cửa đi vào, dìu cậu ấy tới phòng tắm nôn, rồi mới cởi áo khoác dính bẩn ra, đưa lên giường, cởi giày (may mà chân cậu ấy không thối). Tôi kiểm ít đá trong tủ lạnh, lấy nước cho cậu ấy uống, chọn trong đồng khăn mặt trên tường phòng tắm một cái khác sạch sẽ, lau mặt cho cậu ấy.

NND, ông đây chưa từng hầu hạ ai như thế này đâu!

“Tiểu Cánh...” cậu ấy thở hỗn hển, hàng lông mày anh tuấn nhăn lại. Tôi hiểu ý liền đi mở cửa sổ. Phòng lâu rồi không được dọn dẹp, có mùi là lạ là điều khó tránh.

“Tớ là kẻ vô dụng đúng không?” cậu ấy thì thào, giọng rất nhỏ. Đại khái sau khi nôn ra thì tỉnh táo hơn đôi chút.

“Sao thế?” tôi vụng về lau mặt cho cậu ấy, phỏng chừng dùng quá sức khiến cậu ấy nhúu mày.

“Không thể giúp mẹ níu kéo người đó.” cậu ấy dường như thở dài, quay mặt đi, nhắm mắt lại. Tôi không nói gì vì không giỏi an ủi người khác, thà ngậm miệng còn hơn đổ thêm dầu vào lửa.

“Thứ tớ muốn... cho tới giờ đều chưa có được.”

Lòng tôi run lên, tôi rất sợ cậu ấy sẽ khóc. Không thể tưởng tượng nổi bộ dáng của Trác Văn Dương khi oà khóc sẽ ra sao. Đem khăn mặt vào phòng tắm, khi tôi đi ra, cậu ấy lẳng lặng khép mắt lại nằm yên, có vẻ đã ngủ say.

“Văn Dương?” tôi đưa tay sờ lên mặt cậu ấy, sắc mặt chuyển hồng, hơi nóng. Ngồi lặng bên mép giường tôi không biết nên làm gì, cứ nằm xuống ngủ cạnh nhau, hay là...

Tay đột nhiên bị nắm lại, tôi hoảng sợ, cậu ấy không biết đã mở mắt từ lúc nào, kính sớm bị tôi tháo ra, cặp mắt dài mảnh mẽ người kia không màng gì mà nhìn tôi chăm chú. Không hiểu sao tôi thấy hoảng hốt: “Văn...”

Ngay sau đó, thân thể tôi lão đảo ngã ụch một cái lên người Văn Dương. Cậu ấy tự nhiên kéo tôi, tôi luống cuống bò dậy, trong nháy mắt ngẩng đầu thấy môi cậu ấy không còn nghi ngờ gì đang hôn tôi. Tất cả động tác của tôi đình chỉ. Cảm giác được hôn thật sâu tựa như mơ, tôi bị động hé miệng tiếp nhận sự liếm mút kịch liệt, khí lực tiêu tan, tôi không dám nghĩ quá xa vời. Loại tình cảm mãnh liệt này với cậu ấy, tôi chưa bao giờ dám mơ mộng viễn vông, thực tế càng không.

Khi ý thức lại thì tôi đã bị đẩy ngã trên giường, con người lúc tôi tự an ủi cũng không dám tưởng tượng ra vì e sẽ làm vấy bẩn, đang ở phía trên dùng lực, xé rách quần áo của tôi.

“Văn Dương...” khó khăn phát ra âm thanh, cậu ấy thô bạo cắn cổ tôi, các giác quan toàn thân tôi vùng dậy, run rẩy.

“Cậu say rồi.” tôi vô lực đẩy ra. Tôi chẳng định nói “không muốn” hay “dừng tay” vì đâu có ý cự tuyệt, nhưng muốn cố gắng nhắc nhở cậu ấy, việc cậu ấy đang làm hiện tại có thể khiến sau này tình tảo sẽ hối hận cả đời.

Cậu ấy tiếp tục cắn từng tắc trên cơ thể gần như trần trụi của tôi. Quần đã bị cởi. Tôi bất giác thấy lo sợ, vì lẽ gì chính tôi cũng không biết, chỉ biết rằng tim mình đang đập loạn xạ, hai chân kháng cự siết chặt lại. Tôi cứng đầu vẫn không kêu “dừng”. Hơi thở phả ra mùi rượu đối với tôi cứ như một thứ hương mị hoặc bao phủ lấy toàn thân. Tôi đẩy cậu ấy, yếu đuối giãy giụa phản kháng, cậu ấy liền dùng tay kéo hai chân tôi lại.

“Văn Dương, cậu say rồi.” tôi máy móc lặp lại, dần dần nghe được tiếng mình nức nở. “Cậu say rồi.” tôi ghen ngào. Không biết là vì khóc, vì giống như người rơi xuống sông bầu vịu lấy thân cây mà níu lấy ba chữ này để nhắc nhở cậu ấy hay là vì tôi muốn tự giải thích với chính mình?

Cậu ấy vẫn không nói gì, động tác thô bạo, vừa lỗ mǎng vừa quyết liệt.

Khi bị xuyên qua tôi thét lên một tiếng, nỗi đau cùng cảm giác thoả mãn kỳ lạ lan toả khắp người.

“Cậu say rồi...” trong khi kích động mạnh mẽ, tôi vẫn khóc mà lặp lại những lời này.

Tôi nói với chính mình, cho đến phút cuối tôi đã một mực ngăn cản cậu ấy. Tôi sợ cậu ấy sau này sẽ hối hận.

Tôi tự ti đến thế ư?

Sau này tôi có hối hận không?

Khi tỉnh lại đã là nửa đêm, có lẽ vậy. Tôi trừng mắt ngó trần nhà, đồng hồ độn trong lòng là gì đây? Cao hứng ư? Được cậu ấy ôm... Hay là kinh hãi? Tôi quay đầu nhìn người đang nằm bên cạnh, cậu ấy ngủ thật ngon, có lẽ vì say rượu rồi sau đấy còn tiêu hao một lượng lớn sức lực.

Tôi đứng lên, cẩn rằng không để bật ra tiếng rên rĩ. Toàn thân tê tê đau, tuy đã sớm quen với chuyện này nhưng bị đối đãi bạo lực như thế, làm gì có chuyện không bị thương. Tôi lê người vào phòng tắm, ngâm mình trong nước ấm, ngắm người tẩy rửa thân thể, đến khi nước lạnh mới ngâm ngốc đứng lên rồi tự thoa thuốc, tìm một bộ quần áo sạch sẽ mặc vào.

Văn Dương còn đang say ngủ. Tôi đứng bên giường, cúi người nhìn khuôn mặt đoan chính của cậu ấy khi ngủ. Tuần tú như vậy... khờ dại như vậy... tinh khiết như vậy.

Tôi biết rõ chuyện cậu ấy không thích người cùng phái, là học sinh loại giỏi trên nhiều phương diện, quá khứ chưa từng có vết bẩn, tương lai xán lạn.

Lâm Cảnh, là mày đây sao?

Niềm vui trong lòng mới rồi chợt biến mất.

Tôi nghĩ đến phản ứng của cậu ấy khi tỉnh lại. Kinh ngạc? Hồi hận? Chán ghét? Khi say rượu mơ hồ cùng một người con trai khác phát sinh quan hệ, à là gay... cùng với gay...

Tôi ngồi thừ ra trong bóng tối chăm chú ngắm khuôn mặt của cậu ấy, cảm giác nhiệt độ cơ thể hơi giảm xuống. Trời sắp sáng rồi ư? Thời gian trước ban mai luôn đặc biệt lạnh.

Tôi đứng lên, nhẹ nhàng đem ga giường bị dơ từ dưới thân cậu ấy rút ra.

Tờ mờ sáng, một mình bận rộn trong phòng, thân thể đau nhức, ánh mắt nhòa đi. Người tôi yêu đang nằm trên giường bình yên say ngủ.

“Chào buổi sáng.”

Mí mắt cậu ấy hơi rung rung, chuyện cuối cùng cũng đến, tôi mỉm cười chào.

“Chào... buổi sáng...” phản ứng hơi chậm chạp, ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi.

“Quần áo của cậu tớ đã giặt qua, đem đi phơi rồi.”

Tôi vút đồng quần áo lên người cậu ấy, hùng hổ: “Sao thẳng nhóc này khi say tề hại như thế? Còn chưa tính sổ cậu nôn lên người tớ nha, ngay cả giường cũng chiếm. Hai người ta đêm hôm còn phải giặt này lau nọ, lại phải ngủ trên sofa, cậu XX lần sau còn uống rượu mà đi tìm tớ, tớ sẽ đem cậu ném vào trong WC!”

Cậu ấy không nói lời nào, lẳng lặng nhìn tôi tự biên tự diễn, nửa ngày sau mới chậm rãi để tay lên đầu, cười khổ: “Bộ đáng của tớ khi say rất tề sao?”

“Đúng đó, đừng nói đến chuyện nôn ra nhà người ta, còn lấy dép làm micro hát hò, hát xong rồi lăn ra ngủ, chẳng khác con heo, nằm ngay đơ cho người ta lúi đi, lúc tớ đem ga giường đi giặt, đẩy nửa ngày cậu cũng chẳng động.” tôi nói nhăng nói cuội.

“Thế sao... tớ cũng không nhớ rõ.” cậu ấy mơ hồ nhìn tôi.

“Uống cả đồng rượu đương nhiên sẽ không nhớ được rồi, nhớ được thì còn tính là say hả?” tôi thao thao bất tuyệt.

“Những gì cậu còn nhớ chắc chắn là ảo giác, không phải thật đâu. À phải rồi, còn nhớ gì không?” tôi khẩn trương.

Cậu ấy dời mắt khỏi tôi, cười cười: “Say quá chẳng nhớ nổi.”

Tôi thở phào nhẹ nhõm, ném cặp sách vào cậu ấy: “Nhanh mặc quần áo vào, sắp muộn rồi.”

Thấy cậu ấy lộ vẻ hoài nghi, tôi đánh trống lảng: “Quần áo tớ thay cho đó. Bẩn thấy ghê. Này, gay cũng ăn kiêng nha, tớ không có thừa dịp cậu ngủ mà làm gì đâu. Thật đó.”

Cậu ấy mấp má môi, không chế giễu tôi mà cười tán thành. Mặc quần áo xong, cậu ấy cầm túi sách nhìn tôi: “Tiểu Cánh, không cùng đi à?”

“Học hành cái gì, cậu ngủ đến chết đi sống lại, tớ cả tối ngủ trên sofa có được đâu, phải ngủ bù chứ.”

Tôi mạnh bạo đẩy cậu ấy ra ngoài cửa. “Đi mau đi mau, xin nghỉ giùm nha, cảm ơn nhiều!”

“Tiểu Cánh...”

Trước khi cậu ấy kịp nói gì, tôi nhanh chóng đóng cửa lại.

BINGO~~~

Xong. Đồ ngốc kia, không có kinh nghiệm sex, dễ lừa thật!

Lâm Cánh mày đúng là thiên tài!

Tôi đắc ý huyết sáo.

Kỳ quái, sao không phát ra tiếng?

Ồ... cổ họng tắc rồi, khó chịu quá, mau mau hít sâu vào nào, hít sâu vào nào...

Sao lại như vậy? Tôi sờ khuôn mặt đầm nước mắt của mình.

Vì sao lại khóc, có chuyện gì đáng buồn đâu?

Tôi tựa lưng vào cửa ngồi sụp xuống đất, òa khóc.

Lâm Cánh, mày đúng là đồ ngốc.

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương năm》

(5)

Liều thuốc hữu hiệu nhất khi tâm tình không tốt chính là sa đoạ (phải chăng với cái tâm trạng “ẩm chậm chỉ khát⁽³⁾” thì chưa thấy quan tài chưa đổ lệ?), cho nên vài ngày nay tôi đều ăn chơi, còn chọn mức phục vụ là hội viên cao cấp, mấy cái thẻ đều được Lee cho mà. Lee biết tôi tầm thường, phẩm vị không cao, toàn phung phí vào những thứ đắt tiền, dường như hoá đơn càng nhiều số 0 lại càng có thể nâng cao giá trị của con người.

Tôi ngồi giấu mình ở chỗ VIP của Narcissism trong một cái góc nào đó, ánh sáng mờ ảo nơi này thuận lợi để tôi có thể quan sát Văn Dương sau quầy bar mà cậu ấy lại không thấy tôi. Biết cuối tuần nào cậu ấy cũng đến Narcissism làm, tôi không muốn đến trường nữa nên đúng giờ ngồi cầm rổ ở đây. Lâm Cánh trước mặt người ta anh tuần không ai bì nổi lại trốn trốn tránh tránh lấp ló sau chén rượu rình coi Trác Văn Dương, lén lút chẳng khác nào chuột qua đường.

“Tiểu Cánh.”

Cứ mãi mê như thế, có người ngồi bên cạnh tôi vẫn không hề hay biết, cho đến lúc một bàn tay đập lên vai khiến tôi đem cái cốc đắt tiền kia rơi “choang” một phát trên sàn.

“Sao, đoạ em à?” cánh tay vô duyên khoác lên vai.

Tên con lai nửa nội nửa ngoại gương mặt nghe đồn được bình chọn là XXXX nhất hàng năm, còn chẳng đáng xách dép cho Trác Văn Dương, cái tạp chí đó chắc là bị anh ta dùng tiền mua chuộc mới miễn cưỡng khóc rống cho anh ta lên bìa. Tôi nhăn nhó dùng khoé mắt kiêu ngạo liếc anh ta một cái, lòng thầm kêu khổ. Anh ta sao tới nơi này tìm được tôi, tôi chỉ biết anh ta tuyệt đối không có rãnh rỗi trộm ngắm tôi rồi mới lại gần.

“Không biết nơi này lọt vào mắt xanh của em, sớm biết em thích tới đây, anh đã qua từ mấy hôm trước rồi.”

⁽³⁾ ẨM CHẬM CHỈ KHÁT (饮鸩止渴): uống rượu độc giải khát, ví với chỉ giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau.

Anh ta cười lịch lãm, giơ tay nhắc chân đều không thể bắt bẻ, tôi thì nghĩ đó chính là vẻ mặt dâm đãng.

Kỳ thật người này diện mạo cùng dáng người với gia cảnh chẳng có gì để chê nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy quá chướng mắt, so với Lee, anh ta còn đáng ghét hơn. Thấy anh ta nhìn mình chăm chú, tôi chợt hiểu vừa rồi mình vấp chéo chân rất ghẹo người liền khép lại, không nói gì, đứng lên muốn đi. Trước mặt bao người bị từ chối khiến cho Eric lúng lẫ trên mặt tỏ vẻ bất mãn, đưa tay ra giữ chặt lấy tay tôi: “Tiểu Cánh!”

“Buông.”

Tôi ghét phải vùng vẫy với anh ta. Tất cả mọi người đều nhìn chúng tôi, tôi không tính đến chuyện giả vờ để anh ta đỡ mất mặt, có sao nói vậy, nhân tử với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình.

Lực đạo tay Eric cùng với dáng người cao lớn của anh ta khiến tôi thấy tương đối tự ti về thể trạng của mình, tay anh ta dần nắm chặt lại, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười ôn hoà: “Ngồi xuống uống với anh một ly.”

Tôi ngoan ngoãn về chỗ, có câu “kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt”, tôi cũng không nên bởi vì xương tay gần như bị nắm đến nứt ra mà khóc rống lên trước mặt mọi người.

“Em uống gì?” anh ta hứng trí hỏi tôi, dường như quên sạch chuyện vừa dùng bạo lực bức ép tôi ngồi mà cứ nhiên vui vẻ. Lại nhớ đến Lee hay nói: “Tiểu Cánh, vẻ lạnh lùng của em đặc biệt hấp dẫn đàn ông.”

Ý là càng bị cự tuyệt bị nhục nhã bị giày vò đến không ngẩng mặt lên được càng khiến bọn họ thích thú bám dính lấy tôi.

Kỳ quái, thời nay mọi người thích bị khinh rẻ sao?

“Gì cũng được, ít thôi.” tốt nhất một ngụm là xong, tôi lập tức có thể chạy thoát thân.

Vừa chạm vào cái cốc liền nâng lên uống ừng ực, hai giây sau thấy đáy, tôi đứng lên dương dương tự đắc: “Uống một ly rồi, tôi có thể đi.”

Lại “choang” một tiếng. Tôi ngạc nhiên nhìn cái cốc vỡ tan tành ngay dưới chân, thầm nghĩ năm nay mình nhất định cực kỳ may mắn, trong vài phút đã rơi liền hai cái.

“Tiểu Cánh, có chuyện gì đó?” Eric xấu xa cười với tôi.

Tôi uất ức vì không bắt được cái cốc, nhưng rất nhanh nhận ra chân vô lực, mềm oặt. Chẳng lẽ rượu vừa uống rất mạnh?!

“Tiểu Cánh, tửu lượng không cao nhỉ.”

Eric vừa cười vừa nói đưa tay đỡ lấy tôi, tôi muốn đẩy ra né mặt của Eric nhưng không ngờ toàn thân mềm nhũn nằm trong ngực anh ta. Tôi trừng mắt, hận không thể chọc thủng một lỗ trên cái bản mặt của anh ta. Eric ngó lơ cười khoái trá: “Em say rồi, để anh đưa về.”

Đê tiện! Đê tiện! Dám hạ thuốc! Đầu óc hỗn loạn nhất thời không tìm được chữ nào độc địa hơn để chửi Eric, huống hồ ngay cả miệng còn không mở nổi.

Khi bị nửa dìu nửa ôm đi qua quầy bar, tôi thấy Trác Văn Dương nhìn chúng tôi. Tôi không hy vọng xa vời cậu ấy có thể nhìn ra sự bất thường mà cứu mình, chỉ muốn biết phản ứng của cậu ấy khi thấy tôi nằm trong ngực người đàn ông khác. Có lẽ cậu ấy đã quen với cảnh này, bình tĩnh và lãnh đạm – đó là biểu tình tôi thấy trên mặt cậu ấy trước khi rời khỏi Narcissism.

Cậu ấy cuối cùng cũng không phải là chàng hoàng tử đưa công chúa ra khỏi ngọn tháp như trong truyện cổ tích, mà tôi dĩ nhiên cũng không phải nàng công chúa đợi ai kia đến giải cứu.

Tôi bị đưa đến một khách sạn rất gần đó, phòng cao nhất. Xem cách Eric thuần thục bình tĩnh lấy cái thẻ quẹt một cái mở cửa tôi không khỏi cười khổ trong lòng, đúng là có kế hoạch từ trước mà.

Sẽ không có kỳ tích xuất hiện đâu, chấp nhận đi Lâm Cánh, chấp nhận đi.

Tôi hoàn toàn không muốn nhớ lại cả quá trình. Tóm lại, người đàn ông kia bình thường nhã nhặn thanh tao, áo quần bảnh bao nhưng cởi ra thì hoá thành cầm thú. Chẳng cần nhìn cũng biết trên người nhất định đầy vết thâm xanh tím cùng với dấu răng còn rướm máu. Tôi như cá chép nằm trên thớt, anh ta muốn sắp đặt ra sao thì sắp đặt, muốn tôi dùng tư thế khuất nhục ra sao thì dùng. Tôi không muốn nghe, không muốn thấy, tự ám thị bản thân, mau ngất xỉu mau ngất xỉu đi, cái gì cũng không biết thì tốt rồi...

Tinh thần mơ hồ, khi bị đặt xuống phòng tắm tường làm bằng thuỷ tinh liền tỉnh đi.

Tôi hoảng loạn nhìn cảnh đêm phồn hoa bên ngoài của chốn đô hội, đường phố buôn bán tấp nập, còn tôi, trước mặt cả thế giới ấy, trần truồng bị người ta xâm phạm.

“Đừng lo, từ bên ngoài nhìn vào sẽ không thấy đâu.”

Cảm giác bị vũ nhục trước mặt người khác càng làm tôi thấy khó chịu hơn cả sự lạnh lẽo của thuỷ tinh.

Thân thể nóng như lửa của người phía sau áp lên, kịch liệt luật động, tôi quay cuồng choáng váng, tuy không thể cự cự nhưng nỗi đau khôn xiết vẫn khiến chân tôi run lên.

“Tiểu Cánh... Anh đã mơ đến ngày này từ lâu...”

Cơ thể thụ động ma sát trên bề mặt thủy tinh, đau đến ngạt thở nhưng điều đáng xấu hổ chính là tôi vẫn có phản ứng.

Run run bắn lên đó, tôi nghe được giọng cười khàn khàn của Eric: “Tiểu Cánh... thật mãn cảm...”

Chẳng thà nói thẳng là tôi dâm đẳng đi cho rồi. Tôi nghĩ mà cười lạnh, trên mặt ướt sũng, lệ thẳng thốt rơi.

Tôi dường như nhìn thấy Trác Văn Dương càng ngày càng xa.

Tôi chưa từng nhận ra mùa xuân ở Thiên Tân lại lạnh lẽo như vậy. Mặc qua loa quần áo, khập khiễng đi giữa sáng sớm, khi mà trên đường hầy còn vắng vẻ, tôi không khỏi lạnh run lên. Muốn gọi một chiếc xe về nhà, tôi chết lặng nhìn xung quanh. Lúc này trong đầu tôi chỉ có một ý nghĩ - ngủ một giấc thật say, tỉnh lại sẽ quên mọi thứ đáng ghét kia đi, thế là ổn rồi. Tôi sẽ không hoảng loạn như con gái cũng sẽ chả đại châu châu đá xe với Eric chứ đừng nói đến chuyện dùng bình hoa nện một phát vào đầu anh ta. Cú tấn công hung bạo kia chỉ là phản ứng bản năng của cơ thể khi vừa hoạt động trở lại, hiện tại tôi không muốn anh ta chết, vì người như thế mà ngồi tù là không đáng.

Cảm thấy chân tê dại, tôi dừng lại ven đường, ngơ ngẩn muốn tìm một liều thuốc, chợt nhớ ra áo khoác còn ở chỗ tên Eric đầu đang chảy máu ròng ròng. Tôi đứng lại, có mấy chiếc taxi băng qua, bản thân đột nhiên không biết nên đi đâu về đâu. Tôi lo sợ, vạn nhất Eric chết thì sao đây, máu chảy nhiều như vậy... Anh ta mà chết, tôi cũng đừng hòng thoát... Nhưng nếu còn sống anh ta nhất định sẽ chẳng buông tha cho tôi.

“Tiểu Cánh.”

Tôi run rẩy, rụt cổ lại như đĩa phải vôi, nhưng nhìn kỹ mới rõ không phải Eric, là Trác Văn Dương.

“Hôm nay là thứ Hai... Cậu không đi học à?”

Tôi chưa bao giờ thấy căm ghét cái tính mọt sách của Trác Văn Dương như bây giờ. Đi học?! Ngoài đi học ra cậu không còn quan tâm đến chuyện khác nữa sao? Trác Văn Dương, trước mặt cậu, tôi bị người ta mang đi cưỡng bạo, cậu có biết không hả?

Tôi lườm cậu ấy, môi run run: “Không có hứng.”

“Vậy cậu thích gì?” cậu ấy nhìn tôi quần áo xộc xệch, sắc mặt xanh mét. “Thích mỗi ngày lại cùng một người đàn ông lên giường?”

Ngực tôi đau đốn xót xa, không gian trước mặt như tối sầm đi.

Khi trấn tĩnh lại, tôi hung hăng cho cậu ấy một bạt tai rồi xoay người bỏ chạy. Tôi lớn đến từng này tuổi mà chưa từng có khi nào bị thương như vậy. Cơ thể nhức nhối, bước chân loạng choạng, tôi nghe thấy Trác Văn Dương đuổi theo sau gọi tên tôi, bảo tôi dừng lại. Không biết chạy được bao xa, có lẽ không quá xa vì cậu ấy đã đuổi kịp. Tôi muốn chạy thật nhanh nhưng chỉ đi không thôi đã khiến tôi chịu không thấu nữa là chạy trốn thế này, trên đùi có thứ gì đó ấm áp chảy xuống. Tôi biết, đó là máu.

“Tiểu Cánh...” cậu ấy nắm chặt cánh tay của tôi. “Xin lỗi cậu.”

Tôi chẳng nói chẳng rằng, đẩy cậu ấy ra.

“...Đừng khóc...”

A, thì ra tôi đang khóc sao?

Cậu ấy đột nhiên ôm lấy tôi: “Thực xin lỗi, Tiểu Cánh, đừng khóc nữa.”

“Thực xin lỗi...” cậu thì thảo lặp lại, ngón tay dài mảnh khảnh không ngừng vuốt tóc tôi. Tôi ngáy ra mà đem khuôn mặt đầm nước mắt oà khóc trên bờ vai của Văn Dương.

Cậu đã biết tôi là loại người như thế nào, Trác Văn Dương, sao cậu không sớm nói?

Nói sớm một chút tôi có thể sẽ không hy vọng, có thể sẽ không phải mâu thuẫn như thế, có thể sẽ không cần ngốc nghếch mà làm bộ trước mặt cậu.

Hai ngày sau Lee tới tìm tôi. Vừa bước vào cửa, mặt anh ta nghiêm lại: “Tiểu Cánh, sao đánh Eric đến mức đó? Người như anh ta có thể đắc tội sao? Trước khi làm gì phải nghĩ thật kỹ đã chứ?”

Tôi ngồi chơi điện tử trên máy tính, chậm rãi bắn chết từng con quái vật.

“Thái độ kiểu gì thế hả?”

Lee oán trách. “Mỗi lần gây chuyện, anh đều phải giải quyết hậu quả giùm em! Nếu không có anh xử lý, bây giờ một cọng tóc của em cũng không xuất hiện ở đây đâu! Còn không cảm ơn lấy một tiếng.”

“Là chuyện anh nên làm thôi.” tôi vẫn bắn, bùm, bắn, bùm.

Lee gần như sinh khí: “Tiểu Cánh!”

"Tôi mà không nằm yên cho Eric muốn làm gì thì làm cả tối, vấn đề của anh sao có thể được giải quyết?" tôi cười cười, sắc mặt Lee trầm xuống.

"Tiểu Cánh, không được nói bậy..."

"Tôi không giận, anh làm vậy cũng dễ hiểu. Nhớ rõ lần sau bán tôi cũng phải tìm người bình thường, Eric trên giường căn bản không phải người, hại chết tôi rồi sau này còn ai cho anh bán nữa?"

Tôi nhăn nhó không quan tâm đến vẻ mặt cứng ngắc của Lee, đẩy anh ta ra rồi đóng rầm cửa lại. Tôi ngồi dựa vào tường nghĩ ngợi, giờ đây tôi rốt cuộc còn có gì chứ?

Hạnh phúc là đấu tranh? Hay là chờ đợi?

Cho đến một ngày... khi người ấy xuất hiện...

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương sáu》

(6)

Sau đó, có một khoảng thời gian bên tôi có nhiều người đến nỗi có thể mở được hội đánh bài. Tôi kết giao với đủ loại người, gầy béo cao thấp đủ để lập nên hội nghị quốc tế. Bọn họ chẳng hề tương đồng, nếu miễn cưỡng mà nói thì bọn họ đều phảng phất một nét gì đấy giống Trác Văn Dương.

Ha ha ha, đúng vậy, tôi làm thế để tự an ủi mà cũng có lẽ là để tự lừa gạt chính bản thân.

Có kẻ mang đôi mắt dài giống cậu ấy, có kẻ sở hữu cái cằm của cậu ấy,... Tôi thu thập từng mảnh ghép của Trác Văn Dương từ họ, tóc, giọng nói, nụ cười, ánh mắt... Tuy biết những mảnh ghép ấy cho dù có đầy đủ nhưng cũng không thể ghép lại trở thành một Trác Văn Dương hoàn hảo nhưng tôi vẫn cố chấp không dừng bước.

Cả thế giới của Lâm Cánh chỉ xoay quanh một mình Trác Văn Dương. Dẫu có làm bao nhiêu việc trái với Văn Dương đi chăng nữa, thật sự tôi cũng không có cách nào rời xa cậu ấy, như một vệ tinh ngu xuẩn vĩnh viễn chuyển động chung quanh hành tinh của nó.

Những ngày tháng ở Nam Cao vụt trôi, thoát cái mùa hè oi bức đã qua. Tôi cũng làm ra vẻ đăng ký nguyện vọng vào một trường cao đẳng, còn chính thức tốt nghiệp. Thực ra, bài thi đối với tôi mù mờ chẳng khác nào việc ngay cả giáo viên ba năm trung học của mình cũng không nhớ hết. (Nên khi hết hè, nhận được giấy báo trúng tuyển của viện cao chức của đại học Thiên Tân trừ danh, tôi không thể không cảm phục ông già thần thông quảng đại nhà tôi, khi đó tôi đã nghĩ có khi con của ông có là đầu heo không chừng ông cũng có bản lĩnh kiếm cho một cái bằng đại học danh giá).

Xét cho cùng, Nam Cao cũng đã thành công trong việc sau nhiều năm có thể khắc sâu trong tôi một ấn tượng khó phai, để tôi nhiều năm sau vẫn nhớ như in thời trung học của tôi đã từng có một người, giáo viên chủ nhiệm dạy Anh văn, thầy Âu Dương Hi Văn...

(Tất nhiên mấy đứa đừng tưởng bỏ rằng có một người thầy giáo vĩ đại đã cứu vớt linh hồn lạc lối của học sinh, khiến bạn học sinh ấy trở thành nhân tài, trở thành rường cột xây dựng chủ nghĩa xã hội... Đây là văn của học sinh tiểu học thôi, chuyện có thể khiến tôi rung động hiển nhiên có ý nghĩa hơn nhiều~)

Ngày hôm đó Trác Văn Dương cùng tôi đi nộp phiếu nguyện vọng cho cả lớp (cậu ấy là lớp trưởng phụ trách công tác lớp mà tôi rề rà là người cuối cùng nộp đơn, hai cậu ấy trong phòng giáo viên ngồi đến khi mặt trời lặn bốn phía không một bóng người mới nhận được tờ đơn cuối cùng của cái tên "con sâu làm rầu nồi canh" này). Sắc mặt cậu ấy hăm hăm không nói không rằng, tôi biết ý chẳng dám lải nhải, hai đứa im lặng đi đến văn phòng thầy Âu Dương chuyên dùng để giải quyết các vấn đề của lớp.

Cửa khép hờ, Trác Văn Dương theo thói quen lịch sự định gõ cửa, tôi nghe thấy bên trong có truyền đến thanh âm, tuy rất nhỏ nhưng ngay tức thì tôi kéo Trác Văn Dương lại, ra dấu "Suyt!" rồi mới bảo cậu ấy lén lút nhìn vào bên trong.

Cảnh tượng khiến tôi suýt chút nữa thì hét lên. Đúng là thất sách, nghe thấy cái tiếng rên rỉ kìm nén ấy, tôi đây kinh nghiệm thực tế phong phú liền đoán ngay được chuyện gì nhưng vẫn phạm sai lầm. Cứ tưởng thầy Âu Dương cùng bạn gái hẹn hò nên muốn chọc Trác Văn Dương cho cậu ấy đại khai nhãn giới, chúng kiến tận mắt thêm chút kiến thức, ai dè không ngờ bên trong hai người đang dây dưa một chỗ đều là đàn ông.

Trước khi kịp thét chói tai, tôi nhanh trí bịt miệng của Trác Văn Dương, cậu ấy cũng vội làm vậy với tôi. Chúng tôi cứ giữ cái tư thế buồn cười ấy trợn mắt nhìn hai người kia biểu diễn. Người bị đặt trên bàn là Âu Dương, đúng là ngoài sức tưởng tượng của tôi. Một người khác đề lên, trông rõ là đang mặc đồng phục của Nam Cao. Người này đưa lưng về phía chúng tôi, nhìn không thấy mặt, dáng người Âu Dương cũng có thể nói là cao lớn vậy mà hiện tại chẳng khác nào con thỏ nhỏ, giữ lấy tay người kia giãy giụa thảm thương: "Buông! Không được..."

"Thầy à... thầy không nói tính cả chỗ này nha." giọng nói này nghe quen quen.

Hai đứa chúng tôi theo lý mà nói nên sớm chuẩn bị nhưng không biết vì sao mà chân bám dính trên mặt đất không thể ngo ngoay nổi.

"Xin em đấy... có người vào mất..."

"Đừng dọa em, giờ là lúc nào rồi, ngoài học trò ngoan như em, còn ai đến tìm thầy, hả?"

Giọng Âu Dương có vẻ sợ hãi: "Thật đấy, là Văn Dương..."

Tiếp đó tiếng kêu kinh hoàng vang lên. Tôi rất muốn biết người đó làm gì Âu Dương nhưng từ góc độ này chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng rộng lớn của cậu ta cùng hai chân Âu Dương đang dang ra.

"Văn Dương? Gọi thật thân mật nha... Thầy cùng tên nhóc kia cũng có gì đó sao? Khốn kiếp! Em thừa biết nó có ý với thầy..."

Tôi cảm thấy Trác Văn Dương ở bên cạnh đang nổi sung định vọt vào liền giữ chặt lấy.

"Không phải, trò ấy đến giao phiếu nguyện vọng, thầy cùng trò ấy không có..." tiếng khóc nức nở thống khổ.

Tuy thừa hiểu Âu Dương tính trẻ con, là cái kiểu đáng vẻ 1m85 che giấu tâm hồn con nít bên trong nhưng không ngờ ổng yếu đuối như thế, đối phương lại còn là học sinh.

"Nếu không có gì thì lát nữa cho cậu ta xem, dù sao em sẽ không có ý kiến đâu..."

Chân Âu Dương bị cậu ta mạnh mẽ nâng lên vai mình.

"Không được! Không được!" bộ dáng hoảng loạn, cơ hồ gần như phát khóc.

"Đừng sợ, em sẽ dịu dàng~"

"Nói dối! Đồ lừa đảo!" Âu Dương khóc thật.

"Ngoan, đừng khóc, ngoan thì sẽ thoải mái lắm nha."

Rồi sẽ...

Gân xanh hai bên thái dương Trác Văn Dương giật phùng phực.

"A... không được!" ngay sau tiếng thét chói tai là tiếng rên rì. "Tiểu Huyền..."

Chứng kiến động tác kịch liệt của cậu ta, rồi khi nghe đến cái tên ấy, tôi trợn mắt há hốc khiếp sợ, trông mắt suýt rớt ra.

Thảo nào thấy giọng nói kia quen tai, Tiểu Huyền à... là đứa hôm khai giảng đại diện cho những học sinh mới đứng lên bục phát biểu. Thành tích, tướng mạo, phẩm hạnh đều là hạng nhất. Nam Cao chính là một trong những sản nghiệp của Tiểu gia, quả đúng là thần tượng long lanh chói lóa của toàn thể các bạn nữ sinh. Cái đứa là một trong ba hạt giống giỏi toàn diện đứng đầu trường, luôn treo cái biển "cực cưng ngoan hiền" lên người cư nhiên lại ở văn phòng như dã thú âu yếm thầy Âu Dương của chúng tôi...

Không ngờ trong Nam Cao trừ tôi ra còn có người như vậy, hơn nữa còn che giấu giỏi đến mức này, cừ non đội lột sói điển hình đây, không, là sói đội lột cừ non mới đúng. Lại nhớ chuyện nữ sinh sau lưng thường gọi cậu ta là Liễu Hạ Huệ.

Tôi phi! Người như thế cũng đòi là Liễu Hạ Huệ, thì tôi đây là loại gì?

Đến khi tôi cùng Trác Văn Dương hoang mang bối rối chạy vắt chân lên cổ khỏi đó, trên tay hai đứa đều đã nổi đầy da gà. Khuôn mặt trắng nõn của Văn Dương vừa hồng

vừa xám lại, môi mỏng nhếch lên một ngày không thốt nên lời. Dĩ nhiên chuyện vừa rồi nhìn thấy đối với cậu ấy là ngoài mức chịu đựng. Tôi hít sâu, trong đầu toàn là hình ảnh mảnh liệt kia còn đọng lại. Hai người đó thật sự... rất khoa trương, toàn bộ quá trình nếu ghi ghép lại tuyệt đối là hàng cấm 23+.

“Sao không cho tớ đi cứu thầy Âu Dương?!”

Mãi mới tuôn ra một câu yêng hùng như thế, hại tôi ngốc lảng tại trận: “Cậu... cậu nói gì thế, thầy Âu Dương thích Tiểu Huyền có gì không được? Không thấy tình cảm hai người đó gắn bó như vậy hả?”

“Thầy... thầy phản kháng còn khóc lóc quát cậu ta dừng lại mà?”

Tôi cười bể bụng: “Đúng là gà mờ!” thấy cậu ấy cả giận, tôi vội sửa lại: “Muốn tớ giải thích cho à... nhưng cậu không phải là gay, có biết cũng vô dụng.”

Văn Dương trừng mắt liếc tôi một cái, mặt thoáng ửng đỏ: “Thầy Âu Dương... thật sự không bị ép buộc à?”

Tôi giơ tay thề: “Chắc chắn không!”

Bị bức bách nên tôi lập tức nói chắc như đinh đóng cột.

“Nếu mà Tiểu Huyền như thế thật, dù không thể trêu vào, tớ cũng sẽ không đứng một bên trơ mắt nhìn hành vi vô nhân tính đó đâu...” trong lòng tôi trộm bổ sung thêm một câu: “...mà sẽ nhắm mắt lại.”

Dường như đang hồi tưởng tình cảnh vừa rồi, sắc mặt Văn Dương dần dần xanh như tàu lá.

Không xong rồi, đừng nói tên này sẽ ói ra nha?

Tôi vội tìm khăn tay, Văn Dương hơi lắp bắp: “Nam với nam... làm chuyện đó... đều là như vậy sao?”

“Chuyện gì...” tôi mỉm cười, nhìn biểu tình ngơ ngác của cậu ấy.

“Nhưng mà... ở vị trí của nữ không phải rất đau sao?”

“A, chuyện này...” tôi còn chuyên tâm ngẫm nghĩ. “Cũng không phải tất cả, còn phải xem kỹ thuật của đối phương.”

“Kỹ thuật?” cậu ấy nhú mắt, dáng vẻ cứ như đang giải đua một câu Hoá.

“Là...” tôi vò đầu bứt tai chọn lọc từng từ để giải thích cho một người ngay cả nam nữ cũng chưa chắc đã rõ hướng chỉ là nam nam, nhớ ra chuyện cậu ấy thẳng, không muốn dọa cậu ấy sợ nên nói cho có: “Như là trước đó thì phải bôi trơn...”

“Bôi trơn?” cậu ấy lộ vẻ nghi hoặc.

“Đương nhiên đương nhiên, đàn ông không có giống phụ nữ...” tôi gãi đầu, “Thử hình dung mà xem, chỗ đó chặt như vậy, không bôi trơn sao vào được.”

Xem chừng cậu ấy thật sự tưởng tượng ra, sắc mặt càng khó coi: “Ra là vậy... mà... trực tiếp đi vào thì sao?”

“Thì rách chứ sao.” tôi nghiêm trang.

“Chỗ đó rách ra?!” vẻ mặt khủng bố.

“Đúng.” tôi gật đầu. Cậu ấy trợn mắt nhìn tôi, mắt đại ra, nhìn đến lông tơ trên người tôi dựng hết cả lên.

“Tiểu... Tiểu Cánh, cậu không sao chứ?”

“Hà?”

Cậu ấy xoa xoa mặt cố che giấu: “Ý tớ là... cậu luôn ở vị trí đó... có khi nào gặp người hoàn toàn không có kinh nghiệm... vậy sẽ bị thương đó...”

“Chuyện này à?” tôi cười. “Cái loại đó còn lâu mới động đến được tớ.”

Giờ nhớ lại thật sự là một đoạn hồi ức kỳ diệu. Trên thảm cỏ xanh trong sân trường, tôi hướng dẫn từng bước của gay, kiến thức của H cho người mình thầm mến mà người đó lại thẳng. Tôi không dám thề là động cơ khi ấy hoàn toàn trong sáng nhưng nhiều năm sau đó đã chứng minh hai người chúng tôi cũng không phải chỉ có duy nhất một người có dụng ý khác.

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương bảy》

(7)

Tôi dọn dẹp hộp lớn hộp nhỏ linh kinh được tổng cộng tám cái thùng thẳng tiến đến ký túc xá của viện cao chức Thiên Tân, còn Văn Dương cũng đã chuyển vào khu ký túc xá dành cho dân Hoá Học bên cạnh.

Ba tôi dù có khả năng thông thiên nhưng tôi thật sự quá kém cỏi, sau một phen chạy ngược chạy xuôi cuối cùng ổng cũng chẳng có cách nào đem tôi vào hệ chính quy của đại học Thiên Tân với cái kết quả thê thảm đó nên đành miễn cưỡng nhét tạm tôi vào viện cao chức.

Văn Dương dĩ nhiên thi vào bằng thực lực, khoa Hoá Học là khoa trâu bò nhất ở đại học Thiên Tân, điểm chuẩn cao kinh dị, cậu ấy hình như tổng điểm xếp thứ nhất (điểm tôi cũng đứng đầu đại học Thiên Tân, nhưng mà là đứng đầu đếm từ dưới lên).

Loại người đáng sợ này đương nhiên không thể xếp cùng với tôi được. Nhưng không phải đồng loại cũng có thể đi cạnh nhau.

Phải nói rằng đại học Thiên Tân nhìn từ góc độ nào cũng tạo điều kiện thuận lợi cho tôi tạo thành thói quen xấu: mười một giờ cắt điện, kể cả vào mùa hè ngột ngạt nóng đến nỗi có thể nướng bánh mì trên giường. Đường đường là mùa xuân của đất nước, vậy mà điều kiện sống còn kém cả công nhân, ngay cả cái quạt bé tí đầu giường cũng thổi chẳng ra gió, cùng lắm chỉ có thể uể oải quay quay vài phát. Đến đêm, trong khung cảnh nên thơ của đại học Thiên Tân, sát khí toàn bộ hiển hiện: máy bay oanh tạc hay nói đơn giản là muỗi – sản phẩm phụ của công tác xanh hoá. Nam sinh không quen mặc màn, mỗi sáng tỉnh lại mặt đứa nào đứa nấy phù thũng biến dạng, vừa giống đầu heo lại vừa giống đứa.

Đã thế cuối tuần ký túc xá lại có đợt kiểm tra tổng vệ sinh, quy định hà khắc vô cùng, trên bàn không được chất đồ linh tinh, trên giường không được chất đồ linh tinh, gầm giường không được chất đồ linh tinh (cái gọi là “linh tinh” chính là tất cả trừ người và cái bàn ra). Tôi thật sự không hiểu nổi làm sao có thể chất đồ “linh tinh” được. Tuần đầu tiên một anh chàng nhân viên kiểm tra vào ký túc xá của chúng tôi, bảo bọn tôi đem tất cả những thứ gì có thể vác được vác lên người, cái gì được coi là “linh tinh” đều ôm cả. Mọi người chống đỡ không nổi, sau khi khoa kiểm tra còn có

trường kiểm tra, hơn nữa thời gian luôn không cố định, chúng tôi thường xuyên ôm đồ dùng chờ những hai tiếng, mỗi lúc sau lại nhận được thông báo: “Lần này không kiểm tra ngẫu nhiên các anh.”

Tôi ở một tháng chịu không thấu liền thu dọn vật dụng chuẩn bị chạy thoát thân. Điều làm tôi cao hứng chính là Trác Văn Dương cũng đang tìm phòng, cậu ấy không chịu nổi bốn người trong ký túc xá hở ra là lập một bàn mặt chược, không thì cũng tụ tập xem AV, ồn muốn chết, mười một giờ cắt điện làm ảnh hưởng đến kế hoạch tự học của cậu ấy. Văn Dương vốn có thói quen làm việc và nghỉ ngơi đúng giờ, thật sự không thích hợp với cuộc sống tập thể của ký túc xá. Hai đứa tôi liền cùng nhau thuê một phòng trọ hai buồng một phòng khách ở gần trường. Không biết vô tình hay hữu ý mà bọn tôi đều ngầm xem nhẹ chuyện tôi là gay mà chính thức “sống chung”.

Hai người sống chung chính là cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn nhất mà tôi có thể tưởng tượng. Văn Dương sáng sủa đều đặn tận tụy gọi cái đứa ngủ say như chết – là tôi – rời giường đi học; tận tâm chăm lo chuyện cơm nước cho cái đứa chân tay vụng về, ngũ cốc cũng chẳng phân biệt nổi, đun nước có thể gây hỏa hoạn, còn không chịu ăn ở mấy quán gần nhà trọ; lại tận tình giúp đứa đó dán thời khóa biểu lên đầu giường, trên sách giáo khoa còn ghi rõ tên giáo sư cùng giảng đường để tránh tìm không thấy phòng học hoặc thấy rồi lại lấy cớ nhầm tiết, vào trễ. Được cậu ấy chăm sóc chu đáo như vậy, tôi không thể không vênh váo đắc ý, lại chẳng thể bắt chước được mấy cô vợ Nhật Bản đáng yêu mỗi ngày kêu cậu ấy là “anada⁽⁴⁾”, cúi đầu quỳ trước cửa mỗi khi cậu ấy về, vừa nói “Ba sắp nhỏ vất vả rồi!” vừa xun xoe cởi giày và áo khoác cho cậu ấy trên mặt tràn đầy vẻ tươi cười nịnh nọt.

Tôi biết cậu ấy giống người mẹ mỏng manh kia, hay quan tâm đến người khác cho dù đó là Lâm Cảnh hay bất cứ ai đó.

Tuy vậy, đối với kẻ háo sắc, không có chí tiến thủ như tôi mà nói, hạnh phúc hư ảo này cũng đủ làm bản thân ngây ngất khó lòng thoát khỏi. Trộm nghĩ trừ sex ra, cuộc sống hiện tại có thể xem là cuộc sống vợ chồng đáng mơ ước. Nếu cứ mãi thế này, tôi thật không ao ước gì hơn, mặc kệ chuyện người mình yêu thầm ngủ cách vách mà cậu ấy sẽ không đến chạm vào một sợi tóc của tôi.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết phải là không có đám ruồi bu suốt ngày vo ve bầu lầy Văn Dương.

“Của cậu.” tôi tối mặt không cam lòng, đưa điện thoại cho cậu ấy.

Cậu ấy cười trừ xin lỗi, dừng bút đi nghe điện thoại.

⁽⁴⁾Anada: theo mình tìm hiểu được thì các bạn Trung hay đọc biến âm một số âm Nhật, trong trường hợp này thì nó chính là anata (あなた) tương đương với từ “you” trong tiếng Anh.

Tôi xem đồng hồ, lăm nhăm đếm, một phút rồi... thêm ba mươi giây nữa...

Bực mình.

“Văn Dương, bài này tớ không làm được.”

Tôi khua loạn xạ tập đề thi CET-4 được chọn lựa cẩn thận trong tay, nhắc khéo cậu ấy nhiệm vụ đêm nay là bổ túc tiếng Anh cho tôi qua cấp 4, không phải làm nhân viên trực điện thoại. Chẳng lẽ cậu ấy không nhận ra đám con gái kia đều lấy cớ gọi điện để chèo kéo cậu ấy còn có dã tâm khác sao?

Hay cậu ấy thích như vậy?

Tôi thầm nghĩ rằng, con trai mà!

“Xin lỗi cậu.” cuối cùng cậu ấy cũng chú ý, ngẩng đầu cười với tôi rồi mới hạ giọng, lấy tay che miệng khẽ cười nói.

Tôi lấy cây bút vẽ loạn lên quyển sách vô tội. Đồ ngốc! Đồ ngốc!

Sợ ồn tôi mà không ngắt máy hả?

Chán nản lật một trang, lại tiếp tục trút giận, một bên tai vẫn cố hết sức vểnh lên xem bọn họ đang nói chuyện gì. Một thật, ngày nào cũng như ngày nào, nếu cứ luyện tập thế này, sẽ có ngày trình độ của tôi ngang bằng cái máy nghe trộm mất.

Đại học Thiên Tân nam nhiều nữ ít, chất lượng lại đi ngược với số lượng, bởi vậy mới hình thành nên cảnh “Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đông tử cốt⁽⁵⁾”, khoảng cách giàu nghèo cách xa nhau. Kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra. Trác Văn Dương chính là cái loại lên thư viện mượn sách sẽ có cả tá các cô các thím quản lý viên kéo nhau đi tìm giùm.

⁽⁵⁾Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đông tử cốt (朱门酒肉臭, 路有冻死骨): câu thơ của Đỗ Phủ trong “Tự kinh phó phụng tiên vịnh hoài ngũ bách tự” (Tự Kinh qua huyện Phụng Tiên làm bài thơ năm trăm chữ vịnh nỗi lòng). Xuất xứ: Đồi Đường. Giải nghĩa: Ở những nhà giàu sang phú quý, của ngon vật lạ ăn không hết trong khi những người nghèo khó thì lại đói rét mà chết. Người ta dùng câu thành ngữ trên để hình dung sự chênh lệch giữa giàu và nghèo trong xã hội.

Cửa son rượu thịt để ôi,
Có thẳng chết là xương phơi ngoài đường.

(Dịch: Nhượng Tống)

Cho nên mặc tôi sử dụng mọi mảnh khoé bám dính lấy Văn Dương, không cho cậu ấy có cơ hội xuất đầu lộ diện, tiếc là đã là vàng thì ắt sẽ sáng, huống chi Văn Dương là vàng bốn số chín.

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra.

Tôi nhớ hôm đó, cậu ấy tham gia cuộc thi hùng biện tiếng Anh do khoa Ngoại Ngữ tổ chức, đứng trên bục cao như thế, quần chúng vừa rồi còn buồn ngủ gật gà gật gù, ngáp ngáp ngáp dài, tức thì xôn xao, từ từ tỉnh táo lại (bất công! Khuôn mặt cậu ấy sáng chói đến mức đủ để đời này khỏi lo ăn lo mặc, hơn nữa bộ đồng phục khoa Hoá Học tệ hại kia mặc trên người cậu ấy lại mang phong thái giết người).

Đến khi cậu ấy mở miệng, thốt ra lời hay ý ngọc, bên dưới ngay cả tiếng huýt cũng nghe thấy (thề là không phải tôi đâu nha, khi đó tôi đang ở đằng sau sắp xếp, nghe nữ sinh phía trước khẽ tán thưởng liền hận đến nghiến răng nghiến lợi kèn kẹt).

Tôi chỉ hận mình không phải nữ, không có tư cách bảo vệ Trác Văn Dương, bằng không sẽ lấy thân phận ở chung mà nũng nịu một tiếng trong điện thoại: "Tìm Trác Văn Dương nhà người ta làm gì?" – nhóm yêu nữ sẽ không đánh mà lui.

Sao tôi lại là con trai chứ?! Tôi cúi đầu cắn tức nửa thân dưới của mình.

"Cuối cùng cũng xong?" tôi ghen.

"Ờ." cậu ấy mỉm cười. "Bạn của tớ một lát nữa sẽ đến."

Đòn dẫn mặt đây! Này này, đến tận cửa gây chiến?!

Mở cửa thấy một nữ sinh tự xưng Joanna, lòng tôi đột ngột giống hồi chuông cảnh giác. Tuy không hề có hứng thú với nữ giới nhưng tôi cũng có thể cảm nhận được trên người cô ta không chỗ nào không toát ra sự lôi cuốn, làn da cùng khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng tinh tế, quần áo thanh nhã thoát tục, cho dù không khoác loại áo nhung ngắn của Chaber, đường cong hoàn mỹ cũng lộ ra rõ ràng.

Quả không hổ danh mỹ nữ khoa Ngoại Ngữ đại học Thiên Tân là số một.

Giờ chỉ có thể hy vọng cô ta bên ngoài là kim ngọc, bên trong là bao cỏ.

Tôi ngồi co lại ở một góc trong phòng khách, lặng lẽ quan sát cô ta cùng Văn Dương bày ra bàn la liệt tư liệu đàm luận tiếng Anh, khí thế ngất trời, không hề có một chút thất thổ, sơ suất, khiến tôi không khỏi tự ti, tổn thương.

Văn Dương nghiêm túc ghi ghi chép chép vẽ vẽ luận bàn với cô ta, hoàn toàn quên rằng tôi còn đang cầm bài tập đã làm, chờ cậu ấy xem giùm. Kết cuộc tự thấy chán mà cất đồ dùng rồi im lặng về phòng.

Tối khuya mới nghe tiếng Văn Dương mở cửa tiễn khách, rồi cậu ấy đứng trước cửa phòng tôi, nhẹ nhàng gõ cửa thử hỏi: “Tiểu Cảnh, ngủ chưa?”

Tôi ngủ sao nổi, trong lòng như có ngàn vạn con sâu gặm nhấm, đau đớn không chịu được. Nhưng tôi chẳng buồn lên tiếng, cậu ấy có thể coi tôi vô hình, tôi có thể coi như không nghe thấy.

Tình thế càng ngày càng phát triển theo hướng đáng buồn. Hai ba lần sau ngay cả cốc cà phê riêng cho cô ta Văn Dương cũng chuẩn bị. Tôi thấy cô ta thích thú dùng Brikka⁽⁶⁾ pha cà phê, còn dùng lò để nướng bánh ngọt, có vẻ phải trường kỳ kháng chiến, buồn bức không thôi, dự cảm chẳng bao lâu tôi sẽ bị cô ta coi như người thừa mà đuổi đi.

Tôi đã nhiều lần nghĩ trộm muốn đập bể cái chén Mark trên giá lần cái ý định xâm chiếm đó đi nhưng sau cùng đành chọn cách mỗi lần cô ta tới chơi thì trốn bắt trong phòng, khoá lại, chỉnh nhạc lên mức cao nhất. Không nhìn thấy, không nghe thấy là tốt rồi. Tôi thừa nhận loại trốn tránh tiêu cực này khiến tôi vô cùng uất ức nhưng không nghĩ ra vì sao lại uất ức.

Ở đại học Thiên Tân, thi thoảng tôi cũng có vinh hạnh gặp qua Joanna, dáng vẻ hấp dẫn không ngừng đập vào mắt, đúng là bản nữ của Trác Văn Dương. Khả năng tiếng Anh của cô ta có thể đem người nước ngoài không chen được vào. Tôi toàn thân cao thấp chỉ có thể đem khuôn mặt ra để phân tranh với cô ta (cùng lắm thì là tình cảm đối với Trác Văn Dương).

Còn một chuyện tôi không muốn đề cập đến nhưng là vấn đề then chốt, cô ta là con gái.

Mùa đông là mùa tích mỡ còn tôi lại cứ gầy gò như thế. Sau khi Văn Dương xác định tôi không phải đang giảm béo liền đình ninh tưởng khả năng nấu nướng của mình có vấn đề. Tôi cười thầm. Cậu ấy cái gì cũng giỏi, chỉ là không thông thơ ca. Ngay cả câu “Tân lai sấu, phi can bệnh tửu, bất thị bi thu⁽⁷⁾” cũng không biết sao?

Tôi rất thông minh giương cao tinh thần kế thừa và phát huy truyền thống tốt đẹp của các lớp đàn anh đi trước, ấy là chọn cả đồng môn học tự chọn thì tất trốn môn học bắt buộc, lấy lý do ngủ đông, sáng bảnh mắt ra vẫn dùng chăn trùm kín đầu đánh một giấc đã đời.

⁽⁶⁾Brikka (摩卡壺/ma tạp hồ): là một loại bình được cải tiến từ Moka – bình chuyên dụng để pha Espresso.

⁽⁷⁾Tân lai sấu, phi can bệnh tửu, bất thị bi thu: câu thơ trong “Phượng hoàng đài thượng ước xuy tiêu” của Lý Thanh Chiếu, ba câu này đại loại là không được khoẻ vốn chẳng phải vì cảnh mà là vì bệnh tương tư.

Yêu nữ kia sáng sớm đã vác mặt đến, ở phòng khách với Văn Dương nói nói cười cười. Nhân lúc thị giác với thính giác mơ hồ, tôi gắng ngủ lại. Ngủ ngon sẽ không biết gì hết.

Ấy vậy lại mơ thấy Văn Dương xách hành lý của tôi, mặc tôi đau khổ cầu xin, một cước đá tôi ra ngoài cửa, yêu nữ nép sau cậu ấy đặc ý khôn cùng, khi mờ hôi từa ra đây đâu cũng là lúc tôi bất tỉnh.

Văn Dương gõ cửa: "Tiểu Cánh! Ngủ nghe gì nữa, mặt trời xuống núi rồi, dậy mà nếm thử bữa chiều Joan làm này."

Nghe kìa, nghe kìa, gọi là Joan cơ đấy.

Lòng tôi nặng như chì, còn tâm tình đâu mà ăn, có nuốt cũng không trôi. Nhưng Văn Dương lại chẳng chịu bỏ qua, tôi liền rầu rĩ rời khỏi giường, lết thết ra phòng khách, nhìn chăm chăm vào Văn Dương, ăn một ngụm rồi uống một ngụm.

Vừa ăn vừa thấy chua xót, con đường ngắn nhất đến trái tim đàn ông là đi qua dạ dày, cứ đà này ngày Joanna chinh phục được trái tim cậu ấy sẽ không còn xa.

"Nói xem cà phê Joan pha có được không, Tiểu Cánh?"

Nhìn tôi tay với miệng chuyển động chẳng khác nào người máy, Văn Dương nhin không được mà mở miệng hỏi.

Tôi gật gật đầu.

Joan ngượng ngùng cười: "A, thật ra tớ cho Latte, thêm nhiều cà phê để pha thành Cappuccino."

Không cần khoe kiến thức cà phê ra, dù sao tôi chỉ biết ngoáy mạnh tay, hoàn toàn không phải đối thủ của cô ta.

"Tiểu Cánh, nghe 'Step by step', trình độ đến đâu rồi?" Văn Dương nhìn tôi ngậm hột thị, liền lái sang chuyện khác.

Tôi như Tôn Ngộ Không bị niệm chú kim cô, đầu đau như nứt ra, có trời mới biết cái đĩa cậu ấy cho tôi mượn tôi vút đâu mất rồi.

"Cũng ổn." tôi trả lời qua loa.

"Cũng ổn là thế nào?" cậu ấy hỏi dai.

Tôi bực mình, bật cái CD chỉnh âm lượng to lên, nghe giọng đọc nhấn rõ từng chữ, tốc độ phát âm siêu chậm, thuận miệng đáp: "Đại khái có thể nghe hiểu."

Joanna sững sốt một hồi liền mỉm cười, nhưng không nói gì, còn Văn Dương thì cười thành tiếng, gõ đầu tôi: “Ba hoa, có biết đó là tiếng Pháp không?”

Sắc mặt tôi nhanh chóng biến thành màu như gan heo, đẩy cái bàn đứng lên, tôi không nói gì đi về phòng, dùng sức đóng sầm cửa lại. Toàn là tiếng nước ngoài xì xà xì xồ, nghe được có mà không phải là người Trung Quốc.

Như thể lừa mình dối người, mặt tôi vẫn còn nóng phùng phùng, còn nghe bên ngoài Văn Dương giải thích: “Thực ngại quá, tính Tiểu Cảnh hơi nóng này.”

Ừ đây, tôi xấu tính như thế đấy, sao so được với người biết dịu dàng săn sóc, kiến thức phong phú như Joanna.

Tôi đá mạnh một phát vào bàn học, đáp lại là tiếng cái lọ hoa góc bàn rơi xuống. Nghe tiếng rơi, tôi trừng mắt nhìn những mảnh vỡ trên mặt đất, sững sờ.

Nghe thấy tiếng “Xoảng!”, Văn Dương vội vàng đẩy cửa vào, sắc mặt khi nhìn thấy bình hoa từ từ chuyển sang cứng ngắt: “Có việc gì cứ nói với tớ, cái kính trút giận lên đồ vật làm gì?!”

Tôi vốn thấy ân hận trong lòng nhưng thấy cô kia theo sau cậu ấy nhìn vào trong phòng liền đột nhiên nhớ đến tình cảnh trong mộng, không khỏi nổi đoá vô cớ: “Cái thứ vớ vẩn này đáng bao nhiêu, tiếc làm gì!”

Văn Dương tức giận trừng mắt liếc tôi một cái, tiếng đóng cửa sầm còn lớn hơn tôi ban nãy.

Cơn giận chưa tiêu tan, tôi cố sức đập mạnh vào mấy mảnh gốm vài phát cho đến khi nát vụn.

Nó từng là phần thưởng cao nhất trong trò ném vòng trên phố, Văn Dương ném liền ba mươi cái vòng trúc mới thẳng được nó tặng cho tôi. Thứ duy nhất cậu ấy tặng tôi, cứ thế mà bị nghiền vụn thành từng mảnh, gắp lại cũng không được. Thật sự có gắp lại cũng không còn như xưa nữa. Tôi ngồi xồm trên mặt đất lần mò xem xét mãi cả buổi, rốt cuộc chỉ chuốc lấy bàn tay đầy mồ hôi cùng máu tươi.

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương tám》

(8)

Chúng tôi chiến tranh lạnh cho đến hôm trước Giáng sinh. Khi tôi gần như hết chịu nổi nữa, Trác Văn Dương đã mở miệng trước: “Tiểu Cánh, đêm nay cùng đến vũ hội Noel ở toà thị chính đi, Joan tặng tớ hai vé.”

Tôi cười khổ, cô gái kia ngay cả cơ quan chính phủ cũng đi vào được, quả là pháp lực vô biên. Tuy không muốn chịu ân huệ của cô ta nhưng vài ngày nay không cùng Văn Dương nói chuyện, bức bối đến mức trốn trước tránh sau, nội tiết mất cân bằng, khó khăn lắm mới có được lối thoát, ngu gì cự tuyệt.

Lòng như mở cờ nhưng vẫn cự nự hừ một tiếng: “Ba người? Đi làm kỳ đà cản mũi sao?”

Văn Dương cười: “Không đâu, Joan còn dẫn thêm bạn đó.”

Tôi không giận nổi đành cười khẩy: “Vậy phải bảo cô ta mang con trai đến mới được, không lẽ bảo gay như tớ đi nhảy với con gái à?”

Joanna quả nhiên đúng như tôi yêu cầu dẫn theo bạn là con trai thật trăm phần trăm. Nhưng vừa mới gặp mặt tôi buồn thối ruột, cứ mong tên kia dù sao cũng là kẻ tôi tớ bám váy Joanna, kém Văn Dương chút chút thôi, tốt xấu gì cũng có thể kéo dài chút thời gian, vậy mà thẳng nhóc đáng ghét ấy thật quá sức tẻ nhạt, mặt dài hơn cáo, quai hàm lồi lên hai cục to tướng, mắt ti hí như hai sợi chỉ, sắc mặt nhợt nhạt như giấy dầu, thần sắc thờ ơ, biểu tình đại ra, đại trượng phu gì mà co ro, trông rõ cứng nhắc.

Tên đó đứng cạnh Văn Dương khác nào cóc ghè với thiên nga.

Lại nhìn Joanna toả sáng trên sân khấu dẫn chương trình, trang phục mùa đông là váy ngắn màu trắng lộ vai, vô cùng nóng bỏng, ngực lắc qua lắc lại, xem chừng đám nam sinh bên dưới đã thật sự hồn xiêu phách lạc.

Anh em à, cố lên nào! Tôi thất vọng trợn mắt nhìn cái tên kêu Tăng Bì giờ chẳng khác nào đứa ngốc.

Thời gian khiêu vũ tự do đến, Joanna nhảy xuống dưới sân khấu, trong tiếng hò hét cùng những cái nhìn chòng chọc, hướng về phía chúng tôi. Tôi ngạc nhiên thấy ngực cô ta đung đưa... khoe mẽ quá... như vậy còn dám chạy? Rõ ràng là cố ý mà...

Mắt dần thôi nhìn cô ta UP AND DOWN, UP AND DOWN...

Trong chốc lát, tôi sắc bén liếc sang Văn Dương, muốn xem xem cậu ấy có bị cô nàng kiêu ngạo kia mê hoặc không... Là thằng con trai bình thường đều không ngoại lệ, vô lực miễn dịch. Cậu ấy lại cười mập mờ quan sát tôi, kề tai thì thầm: "Đừng nói là cậu có hứng thú với con gái nhé?"

Oa, hứ! Tôi then quá hoá giận, đừng nghĩ tôi kém cỏi thế chứ! Vốn đã tự ti lại càng thêm tự ti, tôi cúi đầu nhìn bờ ngực bằng phẳng của mình (nếu không phẳng thì một là yêu quái, hai là u rồi...), thầm nghĩ, gay cùng một cô gái tranh một thằng con trai, thì hơn phân nửa là thua ở cái này.

"Khiêu vũ không?" Joanna hưng phấn hỏi.

Tôi cứng người. Ánh mắt Tăng Bì vẫn dán lên ngực Joanna. Bộ có vấn đề hả? Đàn ông con trai phải có định lực, định lực có hiểu không? Chính là giống Văn Dương, núi Thái Sơn có sụp mà sắc mặt bất biến, con nai có nhảy múa bên cạnh cũng không...⁽⁸⁾ (không gì ấy nhỉ, quên mất tiêu= =). Dù thằng nào cũng nhìn nhưng không phải trắng trợn đến tròng mắt sắp rớt cả ra như thế, hiểu chưa?!

Joanna nhìn biểu tình khác nhau của ba tên nam sinh một lượt rồi dừng lại trên người Văn Dương, thản nhiên cười: "Chúng mình nhảy nhé?"

Văn Dương thích thú liếc nhìn tôi một cái: "Thử xem."

1-0, hiệp một kết quả nghiêng về phía Văn Dương.

Tôi tuyệt vọng quay sang cái tên sắc mặt u ám bên cạnh, vẻ mặt cậu ta so với tôi còn tuyệt vọng hơn.

Trơ mắt trước cặp nam thanh nữ tú kia thoát cái đã đến sàn khiêu vũ, trong lòng rõ là ghen tỵ rồi, hận cô ta không thể bị trật chân, đi đôi giày Belle 8 cm kia, nguy hiểm thật...

⁽⁸⁾Câu này đầy đủ là "Thái Sơn băng vu tiền nhi sắc bất cải, mi lộc hưng vu tả nhi mục bất thuận" (泰山崩于前而色不改, 麋鹿兴于左而目不瞬) – cho dù núi Thái Sơn trước mặt có sụp mặt cũng không biến sắc, cho dù bên cạnh có con nai đang nhảy múa mắt cũng không thèm liếc sang – bắt nguồn từ tác phẩm "Tâm thuật" của Tô Tần.

Tiếc rằng nghe nói trước kia cô ta đã học thể thao, khả năng thăng bằng siêu giỏi, phỏng chừng đi cà kheo vẫn có thể dư sức phi ngựa.

Chán nản hướng về phía Văn Dương. Không ngờ cậu ta bình thường nho nhã mà đáng vẻ khiêu vũ lại cuồng nhiệt như vậy, động tác đơn giản nhất cũng như được thổi vào một luồng gió mới, tôi chưa bao giờ được chứng kiến một người con trai có khả năng kết hợp sự mạnh mẽ và uyển chuyển hoàn mỹ như vậy.

Tăng Bì chớp mắt lia lịa dõi theo hai người kia.

Tôi có thể tưởng tượng cậu ta đang nguyện rửa độc địa không thua tôi.

Đương nhiên trừ Văn Dương rồi.

Âm thầm thở dài. Người anh em à, đừng giỡn chứ! Cậu như thế không dọa cô ta chết khiếp mới lạ đó!

“Này, uống ít thôi!” tôi đau lòng mở miệng. Tuy rằng có thể thoải mái uống rượu miễn phí nhưng cũng không cần phải uống như sợ ai giành mất thế nha. Cậu ta giật bắn mình, vội buông ly xuống.

Chậc, nói thật, tôi cũng không ghét cái tên nghiêm nghị này, ánh mắt rũ xuống như thế kia cũng có điểm đáng yêu.

Khiêu vũ xong hai người mồ hôi nhễ nhại trở về, nhìn Tăng Bì chảy ra một đồng ngồi phịch trên bàn còn tôi ngồi bên cạnh lộ vẻ mặt vô tội.

Joanna lo lắng sờ mặt Tăng Bì đang đỏ lên: “Sao thế? Say à? Đầu có choáng không? Có muốn nôn không?”

Thấy đồng chén rỗng không trên bàn, ánh mắt Văn Dương đầy trách cứ nhìn tôi.

Đâu liên quan đến tôi, là cậu ta không biết tự lượng sức mình.

“Tớ... đi về trước...” cậu ta ú ớ nói.

Joanna sắc mặt phức tạp: “Giờ sao? Vũ hội mới diễn ra lưng chừng...”

“Tớ cũng muốn về.” tôi nghiêm chỉnh.

Đến phiên Văn Dương trừng mắt với tôi.

“Tiện thể đưa cậu ta một đoạn.” tôi chỉ vào cái đồng trên bàn hình như tên Tăng Bì gì đó.

Ánh mắt Văn Dương có tia hoài nghi.

Tôi dùng ánh mắt phẫn nộ đáp lại, cậu ấy nghĩ rằng tôi là gay thì sẽ xuống tay với tất cả sinh vật giống đực sao?

“Vũ hội có rút thăm trúng thưởng đấy.” Văn Dương đột nhiên nói.

Hừ, tưởng tôi là cậu chắc? Loại này cũng đem ra dụ dỗ! Tôi không thiếu xà bông hay sữa tắm, nhà thì chật nhét vừa mỗi hai cái giường, mang bao nhiêu về phí bấy nhiêu.

“Hai người cứ thưởng thức tiếp, tớ cũng hơi say.”

Tôi nói rồi vác lên cái đồng hồ đeo tay trên bàn. Nhìn đôi trai tài gái sắc kia anh em em em chẳng mấy chốc tôi sẽ bị đau tim mất.

Vốn muốn quăng Tăng Bì vào taxi để cậu ta sống chết mặc bay, tôi báo địa chỉ trường, đưa lái xe thêm ít tiền là OK, dù sao tên đó như vậy cũng không bị người ta giật tiền cướp sắc được. Ai dè vừa lên xe, cậu ta liền ôm lấy tôi gào khóc. Chuyện cũng dễ hình dung thôi, cậu ta thổ lộ vớ vẩn gì đấy với Joanna, nhìn lầm tôi là Joanna, toàn gọi thành “em, em, em,...”. Lái xe lúng ta lúng túng nhìn lên kính chiếu hậu mà đánh giá hai đứa, tôi nhất thời cứng miệng, đã tốt thì tốt cho trót, đành lên xe đưa cậu ta về trường. Dọc đường cậu ta tỏ tình có thể nói xuất khẩu thành thơ, ý chí kiên cường làm sỏi đá cũng mòn, chỉ tiếc nữ diễn viên không có ở đây, bỏ lỡ một hồi diễn cảm động.

Khi về nhà trọ cũng đã muộn, Văn Dương chưa trở về. Hình như vẫn còn ở vũ hội với Joanna, lưu luyến không rời. Tôi đơn chần gối chiếu, ảm đạm bi thương, chờ đến khi lờ đờ lơ đãng rồi vẫn không cam lòng Noel năm nay lại tầm thường vô vị như thế, ngang ngạnh căng mắt tiếp tục héo hắt ngồi ở phòng khách.

Nghe tiếng ổ khoá chuyển động, tôi luống cuống giấu các thứ ra phía sau.

“Về rồi à?” tôi nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Văn Dương mà cười ngốc hỏi một câu vô nghĩa.

“Ừ...” cậu ấy chán nản sờ sờ mặt. “Thật ngại quá, muộn thế rồi, vừa phải đối phó với một quan chức chính phủ...”

Tôi rất muốn biết đó là nam hay nữ, giờ ngẫm lại thời nay đàn ông cũng đáng gờm lắm chứ, nhưng vẫn không mở miệng hỏi. Ai ngờ Văn Dương gật đầu với tôi rồi xoay người về phòng.

“Ê!” tôi nhón nhác nhảy dựng lên, quýnh quáng quên hết lời thoại đã chuẩn bị chu toàn từ trước, đường đột: “Văn Dương, quà Noel của tớ đâu?”

“A?” cậu ấy xấu hổ, vẻ mặt khó xử. “Tớ quên mất.”

Tôi đâu chịu bỏ qua, bức đến cùng: "Quên? Cậu ngay cả quà cho Tăng Bì kia cũng tặng, thế mà quên quà cho người sớm chiều bên cậu sao? Nói dóc hả? Lấy ra đi, cho dù rẻ tớ cũng không cười đâu..."

"Tớ... thực sự đã quên." cậu ấy né tránh.

Tôi dày mặt theo vào tận phòng ngủ của cậu ấy: "Giáng Sinh không tặng quà cho bạn, lương tâm chó gặm rồi hả! Thật khiến tớ thất vọng, phải bồi thường..."

Hừ, từ khi nào tôi ồn ào đến thế? Trước đây rõ ràng thấy trong ngăn kéo của cậu ấy có cái hộp nhỏ được bọc rất đẹp, không phải cho tôi thì là cho ai? Có lẽ cái tên vắt cổ chày ra nước, rán sành ra mỡ này đã mua một cái tràng hạt nhỏ ba Tệ ở mấy hàng vỉa hè, giờ cũng biết xấu hổ không còn mặt mũi lấy ra.

Hắc hắc, khách khí với tôi sao, có tặng tờ giấy tôi cũng coi như bảo bối (à, coi như không biết chuyện làm vỡ bình hoa kia nha).

"Bồi thường?" cậu ấy không tự nhiên. "Cậu muốn cái gì?"

Tôi cười gian hai tiếng, thừa dịp cậu ấy chưa chuẩn bị mà như hổ đói vồ mồi, đem cậu ấy đặt lên giường: "Ô, dùng thân thể cậu đền bù, người đẹp kia..."

"A," cậu ấy bất đắc dĩ từ dưới nhìn lên tôi đang cười tà ác ngồi trên người cậu ấy, không biết nên khóc hay nên cười. "Lại trêu tớ rồi."

"Đem quà ra tớ sẽ chờ cho một con đường sống... Bằng không ngoan ngoãn dâng thân thể cho tớ đi..." tôi không an phận ngộ nguyệt.

"Tiểu Cánh, đừng quậy nữa." cậu ấy lộ ra biểu tình bất an.

"Văn Dương," tôi nửa đùa nửa thật. "Chúng ta làm đi."

Sắc mặt cậu ấy cứng đờ: "Tiểu Cánh..."

"Đi, làm chơi thôi, cậu chưa từng thử qua nên không biết, thoải mái lắm đó..." tôi không biết thẹn. "Tớ dày dặn kinh nghiệm như thế, để tớ dạy cậu cho..."

"Đừng có giỡn!"

Tôi sống chết ôm lấy cậu ấy: "Một lần là đủ, tớ không tham lam đâu... cứ coi tớ như con gái là được, đại gì không thử... Được rồi, một lần thôi..."

Vốn định trêu cậu ấy nhưng ở trên người cậu ấy nửa ngày cọ tới cọ lui, đại não bắt đầu sung huyết, cư nhiên còn có phản ứng.

Khuôn mặt trắng nõn của cậu ấy hơi đỏ lên: “Đừng nói bậy...” hai tay đẩy ra. “Tớ sẽ không...”

Tôi cười, cắt ngang lời cậu ấy: “Miệng nói không, nơi đó lại cứng lên kìa...” với tay đến chỗ đó: “Đàn ông vẫn là nửa dưới thành thật...”

“Đừng nháo nữa!!” thanh âm ngay lập tức vừa lạnh lùng lại vừa chói tai, dùng lực đẩy ra, cả người tôi chật vật mất thăng bằng lăn xuống đất.

“Không được coi tớ như những kẻ trước kia của cậu!” giọng cậu ấy vì phần nộ mà phát run.

Tôi hơi ngẩn người, xanh mét mặt ngồi trên mặt đất lạnh như băng nhìn cậu ấy, ngưỡng ngừng cười lấy lòng: “Nói đùa thôi mà, việc gì phải nổi giận thế.”

Trước khi cậu ấy kịp mở miệng, tôi nhanh chân chạy ra ngoài.

Đóng cửa phòng lại, tôi đem cái đồng hồ vừa giấu ở dưới nệm sofa phòng khách, vút lên mặt đất dùng sức giẫm giẫm đập đập.

CD 300Mb của Nhật chẳng mấy chốc đầy dấu chân của tôi, phát ra tiếng rên rỉ xì xèo.

“Not found” của Mr.children.

Vì một câu nói của Văn Dương: “Đúng là bài ca kinh điển, phàm là người đã từng yêu nghe xong nhất định sẽ rơi lệ.” mà tôi nhờ người từ Nhật gửi sang, còn cảm thấy thứ này đến trước lễ Noel quả là quá sức may mắn.

Khi đó còn nghe thử xem có thật sẽ hay đến rơi lệ không, hay là loại Rock and Roll ầm ĩ, đáng sợ tới mức khóc thét.

Cuối cùng tôi cũng đã hiểu, chỉ cần từng yêu, tất sẽ phải rơi lệ.

Chân tôi đau đớn vì dùng lực quá mạnh. Tôi đem đồng hồ CD nát tan kia ném vào thùng rác, rồi mới bình tĩnh về phòng ngủ.

Giáng Sinh năm nay chẳng có gì, thứ tôi muốn tặng, lại bị vút bỏ như rác rưởi.

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương chín》

(9)

Chuyện đã qua được một ngày, Văn Dương trông có vẻ vẫn dễ bụng, tôi tự biết đêm đó đã quá trốn nên đuối lý. Tôi tìm cách lấy lòng cậu ấy, nào biết về mặt tôi càng ngày ngô vô tâm, cậu ấy càng trở nên khó chịu.

“Vẫn giận à?” tôi cười làm lành, khoé miệng hơi run. “Đùa một tý mà, đừng so đo chứ.”

Cậu ấy buông đũa, mặt trầm xuống: “Chuyện này cũng đùa được sao?”

“Sao không? Hay cậu tưởng là thật?” tôi không biết xấu hổ.

“Bộp!” bát cơm bị đặt mạnh xuống bàn. “Lâm Cánh, không đứng đắn một chút được sao?!”

Tôi bị dọa đến giật thót mình, cúi đầu máy móc chọc chọc bát cơm, nửa ngày mới cười gượng: “Tớ là người như thế, đứng đắn làm sao được.”

Không khí bữa trưa có phần ngưng ngững, đang nuốt không trôi thì chuông điện thoại đột ngột vang lên.

“A? Chờ một chút.” Tôi đưa máy cho Văn Dương, cậu ấy chậm rãi đứng lên, tôi quay lại tiếp tục chọc cơm. Xem ra cậu ấy với Joanna sẽ buôn điện thoại ít nhất nửa giờ, cũng thừa thời gian để tôi thoải mái ăn xong rồi rời khỏi chỗ này. Tôi vừa bất an vừa nhét cơm vào miệng.

Đến lượt máy tôi kêu lên, là Lee.

Gác máy, tôi liếc nhìn Văn Dương một cái, cậu ấy đưa lưng về phía tôi, không hề có phản ứng, toàn tâm toàn ý nghe điện thoại. Tôi không biết vừa nãy cậu ấy có nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của tôi không. Tôi nói với cậu ấy một câu dư thừa: “Văn Dương, tớ ra ngoài đây.”

Cậu ấy không quay lại. Tôi âm thầm cười nhạo mình.

Lee ở trong phòng khách sạn chờ tôi, mấy tháng không gặp, trông anh ta càng ngày càng giống người tốt, lần đầu tiên thấy ánh mắt hiền lành quan tâm kia thiếu chút nữa tôi cảm động muốn khóc.

“Tiểu Cánh, em gầy đi đấy.” anh ta ôm tôi sờ soạng lưng thấy xương nổi lên.

Thừa hiểu anh ta hư tình giả ý đã thành lệ, nhưng một câu thôi cũng làm sống mũi tôi cay cay, nhớ mấy ngày nay Trác Văn Dương vẫn lạnh lùng lòng không khỏi tủi thân, nên có người dù không thật lòng cũng xúc động đến rơi lệ. Vì vậy, anh ta vừa mới hôn tôi liền vòng chân qua thắt lưng anh ta. Anh ta kinh ngạc, bật cười: “Sao tự nhiên chủ động thế?”

“Thì sao, không muốn?”

“Đâu có,” anh ta cười. “Lâu không về, vốn nghĩ muốn đi thăm em...”

“Bớt làm nhảm đi, có làm hay không?”

Anh ta vui vẻ ôm tôi lên giường.

Đúng là mèo khóc chuột mà...

Tôi đem oán khí uất nghẹn vì Trác Văn Dương toàn bộ trút lên người Lee, hết cào lại gặm lưng anh ta, tạo thành những vết máu.

Lee không kêu đau, chỉ trả thù bằng cách kịch liệt hằn lên.

“Đừng kẹp chặt như thế.” anh ta cười khổ.

Làm sao điều khiển được chứ, tôi bức dọc dùng sức thả lỏng, anh ta thở hổn hển kêu lên một tiếng rồi phóng ra.

“Sớm thế.” tôi thấy lạ.

“Nói gì?!” anh ta hung hăng đem tôi trở mình, gắt gao ấn xuống. “Tiểu yêu tinh, xem còn mạnh miệng nữa không!”

Tôi đúng là tự làm tự chịu, cái miệng làm hại cái thân. Tâm trạng bức bối, bị người ta ngược đãi lại thấy càng dễ chịu. Có lẽ cơ thể quá đau, lòng sẽ không còn chua xót nữa.

Cái kẻ tình lực tràn đầy kia chọc giận tôi, xuống tay không lưu tình, tôi gào khóc thảm thiết cả buổi anh ta mới hả dạ buông ra, vừa thở gấp vừa lau nước mắt trên mặt tôi: “Biết điều chưa?”

Cầu P, anh nghĩ rằng tôi và anh tiến triển đến thế sao, anh có thể bức tôi phát khóc sao? Chẳng qua tôi muốn tìm cơ hội để khóc cho đã đời thôi.

“Chú già, đừng nói mới làm ba lượt chú không động đậy thắt lưng nổi nha?!” tôi vĩnh mãi, khiêu khích.

“Tiểu quỷ thôi!” Anh ta nổi giận đùng đùng, xuyên qua một phát làm tôi có cảm giác dạ dày cũng bị chọc loạn cả lên, thật ghê tởm.

Sau đấy tôi một mặt khóc lóc giãy giụa, một mặt nổi khùng liều mạng cào lên người Lee, vừa đánh vừa cắn.

Trác Văn Dương, đồ xấu xa...

Trác Văn Dương...

Mơ mơ màng màng tỉnh lại hình như trời đã sập tối. Tôi cào cào đầu, nhắm mắt chui khỏi chăn, Lee ngồi bên cạnh đang gõ laptop, xoay người lấy áo khoác phủ lên người tôi.

“Đói không? Muốn ăn gì?”

Tôi đang lơ mơ, lại nhìn thấy trên mặt Lee rõ ràng vẫn còn vết cào. “Cơm rang Indonesia.”

“Thứ đây mỡ đó có gì ngon...” Lee lẩm bẩm nhưng vẫn gọi điện thoại kêu hai phần.

Tôi đói cồn cào, cơm trưa chưa được hai miếng, cả chiều vận động mạnh, đói lép cả bụng, không để ý đến hình tượng mà lấy tay cầm xương thịt nướng trên đĩa nhét vào miệng, tay với môi bóng loáng mỡ.

“Ăn từ từ. Không ai tranh với em.” Lee nhìn tôi cầm cúi ăn, kéo lại áo khoác ban nãy đã bị tuột ra lên người tôi. “Sao cứ như đứa nhỏ to đầu, chỉ thấy cao lên mà tâm hồn vẫn còn trẻ con quá vậy... A, ghen à? Thật là... Uống ngụm nước đi...”

Tôi yên lặng giải quyết hết mấy xương thịt nướng rồi mới ăn mấy miếng cơm.

“Đừng bốc! Có phải không có thìa đâu!” Lee bất đắc dĩ nhìn tôi lao đến bốc cơm dáng vẻ thảm thương hỉ hả bỏ vào miệng.

“Tiểu Cánh,” anh ta xoa đầu tôi. “Có người khi dễ em à?”

Tôi nhai thịt băm, lắc đầu: “Ai dám, anh hả?”

“Anh sao nữa.”

Lạnh cả người. Tôi ráng ăn xong, tay hướng đến cái đĩa anh ta chưa động đến.

“Ăn nhiều thế?”

“Ăn no mới có sức làm tiếp.” tôi càn quét đĩa cơm, một phát ăn sạch, chà chà miệng rồi bỏ nhào về phía Lee.

“Tiểu Cánh...”

Hai tay đầy mỡ của tôi in hằn lên cái áo lụa dẹt tay tinh xảo của Lee.

Tôi muốn xoá hết những thứ vướng bận đi sau đó mới có thể bình thản như không có việc gì tiếp tục ở chung với Văn Dương...

“Đừng quậy nữa...”

Lạ thật, dạo này ai cũng thấy tôi quậy phá là sao?

“Không muốn hả?” tôi làm bộ đứng lên. “Vậy tôi đi tìm người khác...”

Đúng như dự đoán tôi bị vác về. “Thật là... bị cấm dục lâu à?”

“Đúng đó.” tôi thành thực gật đầu.

“...Anh tưởng em ở chung với một cậu trông được lắm.”

“Cậu ấy không thích con trai.” tôi dùng ngữ khí thản nhiên.

“Thế mà cũng bị cản trở? Tưởng chỉ cần thích em sẽ ra tay.”

Tôi bỗng cười rộ lên, xoay mình nằm ngửa mặt lên trần, cố gắng nhớ lại khuôn mặt khổ hạnh của Văn Dương: “Tôi đã từng thử, nhưng người ta không bị quyến rũ. Tôi chỉ thiếu điều cởi sạch bách rồi cầu cậu ấy thương mình thôi á, mà có khi như thế cậu ấy cũng chẳng thèm liếc mắt một cái.”

“Lee, nói xem, có phải tôi không hấp dẫn? Không lôi cuốn? Thân thể này có cho cũng không ai thèm?”

Lee lặng thinh nhìn tôi, có vẻ suy ngẫm một hồi rồi mới cúi đầu dùng hành động để trả lời.

Tôi sống chết ôm lấy eo Lee, cố gắng đáp lại, đem bờ vai rắn chắc cắn chặt cả máu. Sự nhiệt tình của anh khiến tôi thấy mình vẫn còn có người cần. Dù sao, dù sao Văn Dương cũng không thèm, cơ thể của tôi cũng không phải trân bảo, ai muốn thì... cứ cho là được.

“Tiểu Cánh.”

Cuộc trò chuyện tiếp theo diễn ra vào giữa trưa hôm sau. Tôi cuộn thành một đống trong chăn. Phòng tràn ngập mùi nước hoa với mùi mồ hôi tanh nồng thật khó chịu, Lee thay quần áo sạch sẽ rồi ra mở cửa cho thoáng. Gió lạnh ủa vào. Đã quen ầm ập, toàn thân tôi bất giác run rẩy, càng co chặt hơn.

“Tiểu Cánh, em biết anh lần này trở về làm gì không?” Lee trở lại bên giường ngồi xuống, xoa đầu tôi.

“Thích nói thì nói.” tôi mệt mỏi né tay anh ta. Đầu óc sau đây chỉ thấy như hư không vô tận.

Vốn dĩ muốn làm tình để thoát khỏi cảm giác tịch mịch, ai ngờ cảm giác ấy ngược lại càng mãnh liệt hơn.

“Anh phải đóng cửa chi nhánh bên này, chuyển toàn bộ về LA.” Anh ta để điều thuốc giữa ngón trỏ và ngón giữa, nhưng không hút.

“Làm ở LA thuận lợi lắm đúng không? Chúc mừng.”

“Tiểu Cánh,” anh nâng cằm của tôi lên, ép tôi đối diện với anh. “Anh có thể sẽ không bao giờ... trở lại nữa.”

Tôi không nói lời nào, lén nắm chặt ga giường.

“Không muốn nói gì với anh sao?”

Tôi nhắm mắt lắc đầu. Cảm nhận được ánh mắt thất vọng của Lee, tôi không đành lòng liền nói: “Thuận buồm xuôi gió nha.”

Ngay tức thì cả người trần trụi từ trong chăn bị lôi ra, tôi rùng mình, bị bắt nhìn thẳng vào khuôn mặt bừng bừng tức giận của người kia.

“Tiểu Cánh, em rốt cuộc có để tâm không?!”

Tôi không nghe nhầm chứ? Anh ta trách móc tôi?

Tôi gượng cười, Lâm Cánh tôi mới là người bị vứt bỏ chứ? Không ngờ lại bị chỉ trích, tôi vô tội à nha.

“Theo anh đi LA nhé?” giọng điệu như có vẻ cầu xin.

Không ngờ sức hấp dẫn của tôi lớn như thế, uống công tôi vẫn luôn tự ti không thôi.

“Lee, không nói mơ chứ, anh dẫn tôi đi LA? Thế bà chủ trẻ trung xinh đẹp của anh thì tính sao? Tôi là gì của anh? Con của bạn? Tình nhân? Hay là con anh?”

Lee có một gia đình hữu danh vô thực nhưng vẫn là một gia đình, tôi cho tới lúc này cũng không muốn bỗng chốc thành bên thứ ba.

"Chỉ cần em đồng ý, chuyện khác cứ giao cho anh."

Tôi thấy vô cùng chán ghét, tự nhiên phát hiện một người gốc ghêch hơn nhiều so với mình nghĩ!

"Lee à, MB cao cấp ở LA còn nhiều hơn ở đây, việc gì phải mang theo một người của quá khứ."

Lee nổi giận: "Em nghĩ anh và em là..."

"Không được nói, ồn chết đi!" tôi bịt tai.

Lời thoại buồn nôn này lại do người tôi không chờ mong nói ra. Tôi biết Lee thích tôi, thậm chí có thể coi là yêu dù anh ta vĩnh viễn yêu nhất chính bản thân.

"Em hãy nghe anh nói đã..."

"Không nghe..."

"Em phải nghe..."

Chúng tôi hỗn chiến lẫn qua lẫn lại trên giường, mặc tôi cắn xé điên lên anh ta vẫn thô bạo liên tục kéo chân tôi ra, cắn vào.

Tôi á khẩu, không nói gì mà bám chặt ga giường.

TMD đau quá đi!

Trác Văn Dương, đồ đại ngốc, người ta coi tôi như báu vật, còn cậu lại không thèm.

Đồ đại ngốc.

Về đến "nhà" (tôi tự miễn gọi cái nhà trọ hai đứa thuê như thế), đèn sáng rực. Mở cửa không ngờ thấy Văn Dương đang ở phòng khách ngồi trước bàn ăn cơm.

Thói quen của cậu ấy vĩnh viễn không bao giờ thay đổi dù vì bất cứ nguyên nhân nào.

"Tớ về rồi." tôi cười vô tư. Coi như phớt lờ dấu vết Lee lưu lại trên mặt.

Cậu ấy cắn cộp một cái gì đó, chỉ im lặng.

"Có nấu cơm tớ với không? Đói quá..." Tôi vô thức diễn kịch, cố tìm bát với đũa rồi gấp mì nắm hương với sườn lợn trong nồi.

"Không làm phần cậu." cậu ấy nói.

"Nói đùa." Tôi cười hì hì. "Làm một mình sao nhiều thế được."

"Thừa cũng là làm cho người khác. Đừng động vào." cậu ấy lạnh lùng. "Hai ngày qua điện thoại cũng không gọi, tớ sao thần thông quảng đại biết cậu hôm nay về."

Tôi bẽ bàng, cười cười thả mì xuống: "Nói cũng đúng."

Lấy túi bánh quy trong tủ lạnh rồi về phòng. Phải ăn, phải ăn, dạ dày tôi không tốt, nếu đói sẽ đau đến hoa mắt.

"Lâm Cánh!"

Tôi đứng lại, vừa nhét bánh quy vào miệng cố ý cắn rồm rộp.

"Ra ngoài chí ít cũng nhớ mang di động, không thì cũng phải gọi về. Cậu đâu còn là con nít nữa, đừng làm người khác phải lo lắng!"

"Hô?" tôi nhướn nhướn mày. "Cậu lo cho tớ?"

Cậu ấy cúi đầu tiếp tục ăn: "Sau này ít làm bận ở bên ngoài đi."

Tôi thoáng đau đớn, bật cười.

"Muốn tớ không làm loạn rất dễ." tôi cười ngả ngớn. "Là người thì phải phát tiết, cậu giúp tớ giải quyết, tớ sẽ không cần cơ thể yếu ớt của mấy lão già nữa. Như vậy đi, chỉ cần chấp nhận tớ, tớ..."

"Bộp!" cậu ấy đập mạnh xuống bàn.

Lại thất bại. Tôi nhún vai, thức thoir ngậm miệng, về phòng.

Trong phòng không có nước ấm, tôi nhai hai miếng thấy nhạt nhẽo vô vị, liền ném cả gói to vào thùng rác. Nghĩ nghĩ một hồi, lấy ra hai viên giảm đau nuốt xuống cùng nước bọt rồi đi đến bên giường nằm xuống.

Lâm Cánh mày đúng là kiên cường, tôi cười khan hai tiếng với mình, mỗi ngày kiên trì nịnh nọt người ta, thần kinh với độ dày da mặt thật đáng ngưỡng mộ.

Phòng khách có âm thanh kỳ quái truyền đến. Văn Dương dạo này trở nên thường xuyên nóng nảy, hình như đang chịu áp lực nào đó. Tôi hy vọng cậu ấy có thể mìm

cười ấm áp bình yên, nhưng mỗi lần đều thấy nếp nhăn nơi khoé mắt cậu ấy ngày một nhiều thêm.

Tôi mong ngóng người kia, làm mọi chuyện để được ở gần cậu ấy nhưng thực tế lại luôn trái với suy nghĩ.

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương mười》

(10)

Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ⁽⁹⁾.

Văn Dương mấy ngày liền đi sớm về khuya, hết vui mình trong thư viện lại sang phòng thí nghiệm. Nói là để chuẩn bị cho kiểm tra cuối kỳ, nhưng thật ra có vẻ không muốn gặp mặt tôi. Cực chẳng đã, sắp không chịu nổi còn bị người ta ghét đến nông nỗi này.

Nhàn hạ rảnh rồi, vì muốn giết thời gian nên tôi đã đến bar chơi. Khu vực xung quanh đại học Thiên Tân cũng là nơi ngoạ hồ tàng long, tuy không có khí thế như Narcissism, nhưng cũng tạm chaaso nhận được. Tôi hiện tại đang ngồi chờ ra ở Amour, chỗ này thường xuyên xuất hiện mấy đứa nhóc khá sáng sủa. Đối với tôi mà nói, đàn ông chia làm hai loại, một loại lớn lên giống Trác Văn Dương, đẹp trai phải biết, loại còn lại không giống Trác Văn Dương, chẳng hề lọt mắt. Cá nhân tôi cho rằng Amour còn lâu mới bằng Narcissism vì pha rượu quá kém, chưa bằng một nửa của Trác Văn Dương năm đó.

Ngày ấy tôi hơi quá chén, đúng là đáng bị thằng nhóc đó khi dễ.

Tôi thấy buồn bực vì tình cờ gặp Joanna đang ở với Tăng Bì, vẻ mặt then thùng. Nhìn Tăng Bì chân tay luống cuống, nói líu cả lưỡi, mặt vốn trắng bệch nhưng lúc này lại sáng ngời, thần thái thăng hoa, đoán chừng chuyện tốt đã thành.

Thế khác nào hoa lài cấm...

Tôi vừa ghen tỵ vừa thèm thuồng, cậu ta xấu ma chê quỷ hờn vẫn cứ được cực phẩm như Joanna, tôi đây là tuyệt thế mỹ nam ngọc thụ lâm phong mà giờ này chỉ có nước đứng từ xa ngắm trộm người kia thở ngắn than dài.

⁽⁹⁾Ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ: xuất phát từ tác phẩm “Tĩnh thế hằng ngôn” của Phùng Mộng Long. Gồm 2 câu: ốc lậu thiên phùng liên dạ vũ – thuyền trì hựu ngộ đả đầu phong (屋漏偏逢连夜雨 – 船迟又遇打头风). Giải nghĩa: phòng đột còn phải trải qua suốt đêm mưa, thuyền đã đến trễ còn phải đi ngược gió. Hàm ý: hoạ vô đơn chí, tai hoạ đến dồn dập.

Khó trách Văn Dương dạo này kích động đến thế, ra là thất tình?

Tôi bưng tỉnh, thừa lúc cậu ấy suy sụp vì thất tình, tôi lao vào có quá dễ tiện không?

Cười khổ. Lâm Cánh à, đường quang thì không đi, sao mà cứ thích đâm đầu vào bụi rậm thế này?

Càng nghĩ càng ảm ức mà oán trời trách đất, tôi học Tăng Bì uống rượu như nước, đang uống thì có cảm giác sau lưng bị người ta chọc lén một phát rồi đau, rượu phun ra thì không nói, đến nước mắt nhấn nhin đã lâu vừa muốn tuôn ra đã bị dọa cho chảy ngược.

"..." tôi trợn mắt nhìn.

"Cuối cùng cũng tìm được em!" cái kẻ bề ngoài còn dưới mức trung bình nhiệt tình, mừng rỡ đưa tay kéo tôi.

"Anh là ai?"

"Không nhớ sao? Hôm party Noel có thấy em, ai dè chớp mắt đã lặn mất tăm, anh định hỏi cái cậu đẹp trai đi với em hỏi thăm, cậu ta cư nhiên..."

"Thực xin lỗi, tôi không nhớ." tâm tình không tốt nên không có hứng tiếp chuyện với ai. Người này cũng khiến tôi thấy ớn lạnh, khi đó không biết trong mắt có sạn hay sao mà thấy lão ta có cái cảm giống Trác Văn Dương giờ nhìn lại thật khó ưa.

Lão ta đột nhiên trở mặt: "Em trai à, đừng có rượu mời không muốn uống lại muốn uống rượu phạt."

Uy hiếp tôi?

Chú à, có biết tôi là ai không?! Tôi lườm lại.

"Biết điều chút, không cứ chờ mà xem!"

Bàn tay thô ráp đặt sau cổ tôi dọa dẫm. Thì ra trong chính phủ thành phố đều là cái loại này.

Tôi rụt cổ lại, ngoan ngoãn thoả hiệp.

Mặt lão ta càng ngày càng gần...

"Chờ chút!" tôi ngượng ngùng. "Đi nơi khác..."

Lão ta sững sờ theo sát tôi đến toilet ở một xó xỉnh vắng vẻ nào đó.

“Tiểu Cánh!” kẻ kia mừng chảy cả nước mắt.

Tôi cười nũng nịu với lão.

Mười lăm phút sau sảng khoái đẩy cửa đi ra. Cảm giác được trút giận quả thật hả dạ~ tuy chân có đau một tý. Vừa rồi đập ổng hơi quá tay, hình như lúc điên lên dùng sức quá trớn mà trật chân rồi. Ông chú ấy phỏng chừng bây giờ méo méo mó mó biến dạng đang nằm hồi cải dưới bệ rửa tay. Áy náy gì chứ, dù sao mặt ổng trước đó và sau khi bị đánh cũng chẳng thay đổi gì.

Hớn ha hớn hở về nhà, vừa đóng cửa liền nghe thấy tiếng chuông vang lên.

Chà, hên ghê...

Tôi kích động xoay người chạy ra mở cửa: “Văn Dương...”

“Đã lâu chưa gặp, em vẫn không thay đổi mấy nhỉ?” người ngoài cửa anh tuần cười tao nhã đến dị thường.

Tôi cứng người trong phút chốc, anh ta ung dung đi vào, nhìn xung quanh: “Nơi nhỏ thế này cũng ở được sao? Nếu là anh nhất định sẽ không để em chịu khổ.”

“Lại là Lee?” tôi cười lạnh.

“À, không.” anh ta cười khoái trá. “Là người mới bị em đánh gãy xương. Anh biết anh ta, anh ta nói cho anh biết ở vũ hội có thấy em, tuy không biết tên nhưng nghe tả lại thì còn ai ngoài Tiểu Cánh nhà chúng ta nữa.”

Nói vòng nói vo chẳng qua muốn khen tôi, tôi hừ một tiếng.

“Em có biết kẻ bị em đánh là ai không?”

“Ai mà quản được lão ta là ai, bộ sợ chắc?”

“Em quả là vẫn khiến người khác không thể không thích em được.”

Run rẩy.

“Anh theo dõi tôi.” từ ban nãy ở Amour sao?

“Tiểu Cánh, chẳng qua anh rất nhớ em.” Eric nheo mắt, giống như dã thú đang tập trung quan sát con mồi, khẽ liếm môi: “Rất nhớ dáng vẻ em lúc ở trên giường... và cả... cái bình hoa kia nữa.”

Tôi lui ra phía sau từng bước, bản năng cảm nhận được nguy hiểm, đúng là tôi đang sợ, sợ muốn chết. Anh ta còn ôm hận lúc trước tôi đập cho một cú, nếu mà trả lại đảm bảo tôi chịu không thấu, ngay tức khắc sẽ đầu rơi máu chảy nằm ngay đơ cho mà xem... Tôi không giống anh ta, chảy máu nhiều thế còn chưa chết, đồ quái vật!

"Em là người đầu tiên dám đánh anh, Tiểu Cánh à." anh ta chậm rãi tiến lại.

Tôi tiếp tục lùi bước. Người này khiến tôi thấy lạnh sống lưng.

"Em có biết khi ở bệnh viện tỉnh lại, chuyện đầu tiên anh muốn làm là gì không?" anh ta cúi đầu xuống.

Từ trong ánh mắt anh ta tôi thấy tràn đầy dự vọng, ý niệm muốn chạy trốn trong đầu vụt loé, chỉ là đã chậm một bước.

!!!

Nằm trên sô pha, bị bóp cổ, mặt đỏ bừng, tôi ngạt thở liều mạng giãy giụa...

Eric đem chân chen vào giữa đầu gối tôi ngăn tôi chống cự, một tay nhanh nhẹn cởi cà vạt trói hai tay tôi vòng lên đầu.

"Đừng đùa!" tôi cố sức lên tiếng, yết hầu bị bóp nghẹt.

Anh ta hé miệng cắn tai tôi, đau đến run người: "Em tưởng chúng ta giống như đang chơi đùa sao?"

Tiếng xé áo, lưng tôi một trận lạnh lẽo, tiếp theo thắt lưng bị cởi ra... rồi đến quần jean...

Tận dụng lúc kẻ kia không chú ý, tôi hung hăng dùng đầu gối đá mạnh vào hạ thân anh ta, anh ta đã quen nên tránh được, phản công ép chân tôi đến trước ngực.

Tôi thật sự hoảng sợ: "Không được làm bừa..."

"Chuyện này, anh đã muốn từ lâu..." Eric mỉm cười nhìn tôi, lực cổ tay mạnh mẽ làm tôi đau đớn. "Em mà biết anh nhớ nhung thân thể này đến mức nào, nhất định sẽ cảm động... Anh từng thử với những người đáng dập như em nhưng tư vị vẫn kém một bậc."

"Không được..."

Dáng vẻ ác ma kia khiến tôi kinh hãi đến mức buồn nôn.

Bị tra tấn một lần nữa thì chết chắc. Tôi sờn gai ốc nghĩ.

“Mau buông ra!” tôi lúng túng gằng đẩy thân thể đang áp chế mình. “Bạn tôi sắp về...”

“Ồ? Lại đổi sang thằng khác?”

“Không phải!” tôi ghét anh ta dùng ngữ khí như vậy nói về Văn Dương.

“Sợ người yêu mới nhìn thấy thì ghen sao?”

“Đã bảo không phải!”

“Không phải thì tốt, anh chẳng ngại có kẻ nhìn thấy đâu.”

Sáp nhập thô bạo. Tôi thảm thiết kêu lên.

Trời ạ, kệ đi... Văn Dương dù thế nào cũng đừng có về, đừng về...

Tiếng cửa mở lúc này vang lên khiến màng tai tôi đau nhức.

Nghe tiếng chân Văn Dương, một tiếng, hai tiếng rồi dừng lại.

Eric đã chặn mất tầm mắt, tôi không nhìn thấy nhưng có thể tưởng tượng được vẻ mặt xám ngoét của cậu ấy.

Bị người khác xâm phạm trên sofa ở phòng khách, hai chân dang ra, tư thế thật khó coi.

“Không được đến đây!” tôi gào khản cả giọng.

Tôi không muốn cậu ấy nhìn thấy dáng vẻ dâm đẳng của mình, thà chết còn hơn phải xấu mặt trước mặt cậu ấy.

Cậu ấy đi mấy bước rồi đứng yên, hình như nhận ra Eric.

“Các người đang làm gì?” thanh âm cứng nhắc đến cực điểm.

“Nhìn mà không thấy sao?” Eric quay đầu. “Sao thế, chưa từng làm với cậu ta?”

Tôi nghiêng răng kèn kẹt, ớn lạnh: “Không được nói...”

Có tiếng bước đến rất nhanh, Eric đang ở trên người tôi bị kéo ra cả người ngã ịch trên đất. Văn Dương sắc mặt xanh mét nhào đến đâm đá một trận, biểu tình dường như đang dùng lực lớn nhất điên cuồng đá cái bao cát chứ không phải người. Eric luôn ở thể thượng phong hôm nay cư nhiên không thể phản kích, bị trúng vài cú chí mạng, chật vật không đứng vững phải dựa vào tường.

“Đừng đánh nữa...” tôi nửa ngày mới khàn khàn giọng thốt ra mấy chữ.

Văn Dương đá thêm hai cái mới thở hổn hển dừng tay, lưng hơi cong lại, cơn giận vẫn chưa tiêu, ngực phập phồng.

“Vì đứm như thế mà động đến tao,” Eric chậm rãi đứng thẳng, lau vết máu khoé miệng, cười thản nhiên như trước: “Rất không đáng, sau này mày sẽ phải hối hận.”

Văn Dương nghiêng răng siết chặt nắm tay. Khi Eric đối diện với Văn Dương, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc: “Mày...”

“Cút đi!” Văn Dương hai mắt đỏ bừng. “Nơi này không có chỗ cho kẻ hạ lưu như anh!”

Cửa bị mở rầm một cái, Văn Dương ném Eric quần áo xộc xệch ra ngoài.

Tôi xấu hổ co ro trên sô pha, không dám ngẩng đầu nhìn cậu ấy. Văn Dương đi đến, cởi cà vạt trên tay tôi, động tác thô lỗ.

“Đó là người đang qua lại với cậu?” Văn Dương nói có phần châm chọc.

Tôi ôm người co quắp đứng dậy, dùng tay ngăn trở dòng lệ.

“Đã bảo không được làm càn mà! Tự làm tự chịu!”

“Đi tắm đi, tớ đem sô pha đi tẩy sạch.” cậu ấy dùng lực đẩy tôi. “Lần sau muốn làm gì thì làm ở ngoài, đừng mang kẻ không đàng hoàng về.”

Tôi không định giải thích là mình bị cưỡng ép. Trong lòng hụt hẫng, cậu ấy nổi cáu cũng không phải vì nhìn thấy tôi ở cạnh người khác, mà là vì tôi đã đưa người ta về nhà làm bậy, còn làm bẩn cái sô pha yêu quý của cậu ấy.

“Ừ.” tôi yếu đuối đáp, cúi gằm mặt, tập tễnh đi vào phòng tắm.

“Cậu khóc?”

Tôi chối: “Không có.”

Cậu ấy thở dài: “Tớ đi chinh nước ấm cho cậu.”

Tôi ngồi một mình trong bồn tắm lớn vài giờ, không hiểu vì lý do gì lại khóc thảm thiết như vậy, muốn dừng cũng không dừng được.

“Văn Dương.” nửa đêm tôi gõ cửa phòng cậu ấy. Cậu ấy bật đèn chẳng nói câu nào, ngồi xuống với khuôn mặt tỉnh táo.

“Chưa ngủ à?” tôi do dự đi vào rồi đứng bên giường.

“Chưa. Chuyện gì?” ngắn gọn và lãnh đạm.

“Văn... Văn Dương, tớ muốn ngủ với cậu.”

Cậu ấy kinh ngạc nhăn mày: “Hả?”

“Tớ... tớ lạnh.” tôi run lập cập. Chỉ mặc mỗi áo ngủ, chân không thềm xỏ dép, đứng trên nền đất thấy lạnh thấu xương.

“Tớ cho mượn túi chườm nóng nhé.” Cậu ấy nhếch đôi môi nhàn nhạt, chuẩn bị bước xuống.

“Văn Dương...” tôi vội nắm lấy cánh tay cậu ấy: “Tớ, tớ chỉ ngủ thôi... tớ sẽ không làm gì...”

“Tớ không quen ngủ hai người.” cậu ấy đứng lên đi tìm dép. “Chờ chút, tớ đi đun nước cho...”

Tôi ôm lấy lưng cậu ấy, bám cứng. Tôi nghe thấy giọng mình gần như cầu xin: “Văn Dương, giúp tớ đi... Tớ sẽ nằm yên, sẽ không quấy rầy cậu, Văn Dương...”

Im lặng một giây.

“Thôi đi.” cậu ấy lạnh nhạt nói, gỡ tay tôi trên lưng ra.

Tôi nhìn ngón tay từng ngón từng ngón mạnh mẽ bị tách ra, đột nhiên không khống chế được bản thân.

“Cậu... cậu có thành kiến với tớ? Tớ sẽ không làm gì với cậu đâu mà cậu phải lo... Cậu sợ tớ như thế... sợ như thế... Không muốn cùng ở chung với tớ chứ gì! Tớ ghét nhất người như thế, ngoài mặt như không có gì, sau lưng khinh thường người ta... Đồ đạo đức giả...”

Văn Dương lẳng lẳng nhìn tôi một lát, không nói tiếng nào xỏ dép đi ra ngoài.

“Văn Dương!” tôi luống cuống, thất kinh nhảy lên muốn đuổi theo. “Tớ sai rồi, là tớ không tốt, đừng giận mà, tớ về phòng ngay đây, không làm phiền cậu nữa. Đừng bực mình.”

“Cạch!” cậu ấy đã đóng cửa lại.

Chân trần trên mặt đất lạnh lẽo, tôi ngơ ngác đứng lặng người.

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương mười một》

(11)

“Cạch!” cậu ấy đã đóng cửa lại.

Chân trần trên mặt đất lạnh lẽo, tôi ngơ ngác đứng lặng người.

“Còn chưa lên giường sao, trời lạnh thế này ngay cả dép cũng không đi, mai lại đau bụng cho mà xem.”

Tôi như được cho qua cửa, tay chân cuối cùng cũng có thể cử động, vội vàng leo lên giường chui tọt vào ổ chăn.

Thật là tuyệt... Là giường của Văn Dương đó... còn phảng phất hơi ấm của cậu ấy...

Tôi nhắm mắt lại co chặt chăn.

“Thực xin lỗi, Tiểu Cánh.”

Tôi cứ tưởng cậu ấy đã ngủ rồi, đột nhiên nghe thấy giọng thầm thì bên cạnh.

Đây là lần thứ hai cậu ấy xin lỗi tôi.

Buồn cười chính là cậu ấy không làm sai điều gì.

Văn Dương bỗng nhận ra tôi không có động tĩnh. “Tiểu Cánh, sao thế?”

Tôi càng run lẩy bẩy hơn, răng va vào nhau canh cách: “...Lạnh...”

“...Chăn bông đều nhường cậu rồi mà...” thanh âm bối rối, cơ hồ vì không nghĩ ra cách nào có thể khiến tôi ngừng run rẩy.

“Lạnh...”

Cậu ấy ngập ngừng hồi lâu, mới nắm dịch sang vòng tay ôm tôi vào trong lòng: “Có thấy đỡ hơn không?”

Sống mũi bất giác cay cay.

“Văn Dương... Tớ lạnh...” tôi chôn sâu vào ngực cậu ấy. “Ôm chặt một chút có được không? Văn Dương...”

Cậu ấy không trả lời, dùng sức ôm tôi sát lại.

Cả người áp sát cậu ấy, ấm áp đến nhường này, thật dễ chịu, dường như đời này kiếp này cũng chẳng thể có giây phút nào hạnh phúc hơn được nữa.

“Có chuyện gì thế?” giọng nói rất dịu dàng, hay là do lòng tôi thấy vậy?

“Không có...” Tôi thấp giọng, càng dán sát đầu vào người cậu ấy.

“Sao lại khóc?”

“Không có...” nói dối trắng trợn, áo Văn Dương đã ướt sũng nước mắt.

“Thật là, cứ như con nít vậy.” Văn Dương xoa đầu tôi, một cách vụng về, lòng bàn tay ấm áp khôn cùng.

“Văn Dương...” tôi nghe thấy giọng chính mình như phát run. “Ôm tớ được không?”

Cậu ấy cứng ngắc một lát.

“Xin lỗi nhưng Văn Dương à... ôm tớ được không?”

“...”

“Một lần thôi cũng được... xin cậu...”

“...”

“Xin cậu đấy...”

“...”

Tôi khóc thút thít ghen ngào.

Thật là ti tiện... Lúc này còn đòi hỏi người ta.

“Là vì... hôm nay chưa được giải quyết à?” giọng có phần bứt rứt.

Ngực quặn đau ngay cả lời cũng không thốt ra được.

“Đã quấy rầy hai người, tớ nên đền bù mới phải.”

Tôi cắn răng giãy giụa muốn đẩy cậu ấy ra.

“Thực có lỗi.” cậu ấy cúi đầu, ôm chặt lấy lưng tôi. “Để tớ giúp...”

Chỉ dùng tay mà thôi, người khiến tôi có thể bủn rủn đến thế, ngoài Văn Dương ra thì còn ai nữa. Động tác trúc trắc, hoàn toàn chẳng hề có kinh nghiệm nhưng lại làm tôi nóng cháy, thiếu chút nữa tan chảy. Tay cậu ấy vừa động đến đùi, tôi đã có phản ứng, ngay từ đầu được hưởng thụ sự mơn trớn đầy ngây ngô, khoái cảm toàn thân như cuốn tôi đi. Run rẩy co ro trong ngực Văn Dương, thanh âm như bị chặn lại.

“Có được không?” tay kia của cậu ấy lướt qua cổ không ngừng lau những giọt mồ hôi trên trán tôi. Tôi co lại cắn một phát trên vai cậu ấy, tình cảm ào ạt đến cùng nhiệt độ kinh người tích tụ lại, cuối cùng tôi cũng xuất ra.

Tôi thở dồn dập, vai Văn Dương bị cắn hơi run lên. Cậu ấy như đã đạt được báo cáo hạng xuất sắc mà thở phào một cái, toàn thân đều thả lỏng. “Tiểu Cánh... Ổn chứ?”

Màn đêm đã buông, may mà cậu ấy không nhìn thấy sắc mặt đỏ như tôm luộc của tôi.

“Ừm...” tiếng đáp lại nhỏ tựa tiếng muỗi kêu. Da mặt dày như tôi, nhiều năm nay chưa từng biết đến hai chữ “thẹn thùng” viết ra sao, ấy vậy mà hiện tại mới ở bên cậu ấy vài phút, tim đập thành thịch, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Cậu ấy thấy đã xong bèn thở phào đưa tay lên đầu giường lấy một chiếc khăn, chùi chùi rồi chìa ra đưa cho tôi.

Tôi thần tình đỏ bừng nhận lấy, loại săn sóc này chỉ khiến tôi càng xấu hổ.

“Ngủ đi.” cậu ấy vỗ lưng tôi, thanh âm có điểm khàn khàn.

Tôi lại ôm lấy lưng cậu ấy, đem hai chân lạnh như băng cuốn vào chân của cậu ấy để sưởi ấm. Cậu ấy đẩy đẩy, miễn cưỡng để mặc tôi bốc đồng làm nũng nhưng thân thể lại nghiêng dần ra phía sau, tạo khoảng cách giữa hai người.

Mới xa ra một chút đã thấy trống vắng, tôi lén tiến gần, cậu ấy nhạy bén lùi lại. Tôi giận dỗi ôm chặt cái lưng mảnh mai kia, dùng hết sức bám dính.

!!!

Tôi kinh ngạc buông lỏng tay ra, ánh mắt cậu ấy trong bóng tối ánh lên vẻ chật vật.

Cảm giác này... là con trai đều biết.

Nơi đó... cứng lên.

Cậu ấy cũng có phản ứng.

...

Lặng yên đối diện trong vài giây, bầu không khí gượng gạo giữa hai đứa đã nhanh chóng tăng lên đến mức khó thở.

“Xin lỗi...” cậu ấy lúng túng, cắn môi xê dịch ra phía bên kia giường, quay lưng về phía tôi. Dường như cậu ấy có thói quen nói xin lỗi kể cả chỉ vì một lý do vớ vẩn nào đó.

“Văn Dương...” tôi cảm nhận được lưng cậu ấy đang căng ra.

Ngồi nhồm dậy, tôi tóm lấy vai Văn Dương, dùng sức xoay cậu ấy lại, trước khi cậu ấy kịp phản ứng tôi đã nhào lên hôn cậu ấy. Vì quá kinh ngạc Văn Dương khẽ hé môi.

Đúng vậy, là tôi mạo hiểm, mạo hiểm dùng tất cả dũng khí còn lại để đổ xúc sắc cùng số mệnh.

Như khát khao được ôm, chẳng sợ là lần duy nhất, một lần cũng không sao, cũng đủ để sau này sẽ chậm rãi nhớ lại, chậm rãi tận hưởng cái cảm giác ở bên nhau. Không để cậu ấy có cơ hội cự tuyệt, tôi nửa nằm trên người Văn Dương, hai tay giữ mặt cậu ấy, bóp chặt lấy hàm chưa kịp đóng lại, đầu lưỡi liềm linh dòn xẹt đi vào. Cậu ấy đại ra tùy ý để tôi dây dưa trong phút chốc, rồi bắt đầu theo bản năng mà kháng cự, mỗi mỗi lúc một thối lui. Tôi liền bạo dạn hôn tới, không buông tha đầu lưỡi mềm mại kia, liều mạng bắt giữ, dùng sức quấn quanh. Thấy cậu ấy tỏ vẻ cam chịu, tôi biến hoá mọi góc độ, xoay động trong khoang miệng ấm áp, mãi đến khi chính mình khó thở mới từ từ rời ra, sợi nước bọt trong suốt giữa hai bờ môi khi ấy phiến tình đến xốn xang.

Ánh trăng ngấn ngor từ ngoài cửa sổ chiếu vào, mặt hai đứa hiện rõ mồn một.

Cậu ấy thở hồng hộc, trong đôi mắt đang nhìn tôi loé lên loại tình tự xa lạ.

Có lẽ là tôi đã ép buộc cậu ấy. Cũng chỉ tôi biết rõ nhịp tim đang đập loạn xạ của mình. Vì quá căng thẳng mà cả tay và chân đều lạnh ngắt. Không có thời gian tự hỏi, tôi lại cúi xuống, hôn đến cái cổ trơn nhẵn, vừa cắn mút vừa chậm rãi đi xuống, hai tay rời khỏi khuôn mặt anh tuấn, di chuyển khắp người cậu ấy, khuôn ngực rắn chắc, vòng eo gầy mảnh cảm, cuối cùng là quần ngủ, nhẹ nhàng chạm đến dục vọng đang cố chịu đựng.

Văn Dương hoảng sợ, giọng nói khàn khàn lắp bắp chẳng rõ là kìm chế hay trách cứ: “Dừng tay...”

Tôi không thể xem như đang khiêu khích được, thật sự không thể, đối với cậu ấy, căn bản tôi đã hoàn toàn mất đi cái gọi là lý tính nên không hề có chút kỹ xảo gì, tất cả động tác hoàn toàn xuất phát từ bản năng.

“Tiểu Cánh!”

Tôi bỏ ngoài tai, kéo lớp vải mỏng ra, hôn lên đó rồi mới ngậm lấy. Tuy rằng dục vọng trưởng to chen vào đến mức khó thở, tôi vẫn cố sức dùng đầu lưỡi dụ dăng quần lấy va chạm.

“Đủ rồi!”

Tóc bị kéo lên, tôi đau chảy cả nước mắt.

Tức giận rồi sao? Muốn cự tuyệt sao?

Một trận hoa mắt, tôi bị cản lại, cậu ấy cởi quần áo tôi, động tác có vẻ thô lỗ thiếu nhẫn nại, nhưng lúc đó so với bất luận kẻ nào trước đây đều khiến tôi xúc động hơn bao giờ hết. Ngực bị mút mạnh bạo, tôi run rẩy ngồi dậy bất lực ôm chặt lấy cổ Văn Dương, da thịt nóng như lửa dính vào nhau đến không phân biệt rõ độ ẩm của ai với ai nữa.

Ở eo cậu ấy tôi chủ động dang rộng hai chân ra cọ cọ, hơi thở hỗn hển, từ lưng đến đỉnh đầu run lên từng đợt, không cần phải âu yếm hay tiền diễn, chỉ cần có thể chạm vào cậu ấy là tôi thấy mãn nguyện lắm rồi.

Bàn tay to bản ấm áp vuốt ve phía sau, chuyển xuống dưới thân, luồn vào bên trong khai mở.

Tôi nhắm mắt lại, chờ đợi giây phút dài đằng đẳng kia.

“A...”

Sự xâm nhập mạnh bạo khiến tôi cả ngón chân cũng co lại.

Tôi cúi xuống gào thét, dị vật tiến vào sâu bên trong kéo theo đau đớn không phải có thể sớm biến mất, mà cậu ấy còn chẳng chần chờ thẳng tiến, tôi cắn chặt răng, cố gắng hô hấp, thả lỏng. Đến thời điểm Văn Dương không biết nặng nhẹ mà đâm thẳng vào, môi tôi gần như bị cắn nát. Sự kết hợp mật thiết khiến cả hai khổ sở thở dốc, tôi mở to mắt nhìn cậu ấy vì tình dục mà nét mặt biến đổi, mũi lấm tấm mồ hôi, chỉ cần liếc một cái tôi có thể sa vào ánh mắt sáng rực như có ngọn lửa thiêu đốt khiến tim tôi đập rộn ràng kia.

“Văn Dương... Động đi...” tôi hít một hơi thật sâu để đau đớn dịu đi dần dần, nhẹ giọng nói, khẽ vận vẹo thắt lưng.

Cậu ấy nhả nãi đến cực hạn giống như một hơi bùng phát, điên cuồng đâm vào. Khi cơn kích tình trở nên sôi sục đầy hư ảo cả người tôi đắm chìm trong đau đớn cùng nhục dục, tôi mơ hồ xụi lơ, khó lòng ôm nổi cậu ấy nữa.

“Văn... Dương...” tôi ôm chặt cổ cậu ấy, cảm giác được cậu ấy càng thăm dò sâu hơn. Tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái choáng váng, không ngừng lắc đầu, muốn thoát khỏi đôi mắt đang nổi lên tầng sương mù.

Không biết tự lúc nào, cậu ấy cúi đầu hôn tôi, tay chuyển qua lưng, đem cả người tôi bế lên.

Chỉ nhẹ nhàng vuốt ve cũng khiến cả người tôi run rẩy ngoài tầm kiểm soát.

Động tác ngày một nhanh. Ngón tay vô lực bám vào vai Văn Dương, hai chân quăn chặt vào eo cậu ấy.

Văn Dương... đang ôm tôi, người đang ở trong cơ thể tôi, là Văn Dương...

Mới nghĩ vậy thôi mà cả dây thần kinh đầu ngón tay hưng phấn hẳn lên, không ngừng giật giật.

“Văn Dương...” khi lên đến đỉnh điểm tôi gọi to tên cậu ấy... thế là đủ rồi, hạnh phúc thế là đủ rồi...

Kỳ quái, trong mắt chợt có chất lỏng chảy ra... là gì thế nhỉ?

“Văn Dương!”

Vậy là đủ rồi, cậu ấy đã ôm tôi... Rất đáng...

Khẽ lay động mắt, lại chớp chớp. Đây không phải phòng của tôi.

Tôi bản thân nhìn trần nhà, đoạn ký ức đêm qua còn đọng lại dần ủa về, hình ảnh của tôi hiện lên trước mắt, trong đầu oanh oanh một trận, từ trên giường bật dậy rồi lại ngã phịch xuống.

Đau... Cả thân đều đau...

Phòng ngủ trống không được Văn Dương xử lý sạch sẽ dị thường, quần áo khi đó ném xuống đất cũng không thấy, ga giường đã được đổi, người tôi cũng được lau bóng loáng, trên đó còn thoang thoang mùi áo ngủ thơm dịu dịu. Trừ những vết đỏ sẫm bắt mắt trên làn da với vùng phía trong đùi vẫn còn dư vị, cùng cơn đau nhức từng hồi ra, không còn bất cứ dấu vết nào khác.

Cứ như tối hôm qua không hề phát sinh chuyện gì.

Cảm giác bị bỏ rơi dọa tôi phải nhúc nhích, găng gượng ngồi dậy, đi chân trần xuống giường, đẩy cửa phòng ngủ ra.

Phòng khách trống không, tôi đi vào nhà bếp. Trống trải. Tuyệt vọng tìm cả trong toilet nhưng một chút hơi người cũng không có.

Chợt nhớ tới buổi sáng lần đầu tiên chúng tôi phát sinh quan hệ, hình như cũng sạch sẽ như thế này, vô cùng sạch sẽ.

Đứng không nổi, tôi khuyu dần xuống.

Nước mắt dường như tuôn rơi, miệng cũng không mở nổi nữa.

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương mười hai》

(12)

“Chuyện gì thế?”

Khi hai mắt dần nhoà đi mặn chát, giọng nói ấy khiến tôi giật bản mình.

Người kia từ trong phòng ngủ của tôi đi ra, bản khoăn cúi đầu nhìn tôi, trong tay còn ôm một cái chăn bông dày cộm.

“À, tớ...” cậu ấy chỉ vào chăn trên tay, ấp úng nói. “Hôm nay nắng lên cao, nên muốn phơi... phơi... chăn của cậu... vì cậu nói lạnh... ga giường với quần áo giặt sạch rồi...”

Cậu ấy không bỏ đi, thật sự là quá tốt.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, đáy lòng lại nhen nhóm hi vọng.

Hai người đối diện với nhau, cơ thể như chợt sống lại cảm giác của tối qua, khuôn mặt tuần tú của Văn Dương ứng hồng thẹn thùng, ánh mắt dời đi, không dám nhìn thẳng vào tôi. “Chuyện kia... tối hôm qua...”

Tôi thấp thỏm nghe phán xét cuối cùng.

“Tối hôm qua... xin lỗi...”

Từng tiếng như khiến nhịp tim tôi giảm dần, nhưng rốt cuộc lại không ngừng lại, cứ như vậy, ngày một chậm hơn.

“Không sao...” tôi khàn khàn cắt lời.

Xin cậu đừng nói thêm gì nữa, tớ biết cậu muốn tớ làm gì. Tớ sẽ quên, tuyệt đối không nhớ lại đâu, nếu cậu muốn tớ biến mất vĩnh viễn, tớ cũng cam lòng.

“Thật sự xin lỗi...”

Đừng nói nữa, xin cậu đấy!

“Ngốc ạ,” tôi bất giác cười rộ lên. “Áy náy cái gì, cậu đâu có lỗi.”

Rốt cuộc cậu ấy cũng nhìn tôi.

Tôi cười ha ha bình tĩnh vò đầu: “Không cần phải làm biểu tình như vừa giết người thế, tớ có phải con gái đâu, sẽ không bắt cậu chịu trách nhiệm, yên tâm.”

“Lạnh quá, phải đi mặc quần áo ấm mới được.”

Tôi rút cổ lại run cầm cập, đi vào phòng ngủ, trước khi đóng cửa lại thì quay đầu cười với cậu ấy: “Xin lỗi vì đã dụ dỗ cậu.”

Tôi không lấy có thay quần áo mà tôi lạnh thật, trái tim run lên tê tái. Máy móc cài khuy áo, ngón tay đông cứng chẳng chịu nghe lời, phải đến nửa giờ tôi mới ăn mặc chỉnh tề.

Lại mất thêm mười phút để lau khô nước mắt trên mặt không biết rơi từ khi nào.

Mở cửa ra, Văn Dương vẫn im lặng đứng ở phòng khách, nghe thấy tiếng động liền ngẩng mặt lên nhìn về phía tôi.

Chỉ tránh đi tầm mắt nhạy bén của cậu ấy tôi cũng khổ sở không chịu nổi.

“Trưa nay ăn gì đó? À, cậu thích ăn đồ Nhật hả?” thầm nghĩ phải tìm vội một lý do để ra ngoài hít thở một lúc. “Tớ đi mua rong biển với sashimi nha... à mua của sushi thì hơn.”

“Để tớ đi.” cậu ấy buồn bã nói. “Ở nhà nghỉ ngơi đi.”

“Để tớ.” tôi khẩn trương lướt qua người cậu ấy, lúc chạm vào nắm cửa bỗng có cảm giác như đang lảng tránh.

“Tiểu Cánh...”

Tôi cứng ngắc, nơi tiếp xúc nóng lên, bàn tay ấm ẩm khô ráo của cậu ấy đặt trên tay tôi. Căng thẳng cùng kinh ngạc khiến tôi bất động, không nhúc nhích được, để mặc cậu ấy gỡ tay tôi khỏi cửa. Sau cùng cả hai tay đều nằm gọn trong lòng bàn tay của Văn Dương. Cậu ấy lặng lẽ đứng phía sau, mười ngón tay đan vào nhau. Tôi hơi run run, bắt đầu thấy bối rối.

“Rất đau đúng không?” hơi thở ấm áp phả vào tai, tôi như ngừng thở.

“Chắc rất đau?”

“Xin lỗi... tôi qua nhất định khiến cậu bị đau... Là tớ không có chừng mực...”

Khi cậu ấy kéo người tôi lại đối diện với mặt mình, tôi chẳng hề cự tuyệt. Phản chiếu trong đôi mắt phiêu lửng chỉ cách mình một khoảng nhỏ kia tôi thấy vẻ mặt bất lực yếu đuối của mình.

“Tớ, tớ muốn đi mua...” hơi thở nóng hổi càng ngày càng gần cơ hồ có thể đọng vào môi tôi, tim đập liên hồi, tôi lí nhí nói rồi đột nhiên im bật.

Cậu ấy bất thành lình hôn tôi, tôi yếu ớt giãy giụa, cơ hội để hỏi cũng không có. Cánh môi ẩm ướt vừa nóng bỏng vừa mềm mại bao phủ lên khắp môi tôi, lực đạo rất mạnh, chuyển động lại dịu dàng. Nụ hôn thuần khiết nhẹ nhàng khiến cả cơ thể lẫn linh hồn tôi đều bị tình cảm mãnh liệt kia quyến rũ, tôi chưa ra bao giờ biết thì ra môi chạm môi lại có thể rung động đến tận tâm can.

Khi đó, cậu ấy vẫn luôn nắm tay tôi, bàn tay to lớn găng ôm trọn những ngón tay lạnh giá của tôi vào trong đó, lưu luyến không muốn rời ra.

Môi cậu ấy rời ra, tôi mất điểm tựa mà cúi đầu, dán mắt vào chân mình, lổ tai vì cảm nhận được cái nhìn chăm chú của cậu ấy mà nóng rần lên.

“...Nhớ về sớm nhé.”

Tôi vội gật đầu, rút tay ra khỏi tay cậu ấy.

Lúc chạy xuống cầu thang hình như còn nghe tiếng máu sôi lên trong người. Tôi đưa bàn tay vừa được cậu ấy nắm che mặt lại, trên đây còn lưu lại hơi ấm, không còn lạnh lẽo như trước nữa, mặt tôi liền đỏ bừng nóng hằm hập.

Chưa từng trải qua chuyện kịch liệt mà ngày hôm sau còn có thể bước thành thoi như thế, tôi có cảm giác như bay lên mây, mà đôi cánh chính là tình yêu.

Tôi nghĩ, hoặc giả tự khẳng định, trước khi ra khỏi cửa người kia bỗng tặng cho mình một nụ hôn sâu, hẳn là điềm báo của tình yêu. Bờ môi, ngón tay kia như để nói cho tôi biết rằng cậu ấy thích tôi. Có lẽ cậu ấy nói “xin lỗi” không phải vì đã lên giường với tôi mà là vì trong lúc đó đã quá thô bạo. Tôi theo cửa sổ trên xe bus nhìn mặt mình, đỏ bừng, cùng nụ cười vô tư lự. Với một niềm vui nho nhỏ mà vẹn đầy.

Nếu mà có được tình yêu của cậu ấy, chắc tôi cười đến rớt quai hàm mất.

Trước khi mất đi ý thức, tôi còn đang chọn mấy cái hộp sashimi cá hồi Văn Dương thích ăn, bao bì trông có vẻ vệ sinh bắt mắt, tôi dọc đường đi cẩn thận giữ trong tay, chỉ lo cầm chặt quá sẽ làm hỏng cái hộp sashimi tươi ngon tinh xảo kia, nhưng khi tôi bị té ngã nó đã bị quăng ra một chỗ, màu đỏ tươi thắm ra ngoài.

Bị đưa vào một căn phòng có hai người đàn ông, một kẻ là Eric, kẻ kia tôi chưa từng gặp qua, dáng dong dỏng cao, khuôn mặt anh tuấn xa lạ, nhưng không hiểu sao nhìn qua có cảm giác quen thuộc.

Khấp người nóng như lửa đốt, tôi nằm trên giường khổ sở vặn vẹo, ga giường thô ráp cọ vào làm ngực tôi đau rát, người đàn ông phía sau thô lỗ động chạm, bụng cuộn lại từng cơn, tôi cắn chặt môi muốn nuốt về tiếng thét kinh người sắp vọt ra khỏi yết hầu.

Tay nắm chặt ga giường, sự tra tấn như muốn đem xé rách cơ thể tôi vẫn chưa ngừng lại.

Dường như đã qua một giờ... được tính thật mạnh.

Tôi chết lặng nghĩ.

Bị hạ được không phải là tôi mà là kẻ đang thô bạo với tôi.

Trước khi áp chế tôi, khuôn mặt anh ta nhăn nhó khiến tôi hoài nghi ai mới là người bị hại. Cuồng loạn xé toang quần áo của tôi, ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng đớn đau, anh ta không muốn nhưng thứ thuốc Eric nhét vào miệng anh ta hiển nhiên đủ để đánh đổ lý trí ương ngạnh nhất.

Dược lực theo thời gian cùng với phát tiết mà dần dần giảm trong cơ thể, đến khi anh ta hoàn toàn bình tĩnh trở lại, tôi vừa được thả ra liền chậm rãi cử động. Tất cả khí lực cùng phần nộ đã trôi tuột, tôi đỡ dần nằm trên giường.

Tôi nghe thấy tiếng anh ta đứng lên, bỏ nhào về phía cái máy quay muốn đoạt lấy. Sau một trận giằng co vô ích, anh ta run rẩy yếu ớt: "Vì sao..."

"Tôi chỉ muốn thẳng ranh kia xem bộ dáng của ông bố nó yêu thương khi làm tình cùng thẳng khác thì ra sao... Nó nhất định không ngờ tới. Cậu trên giường chẳng khác nào chó hoang cả..."

"Bốp!" một cái tát thật mạnh.

"Sao cậu biết nó..."

"Bốp!" lần này đến lượt anh ta bị đánh. Eric bình thường hay cợt nhả lúc này giọng nói đầy phần nộ: "Đừng coi tôi như đứa ngốc! Giấu tôi nhiều năm như vậy... Có con lớn đến thế... Cậu từ bao giờ cùng cô ta kết hôn?! Mới không ở đây có vài năm mà chuyện tốt gì cậu cũng làm."

"Tôi không có..." giọng nói hạ thấp xuống.

"Còn gạt tôi sao!" Eric nắm lấy tóc người kia, động tác tàn nhẫn. "Nếu không tận mắt thấy đứa nhỏ kia, tôi còn không biết cậu sau lưng tôi làm trò gì! Cậu có hứng thú với phụ nữ, sao tôi không hay biết? Chẳng phải cậu vẫn chỉ thích đàn ông thôi sao? Hà?!!"

"Còn nữa..." Eric bắt giắc cười. "Thằng nhóc kia... bề ngoài không chỉ giống cậu như đúc mà tính tình cũng vậy. Nếu đem thứ này cho nó xem, thằng nhóc cao ngạo đó nhất định chịu không nổi."

"Cậu... súc sinh!" anh ta phát điên, đánh Eric một trận, Eric hơi sượng người đẩy anh ta ra, đi tới cúi xuống nhìn tôi: "Tiểu Cánh, hôm nay em ngoan lắm, biểu hiện rất được nha."

Tôi trừng mắt, cổ họng khàn khàn: "Tại sao lại là tôi?!"

Mặc các người có ân oán gì, đâu can hệ đến tôi? Tôi đã làm gì? Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?

"A." Eric mỉm cười, sờ khuôn mặt lạnh lẽo của tôi. "Bởi vì em là người tốt nhất... Tin anh đi, em lên sân khấu sẽ hiệu quả hơn, màu sắc sống động hơn nhiều."

Tôi nhớ toẹt vào mặt anh ta.

Eric tỉnh bơ lau đi, mỉm cười đứng dậy đến trước mặt người kia: "Andy... cậu thừa biết tôi rất nhỏ nhen, hay ăn giấm chua, thằng nhỏ kia, cả người phụ nữ kia nữa... Tôi sẽ không tha cho đâu... Ha ha ha, chừng ánh mắt bị thảm như thế làm gì? Tôi sẽ không giết họ đâu, yên tâm. Tôi muốn... bọn họ sống không bằng chết."

"Tiểu Cánh," Eric quay đầu lại cười với tôi. "Em ở trên giường quả là đáng yêu, không làm anh thất vọng. Ngay cả dáng vẻ sưng nước giã giụa cũng mê người như vậy."

Tôi trơ mắt nhìn Eric dễ dàng khắc chế Andy đang vùng vẫy, ôm thắt lưng anh ta rồi rời khỏi phòng.

Đầu óc rối bù, đối với việc vừa xảy ra tôi vẫn còn ngơ ngác.

Tôi ráng an ủi chính mình, có còn ở vào cái tuổi vì trinh tiết mà khóc rống lên nữa đâu, quá trình bài tiết vô nghĩa đó cứ coi như là ác mộng, quá khứ chỉ là quá khứ, dù sao cũng là con trai, cùng lắm chẳng mất gì.

Nhưng không hiểu sao lại có một nỗi sợ hãi lớn vờn trong đầu.

Tôi sợ đoạn phim Eric đã quay lại. Rốt cuộc ai là người sẽ xem chúng?

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương mười ba》

(13)

Lão đảo trở về nhà trọ, tôi tần ngần đứng một hồi rồi mới đẩy cửa. Văn Dương ngồi trong phòng khách đứng bật dậy, trên mặt lộ rõ vẻ nôn nóng.

“Cậu đi đâu thế, sao giờ mới về?”

Tôi che kín dấu vết trên cổ, dựng cổ áo khoác thẳng lên, nhìn chăm chăm xuống dưới đất rồi nói quanh co: “Tớ gặp bạn học nên tán phét một lát...”

Cậu ấy thở hắt ra, đặt tay lên bờ vai đang run rẩy của tôi: “Tớ còn tưởng... Đúng rồi, đồ đâu?”

“Bị rơi rồi... nát hết cả...”

Tôi lại nhớ tới lúc bị đánh thuốc mê, trong tầm nhìn rơi trên mặt đất có ánh hồng nhàn nhạt, hai mắt thỉnh thoảng thấy nhói đau.

“Rơi rồi?” Văn Dương đưa tay kéo áo khoác của tôi, tôi vột gạt tay cậu ấy ra, lùi lại mấy bước.

Cậu ấy xấu hổ thu tay về. “Tớ... chỉ muốn xem cậu có bị thương chỗ nào không.”

“Không, tớ không bị thương.” tôi túm chặt quần áo. “Tớ... đi tắm... một chút.”

Trước khi Văn Dương kịp nghi ngờ, tôi nhanh chân vọt vào phòng tắm.

Tôi sợ cậu ấy nhận ra.

Trên người tôi... không thể chối cãi... là mùi tinh dịch...

Ban đêm gặp ác mộng, khuôn mặt Eric và Andy cứ lặp đi lặp lại không ngừng, đến phút cuối lại biến thành Văn Dương.

Ngày hôm sau tôi đi tìm Lee, bị người ta cưỡng bạo, còn bị quay lại, tôi sợ đoạn phim đen đó dù lưu thông với số lượng nhỏ, cũng có khả năng ai đó sẽ nhận ra nhân vật

trong VCD chính là mình. Mặc dù bị cưỡng bức nhưng so với việc người khác phát hiện ra thì chẳng đáng gì.

Lee nổi khùng lên nhưng không có cách nào chinh được Eric, chỉ có thể nhẫn nhịn ngầm đi điều tra những đĩa phim đen do cá nhân cung cấp trên thị trường gần đây.

“Không phải...”

“Không phải...”

“Không phải...”

Chuyển đi chuyển lại cố gắng xem những hình ảnh làm cho người ta mắc ói, khi thấy người bên trong không phải là mình thì khẽ thở phào nhưng đồng thời rất nhanh lại bị cảm giác bất an bao trùm, cái cảm giác như có một quả bom hẹn giờ vô hình trong đầu, chỉ nghe thấy tiếng “tích tắc tích tắc”, cứ phải chờ không biết khi nào nó sẽ nổ bùm một cái bức người ta hoang mang đến gần như phát điên.

Lại thêm một ngày phí công tìm kiếm, tôi leo lên cầu thang, chân nhức run.

“Văn Dương.”

Đang ngồi xỏm nghịch đầu máy VCD, cậu ấy quay về phía tôi mỉm cười: “Cơm chiều làm rồi đó, cậu đi rửa tay đi, cầm cả bát đũa ra nhé.”

“Ừ.” tôi mệt mỏi không muốn nói nhiều.

“Không biết là gì nhỉ?” cậu ấy hớn hờ. “Hòm thư tự nhiên có thứ này.”

“Chắc là quảng cáo.” tôi thuận miệng đáp, đi vào bếp.

!!!

Đột nhiên toàn thân cứng ngắt.

Thanh âm kia...

Tôi kinh hãi quay đầu nhìn màn hình TV, hét ầm lên: “Tắt đi! Tắt ngay đi!”

Trên màn hình hai người không ngừng dây dưa, tôi bất động trân trân đứng nhìn, nhìn mình cùng Andy nét mặt bị tình dục điều khiển phóng đại trước mắt Văn Dương.

Văn Dương trong thoáng chốc mặt hết chuyển xanh mét lại sang trắng bệch khiến tôi im bật. Tôi và cậu ấy, như cùng bị nguyên rửa, cả hai hoá đá, tái nhợt, mọi suy nghĩ đình trệ.

“Tắt, tắt đi.” không biết mất bao lâu giọng nói mới trở về, Văn Dương thần thờ nhìn màn hình hồi lâu mới quay đầu lại đối mặt với tôi.

“Đây là cái gì?” cậu ấy hỏi.

Ngay cả vấn đề đơn giản như vậy tôi cũng đáp không được.

“Sao thế?” giọng âm trầm hỏi lại, nói chính xác là cậu ấy đang lầu bầu.

Tôi máy móc thú nhận: “Tớ... tớ bị cưỡng bức...”

“Nói láo!” cậu ấy trừng mắt nhìn tôi, hai mắt đỏ lên: “Là cậu quyến rũ ông ấy chứ gì?!”

Tôi kinh ngạc, bắt đầu hoài nghi lỗi tai của chính mình.

“Cậu đã dụ dỗ người ta trước đúng không? Ông ấy sao có thể cùng gay?!!” ánh mắt đầy phẫn nộ. “Ông ấy không phải biến thái!”

Biến thái?!

...

...

Là nói... tôi sao?

“Cậu giỏi thật đấy...” cậu ấy nắm chặt vai tôi như một con báo muốn xé nát con mồi, không kìm được mà nổi quạu: “Cậu... đúng là đồ đê tiện...”

Xây xắm mặt mày, tôi nghiêng ngả loạng choạng.

“Cậu rốt cuộc đã làm gì ông ấy? Cậu dụ dỗ ông ấy giống như đã dụ dỗ tôi chứ gì?! Bằng thủ đoạn đó?!” Văn Dương nhấn tâm lay tôi, lực đạo như muốn đem xương vai tôi bóp nát. “Đồ vô liêm sỉ...”

Nổi đầu như tràn đến tận nơi sâu thẳm nhất, suy nghĩ hỗn loạn, mê muội, uất ức, bi thương, phẫn nộ đan xen, thoát cái cả hơi thở trở nên khó nhọc.

“Tớ không có...” giọng tôi hư hư tan vào không trung, đầy phẫn nộ: “Là người đó cưỡng...”

Còn chưa nói xong mặt đã bị một bàn tay đánh trúng, tôi chột sững lại.

Cậu ấy lần đầu tiên đánh tôi. Đầu lệch sang một bên, tôi dần rơi vào trạng thái vô định...

Cái tát kia khiến mặt tôi tê rần, đó mới chỉ là khúc dạo đầu. Văn Dương nắm tóc kéo tôi vào phòng. Tôi chống cự, bụng bị đè lên, dạ dày cuộn đau kịch liệt, trong miệng có vị tanh, chắc môi đã bị rách. Chưa từng bị Văn Dương đối xử nhẫn tâm như vậy, cậu ấy ngồi trên lưng tôi xé toang áo khoác mỏng manh. Tôi hoảng hốt nhớ lại khi bị Eric bắt buộc. Nhưng mà, cậu ấy là Trác Văn Dương, khác xa với Eric, nên càng giãy giụa tôi càng tuyệt vọng.

Văn Dương à, vì sao ngay cả cậu cũng đối xử với tớ như vậy?

Hai chân mạnh mẽ bị bẻ ra, nỗi đau đón phía sau như bị xé toạc thành hai nửa hằn sâu trong trí nhớ tôi, ánh mắt lạnh lùng cuồng nộ nhìn xuống in lên võng mạc tôi. Đau đến mức ngón tay cũng run rẩy, tôi muốn hét lên nhưng miệng khép mở mà không thể phát ra thanh âm nào. Mỗi động tác như lấy bàn là ủi qua ủi lại lên miệng vết thương, tôi sờn gai ốc, dường như còn cảm nhận được gân xanh trên trán giật bắn bật.

Trái tim tôi, có lẽ đã tan vỡ mất rồi.

Vì sao vẻ mặt cậu ấy vẫn tàn nhẫn như vậy, không chút hơi ấm, không chút tiếc thương?

Văn Dương à, tớ đau, đau quá sức chịu đựng.

Văn Dương à, xin cậu dừng lại được không? Tớ làm sai, cậu có thể đánh tớ, nhưng đừng làm thế với tớ...

Mãi đến khi dần nguôi giận, cậu ấy mới đẩy tôi ra, đứng lên hờ hững mặc quần áo của mình.

"Văn Dương..." tôi thì thầm, giọng chua chát.

Cậu ấy không quay đầu lại.

"Văn Dương..." thật sự thì, việc đã đến nước này, tôi cũng không hận cậu ấy, tôi chỉ thấy sợ, sợ cậu ấy sẽ nhanh chóng rời khỏi tôi.

"Văn Dương..." lòng tôi đau buốt, tay đưa lên muốn chạm vào lưng cậu ấy, mà sao xa xăm đến vậy?

Chỉ ít quay lại liếc mắt một cái với tớ cũng được, cậu không cần phải giải thích, không cần giải thích gì cả, chỉ cần quay đầu lại nhìn tớ một cái, tớ sẽ tha thứ cho cậu.

Mặc xong quần áo, đột nhiên cậu ấy ngoảnh lại: "Cậu nói người đó cưỡng bức cậu?!"

Tôi mù mịt trong chốc lát mới hiểu ý tứ của cậu ấy, hoảng sợ gật đầu.

“VẬ sao?!” cậu ấy khinh miệt cười cợt: “Đó là ba tôi đó.”

Ba của Văn Dương.

Trước kia cậu ấy đã từng nhắc qua, con người cao lớn, anh tuấn, từ ái ấy... Đối với Văn Dương, ba cậu ấy không khác nào một vị thần.

Tôi kinh hoàng đến nửa ngày mới lọt tai những điều cậu ấy nói, cuối cùng cũng hiểu chuyện mình nên làm rồi.

Tôi nên xin lỗi, nên sám hối, nên nhận sai mới phải. Đối với Văn Dương người ba hoàn mỹ hơn bất cứ ai kia sẽ không hèn hạ thương một kẻ khác, càng không ở trên màn hình làm cái việc tệ hại này. Nếu nhất định phải có một người chịu trách nhiệm, người đó đương nhiên phải là tôi.

Dù sao tôi cũng là kẻ vô sỉ, đê tiện, là kẻ xấu xa, không biết ngại ngùng, là kẻ sẽ chủ động lên giường với đàn ông.

Trước giờ luôn là thế. Dụ dỗ được con đương nhiên cũng sẽ dụ dỗ được ba.

Đến bây giờ tôi mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thật là tốt, giờ tỉnh lại vẫn chưa muộn.

Tôi thông suốt, cười rộ lên: “Xin lỗi cậu, là tớ không phải, tớ không biết đó là ba cậu, thật đó, tớ không biết.”

“Đương nhiên, ba cậu là người bình thường, không phải đồng tính luyến ái.” tôi không thể khép miệng lại, cười lớn. “Là tớ đi quyến rũ ông ấy, thật sự xin lỗi cậu.”

“Tớ còn quyến rũ cậu, đúng là tội đáng chết muôn lần...” tôi vẫn không ngừng cười, cười chảy cả nước mắt: “Hại cả hai cha con cậu, tớ thật không biết xấu hổ, thật đáng chết.”

Đây hẳn là đáp án cậu ấy muốn nghe.

Văn Dương đi rồi sẽ không trở về nữa, cũng hợp lẽ thôi, trước khi bị biến thành biến thái cậu ấy phải mau chạy nhanh thoát khỏi tôi.

Tôi quá ngu ngốc mà, tự làm tự chịu, cho đến hôm nay mới ý thức được rằng bản thân vốn không phải là người bình thường, người bình thường là những người khinh bỉ chúng tôi, Văn Dương lại là người bình thường. Cho nên cậu ấy mới khinh tôi.

So với tôn nghiêm của người ba đã ở bên cậu ấy mười mấy năm qua, tôi chẳng là cái thá gì.

Tôi cảm thấy mình thích hợp ở cùng một chỗ với những người như Lee hơn, đó mới là nơi tôi nên ở. Tất cả mọi người đều như nhau, không ai có tư cách khinh thường ai. Lâm Cảnh ở nơi ấy là vì tình tú, là ánh trăng được người người sùng bái ngưỡng vọng.

Chợt nhớ tới khi đọc truyện “Nàng Tiên Cá”, nàng Tiên Cá ngốc nghếch kia lại có mộng ảo hảo huyền muốn được làm cô dâu của loài Người, chịu đựng bao đau khổ để rồi cuối cùng còn chẳng có được tình yêu của chàng hoàng tử, để rồi cuối cùng hoá thành đồng bọt biển ngàn năm vô vi.

Nếu nàng ngoan ngoãn ở vương cung làm công chúa, ắt hẳn nàng sẽ có một cuộc sống hạnh phúc, trước khi gặp chàng hoàng tử kia, nàng vốn dĩ đã hạnh phúc lắm rồi.

Tôi muốn trở về với đáy biển êm đềm kia...

Tôi dần dà uống rất nhiều rượu, để không phải nhớ đến chuyện gì khác nữa. Rồi nhận ra khi không nghĩ về Văn Dương của tôi, cuộc sống sẽ thật nhẹ nhàng, thật an nhàn. Tôi đã xa cậu ấy được mấy bữa, một giọt nước mắt cũng chẳng buồn rơi, suốt ngày uống đến say khướt, cười méo cả miệng.

Thì ra chỉ cần quên người kia sẽ vĩnh viễn không thấy đau lòng nữa.

Hạnh phúc vốn là chuyện đơn giản như thế, vậy mà trước giờ tôi không hề phát hiện ra.

Đèn đỏ. Gió trở mạnh. Tôi nheo mắt lại.

Đêm nay uống không ít, đầu hơi choáng, chân vô lực như dẫm trên bông gòn. Tôi bỗng thấy hối hận vì ban nãy không để Lee đi cùng nên giờ phải đơn độc nghiêng nghiêng ngã ngã bước đi mà mắt lại mờ mờ.

“Tiểu Cảnh!”

Tôi giật nảy mình.

“Tiểu Cảnh!!!” thanh âm thật thân quen, tôi hoảng sợ đến nỗi dừng khí quay đầu lại cũng không có.

Sợ. Không muốn gặp lại cậu ấy. Không muốn nhìn thấy cậu ấy.

Tôi vất vả lắm mới có thể lãng quên, thật vất vả mới có can đảm chạy trốn.

Tôi nhìn thấy cậu ấy chạy về phía tôi.

Hoảng hốt kêu lên một tiếng, tôi vội chạy đi.

Đừng đến đây, hãy tránh xa tớ ra.

Tớ phải về với đáy biển của tớ...

Đừng ép tớ phải trở thành bọt biển.

Tớ chỉ muốn... bình yên tận hưởng cuộc sống dưới đáy đại dương...

Ngon đèn chói loá chiếu lên mặt tôi, tôi dừng bước, muốn quay lại xem cậu ấy có đuổi theo không.

Đột nhiên chợt nhận ra mình đang đứng giữa đường.

Trong nháy mắt bị bóng đen bao phủ, tai lơ mơ nghe thấy tiếng phanh lại chói tai cùng tiếng kêu sợ hãi của người đi đường, tiếng bước chân rối loạn, rất nhiều thứ tiếng hỗn độn vang lên nhưng kỳ lạ thay, tôi lại phân biệt rất rõ, còn có tiếng kêu sắc nhọn cơ hồ đâm thủng cả màng tai: "Tiểu Cánh!!!"

Máu trong cơ thể chảy từ từ ra, tôi không thấy đau nữa. Trong vài giây ngắn ngủi, mông lung, thăm sâu ý thức hiện lên những hình ảnh dồn dập. Ngày đầu tiên chạm mặt tại quán bar, nhàn nhỡ với cậu ấy rồi mãi sau đó cậu ấy mới cười lạnh với tôi một cái...

Mờ nhạt, xa vời, rồi dần dần tan biến.

Lại nhớ đến những đám bọt biển bi ai của nàng công chúa kia.

Hồi ức, suy cho cùng, có lẽ sẽ từng chút một hoá hư vô.

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương mười bốn》

(14)

Tự bạch của Văn Dương
Mr.Children

“Văn Dương.”

Cậu ấy ngồi trên sofa ở phòng khách mỉm cười với tôi, vẻ mặt ngang tàng có phần gian xảo: “Tớ về rồi, không vui sao?”

Rõ ràng chỉ cần vươn tay là có thể chạm tới khuôn mặt xương xương không khỏi làm người ta đau lòng kia nhưng tôi lại kinh ngạc đứng bất động.

“Văn Dương...”

Đôi mắt trong veo nheo lại. “Nói gì đi, Văn Dương...”

Biểu tình làm nũng quen thuộc suốt đời tôi không thể nào quên. Ánh mắt đen láy ấm nồng, ướt sũng nhu hòa hết như ánh mắt của một chú sóc nhỏ.

Ngày trước khi còn bị ánh mắt kia nhìn chăm chú, tôi liền mặt đỏ tía tai, nói năng lộn xộn.

Giờ đây vẫn như vậy.

Tôi cố gắng mấp má môi mà không thể phát ra nổi nửa tiếng. Cổ họng như có vật gì đó chặn lại, ngay cả thở cũng khó nhọc.

“Lại thế rồi.” cậu ấy thất vọng ngán ngẩm. “Nếu không để ý đến tớ thì... tớ về đây.”

Trơ mắt nhìn cậu ấy đứng lên, hình như cậu ấy khế liếc tôi với vẻ trách móc rồi mới đẩy cửa.

Tôi hốt hoảng lúng túng vươn tay ra, cánh tay cậu ấy trượt khỏi tay tôi như một con rắn, chẳng để lại chút hơi ấm, chỉ còn một mảnh lạnh lẽo.

Khi định thần nhìn lại, căn phòng trống không, cậu ấy đã đi mất rồi.

Tôi khàn cả giọng, cuối cùng cũng hét lên: “Tiểu Cánh!!”

Trong khoảng lặng của chính mình, âm thanh này thật đột ngột, và cứ thế tôi tỉnh lại lúc nào không hay.

Che miệng ngồi trên giường, khoé mắt còn hơi ẩm khiến tôi thật sự phát cáu.

Đã ba năm rồi, vậy mà giấc mộng ấy vẫn khiến tôi thấy như mới hôm nào.

Bật chiếc đèn ở đầu giường lên, nhìn xung quanh, còn khoảng hai giờ nữa trời mới sáng hẳn, tôi bật dậy bọc vội đi đi lại lại trong phòng, nhớ về người kia, một cách vô thức.

Cậu ấy đã đi rồi, cậu ấy sẽ không trở về nữa đâu.

Ban đầu tôi hẳn còn chưa dám tin, hẳn còn không cam tâm. Sau khi cậu ấy rời khỏi, tôi lục tung mọi thứ lên, để tìm chút gì đó chứng minh rằng chúng tôi đã từng ở bên nhau, tiếc rằng chỉ là hoài công.

Người kia, lướt qua đời tôi, hết như một dòng chảy dịu dàng, chút dấu vết cũng không lưu lại.

Ngoài...

Tay tôi khựng lại trên chiếc CD bị hỏng, bìa đĩa có bầu trời xanh trong, cùng một người đàn ông với đôi mắt dài mảnh. Tôi nhẹ nhàng vuốt ve, tưởng tượng đó là khuôn mặt của cậu ấy. Chỉ là gương mặt của cậu ấy không hề giống như vậy, lần cuối cùng gặp nhau cậu ấy đã gầy đi rất nhiều, đường cong của hai má vốn thực duyên dáng giờ phút ấy hõm sâu lại tạo thành nét tiêu tụy khắc khổ, chỉ có ánh mắt vẫn trong veo thuần khiết như vậy, với vẻ khờ dại bị tổn thương.

Lần đầu gặp cậu ấy...

Buổi lễ đón học sinh mới ở Nam Cao, tôi mười sáu tuổi, khoác lên người bộ đồng phục cứng nhắc chẳng khác áo giáp ngày xưa là bao, cúc ở cổ áo do mẹ tôi tận tay đơm một cái ở phía trên cùng, tôi thấy ngọt thở liền sờ lên cổ.

Lễ lạt long trọng lại đông dài, duy trì cái dáng ngồi này đến mấy tiếng lặn, cứ phải thẳng lưng khiến tôi nhức cả người, cổ cũng mỏi nhừ. Ngẩng đầu, ưỡn ngực, hai chân khép vào, hai tay đặt lên đầu gối chính là tư thế mẫu mực, và cũng không phủ nhận là rất khổ cực, nhưng vốn được dạy dỗ nghiêm khắc nên tôi đành gồng kiên nhẫn.

Khi người bên cạnh bỗng đứng ngả sang, tôi lung lay suýt chút nữa té từ trên ghế xuống.

“Cậu...”

“Hư... Cho tớ dựa nhờ một tý... vậy vậy...” người nọ nhỏ giọng lâu bầu, thản nhiên đem vai tôi đè xuống. “Thấp chút chút... Đứng rồi, vậy mới dễ chịu.” rồi ở trên vai tôi tìm kiếm một tư thế thoải mái nhất, an tâm đem đầu gối lên ngủ ngon.

Tôi toàn thân cứng lại, quả thực không thể tin vào hai mắt mình.

May là mọi người đều đang chú ý đến bài diễn thuyết trên bục, không ai nhận ra tư thế quái dị của hai đứa.

Không ngờ có người dám ngủ tít thò lò trong buổi lễ nhập học!

Kể ra thì tôi chẳng hề chán ghét chút nào mà thấy bội phục mới đúng. Tôi hâm mộ cái tên ngủ ngon vô tư lự này, bài diễn văn đơn điệu buồn tẻ kia sớm khiến tôi buồn ngủ nhưng muốn ngáp cũng phải dẫn xuống. Chờ đến khi tôi vỗ tay cho phải phép, người đang tựa vào tôi bị giật mình hơi run lên: “Xong rồi hả?” giọng nói líu nhíu nồng đậm âm mũi nghe đáng yêu khôn tả.

“Vẫn chưa, còn có đại diện học sinh đọc diễn văn.” tôi rất cuộc cũng có thể cử động cái cổ cứng ngắc, quay sang quan sát thủ phạm khiến vai tôi đau nhức.

Vừa chạm mắt đến mái tóc vàng nhạt rõ ràng trái nội quy của trường, tôi thoáng lấp bắp kinh hãi, mà khuôn mặt lộ ra dưới mái tóc mềm mại kia lại làm tôi nửa ngày không thốt nên lời.

Khó có thể hình dung được khí chất tinh tế, cuốn hút của cậu ấy, làn da ngọc ngà láng trơn, đường nét ngũ quan phân minh, tinh xảo, từng chi tiết đều nổi bật, khiến người ta chột liên tưởng đến ngọc lưu ly thượng hạng. Đôi mắt kia dù đang buồn ngủ mông lung trong hội trường tờ mờ vẫn ánh lên tia sáng dị thường hướng về phía tôi. Tôi hồi hộp, đầu óc như tê liệt.

Thật may là lúc này tôi đang đeo một cặp kính đen che khuất hơn phân nửa khuôn mặt.

“Tên XX nói nhanh nhanh cho rồi!” cậu ấy lẩm bẩm oán giận, lại tiếp tục nằm lên vai tôi. “Tớ ngủ tiếp một lúc nữa đây.”

“Tên tớ là Lâm Cánh.”

Cậu ấy xem cặp sách như rác mà nhét vào ngăn kéo, rồi mới xoay sang chào hỏi tôi. Ngày đầu vào học đã mặc đồng phục nhăn nhoe, cổ áo phanh ra, cúc áo sơ mi màu

trắng bên trong cũng không cài vào hiện ra cái cổ trắng nõn, xương quai xanh thanh tú thấp thoáng.

Cái kiểu ăn mặc lôi thôi này trên người cậu ấy thế mà lại có cảm giác thực sự ghẹo người.

Lúc tôi báo danh cho thầy, cậu ấy lôi sách giáo khoa ra dựng thẳng lên bàn, quay sang thì thầm: “Che giùm tớ.” rồi nằm úp mặt xuống bàn. Năm phút sau ngoảnh lại, đã thấy hơi thở đều đều, thật ghen tị, trên khoé miệng còn có nước miếng.

Đúng là một đứa nhỏ hạnh phúc.

“Ê, cho tớ mượn quyển sách cái.”

Tôi tuy đã quen nhưng vẫn vô thức nhíu mày: “Lại ngủ hả?”

Thực ra tiết Toán cậu ấy đã lấy sách Hoá che mặt ngủ trộm, nhưng có khác gì giấu đầu lòi đuôi, chẳng thà cứ nằm hằn xuống dưới ngủ còn đỡ khiếm nhã với giáo viên hơn.

Mà vị hoàng tử hạnh phúc này đi học đến sách để che cũng không mang, thường buộc tôi phải giúp vô điều kiện, rồi sau đó mới trả cho tôi một quyển sách quần quoe trên đó còn dính nước gì đó đáng ngờ.

“Cặp cậu rốt cuộc có gì chứ?”

“Muốn xem không?”

Đưa ánh mắt cho “một người xác định”, rồi mới thản nhiên đem mấy thứ linh tinh ra ngoài, máy CD, PC, tạp chí người lớn nhả rúm lại, đồ ăn vặt, còn cả...

Tôi trừng mắt nhìn cái thứ màu hồng nhạt đến nửa buổi, mặt từ từ tối lại.

“Dám mang thứ này đến trường, để làm gì hả!” tôi phẫn nộ.

“Thối bóng bay chứ sao...” cậu ấy cười phá lên, đem cái thứ kia ra vờ thôi thôi.

Tôi thiếu điều ngất xỉu.

Lần đầu tiên thi trắc nghiệm, trước cuộc thi không khí lo âu bao trùm, cậu ấy ngồi bên tôi tỉnh rụi, nhàn nhã vô cùng, người không biết còn tưởng cậu ấy học ôn năm chắc chiến thắng, chỉ có tôi minh bạch cái tên này đầu óc ngu ngốc, về mặt lúc nào chẳng như không có chuyện gì.

Đề thi phát xuống dưới, tôi trả lời trôi chảy, trong phòng học lặng im trừ tiếng bút sột soạt rất nhỏ cùng tiếng thầm thì hỏi nhau đáp án ra, còn có tiếng thở ra vào rất đều đặn, rất đổi hạnh phúc, rất đổi an ổn...

Tôi liếc sang chỗ cậu ấy, thấy trước mắt chợt tối hù, người này, người này không ngờ lại ngủ nữa! Còn... còn ngáy khò khò! Tôi đưa tay thô bạo đẩy đẩy, cậu ấy không phản ứng gì, lại dùng sức véo cánh tay, véo nửa ngày cậu ấy mới kêu thảm thiết ngẩng đầu ai oán trợn mắt với tôi.

"Trợn cái gì mà trợn, mau làm bài đi!" tôi cố sức đè thấp giọng, rít lên qua kẽ răng.

"Mệt." cậu ấy tội nghiệp nhìn tôi một cái rồi lại cúi xuống ngủ tiếp.

Tôi giận run người.

"Sao lại không làm bài?!" thi xong tôi chất vấn. Cho dù một câu cũng không làm được, ít ra cũng đánh bậy vào chứ, chẳng lẽ đánh bậy thế nào cũng phải để tôi dạy?! Người đứng đầu lớp ngồi cách cậu ấy chưa đầy 5 cm, chuyện tốt lành như thế mà không biết lợi dụng?!

"Không làm được." cậu ấy tỉnh bơ.

"Sao lại không?"

"Đi học có nghe đâu."

"Sao lại không nghe?"

"...Nghe không hiểu."

"Sao nghe không hiểu?"

"...Đi học không nghe."

"Sao lại không nghe?"

"...Nghe không hiểu."

Tôi và cậu ấy hoang mang nhìn nhau đến năm phút, cuối cùng tôi quyết định khỏi đàn gảy tai trâu nữa.

Cậu ấy chính là hoàng tử sống trong nhung lụa, bên ngoài là vàng lá, bên trong là đồ bỏ đi.

Tôi tuy căm ghét gạt cái tay trong lúc ngủ cậu ấy vô tình để lên đùi tôi, nhưng lại không nhìn được ngưỡng mộ vẻ mặt vô ưu vô lo đầy mãn nguyện khi ngủ kia.

Vén vén chỉ có vài lần nhìn thấy cậu ấy rũ đi về uể oải do thiếu ngủ, ấy là ở trên sân bóng.

Tôi từ hồi sơ trung bị một quả bóng rổ ném bể mắt kính sau này liền bị ám ảnh, thề sống chết sẽ không chạm vào cái thứ đã thô bạo nện vào mặt, trở thành hổ thẹn cả đời của tôi đó. Vậy mà quả bóng rổ trong tay cậu ấy lại tràn đầy sinh lực, nghe lời chủ nhân như thế khiến tôi thực sự bất ngờ.

Lúc ấy tôi đang đứng ở tầng hai cửa phòng truyền thanh, nhìn xuống những nam sinh hùng hực sức trẻ trong trận bóng, cậu ấy không cao lắm nhưng lại vô cùng nổi bật, quả bóng ba điểm lọt vào rổ toả ra vẻ mê hoặc. Mái tóc vàng nhạt khẽ phất phơ lấp lánh toả sáng, tư thế tay chuẩn xác, tất cả nữ sinh đang chứng kiến trận đấu không kìm nổi hét chói tai. Ánh dương chiều đông nhàn nhạt lan toả khắp người cậu ấy, hình ảnh như ngưng đọng lại giữa không gian mệnh mông.

Cho dù có ở cách xa, nụ cười của cậu ấy tưởng chừng như nở rộ trước mắt tôi, tôi ngăn người nằm chặt kịch bản phát thanh trong tay, nhất thời quên không nói, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch.

Đó là mẫu chuyện hai năm trung học của tôi về cậu ấy.

Người kia thi thoảng tôi vẫn gặp thoáng qua. Lúc ấy tôi cũng như bao người khác, chỉ dám đứng từ xa ngưỡng vọng cậu ấy.

Khoảng cách sinh ra rất nhiều chuyện phóng đại, lời đồn về cậu ấy cực kỳ đa dạng, nội dung ly kỳ, ngoài sức tưởng tượng.

Có người nói cậu ấy là đồng tính luyến ái – theo cách nói đang thịnh hành khi ấy, “gay” đối với chúng tôi mà nói vẫn là một danh từ cấm kỵ, không khác gì biến thái, khi nói ra thường mang theo ý khinh miệt. Quả thật thần thái cậu ấy toát ra quyến rũ khác hẳn nam sinh bình thường, ngay cả môi cũng mang sắc mỹ diễm lạ kỳ. Cùng là thiếu niên nhưng ở bên người cậu ấy lại khiến người ta dễ có cảm giác động tâm.

Tôi ghét, thậm chí cực kỳ hận khi nghe lời đồn vớ vẩn nào đó nói Lâm Cánh thường xuyên cùng những người đàn ông trung niên khác nhau ra vào khách sạn. Trong tiết Thể Dục, nam sinh kia sau lưng khinh bỉ nói: “Lâm Cánh là cái đồ đê tiện.” đã bị tôi “không cẩn thận” mạnh tay ném trái bóng rổ vào đầu.

“Văn Dương, em là lớp trưởng, nên đi hỏi thăm Lâm Cánh một chút.”

Tôi cầm lấy mảnh giấy viết số điện thoại của cậu ấy, thầy chủ nhiệm Âu Dương nhờ tôi đi tìm Lâm Cánh, Tiểu Huyền ngồi bên bất bình: “Không công bằng, sao Lâm Cánh được giao cho cậu ấy, còn em lại là Trương Đại Vĩ!”

Lâm Cánh và Trương Đại Vĩ là hai học sinh cá biệt dính điểm liệt trong lần thi lên cấp ba năm đầu tiên. Trừ môn Ngữ Văn còn lại hầu như tôi cũng toàn một trăm điểm. Tôi thật sự khó tưởng tượng nổi chỉ số thông minh phải thấp đến mức nào mới có thể trượt hết như vậy, nhưng hiển nhiên Trương Đại Vĩ khác Lâm Cánh ở chỗ cậu ta trong ngoài như một, nhìn qua cũng biết là kẻ ngốc, đối với người cực kỳ yêu cái đẹp như Tiểu Huyền mà nói, ai chịu được cậu nam sinh béo ục ịch động tác còn chậm chạp hơn cả phản ứng kia!

Cuối tuần mỗi tối tôi đều đến Narcissism làm nhân viên pha rượu. Nhà tôi không thiếu tiền nhưng tôi muốn tìm một phương thức trải đời an toàn. Giống như những thiếu niên cùng tuổi tò mò về còn gái, chỉ khác là tôi lại thấy hiếu kỳ với gay. Thật là... thế này mà cũng tính là sở thích sao... nhưng tôi chính là như vậy, cực kỳ hứng khởi muốn biết đồng tính lúc đó sẽ làm những gì.

Lần đầu chứng kiến hai người đàn ông hôn nhau, sắc mặt tôi xám ngắt, tôi phải dùng sức chà chà mặt bàn mới không ngất xỉu đi. Thử tưởng tượng là một chuyện, trực tiếp trông thấy lại là một chuyện hoàn toàn khác. Nhất là hai người kia đều không tính là dễ nhìn, còn lâu mới chạm đến chữ “anh tuấn, phóng khoáng” được. Tôi nỗ lực hồi tưởng lại trong đầu. Nữ sinh trong lớp toàn xem ya*i, hình rõ là đẹp, giờ thì tôi đã thấu triệt sự thật bao giờ cũng tàn khốc vô cùng.

Mãi rồi cũng quen. Khi tôi làm việc, ông chủ yêu cầu bỏ cái kính to tướng đen thui kia ra, nghe bảo thế cho dễ nhìn, vậy nên tôi mới hay bị khách hàng tiếp cận. Trước giờ tôi không thể ngờ mình đối với người cùng giới lại có sức hấp dẫn đến vậy, ở Nam Cao hai năm cũng chưa từng thấy nữ sinh nào gặp mình mà hét toáng lên, Tiểu Huyền mới xứng là bạch mã công tử, còn tôi đến con ngựa cũng chẳng bằng.

Đêm đó tôi bị người ta ngang nhiên đùa bỡn một trận, không ai khác chính là cái tên mấy ngày trước kêu oai oái là bị ngã gãy chân đang bó bột – Lâm Cánh.

Nghe rõ cậu ấy cười hề hề giảo hoạt lại còn tiếng nuốt nước miếng, tôi liền nổi cả da gà, quầy bar cao như vậy cậu ấy dám bò lên trên ngọ ngoạy kéo mặt tôi lại gần. Nguyên tắc của tôi là có kẻ nào muốn sàm sờ mình, tôi sẽ chẳng ngần ngại tặng cho một bình rượu lên đầu, nhưng khi bờ môi của cậu ấy tiếp xúc với má, cái cảm xúc mềm mềm ấm áp ấy khiến tôi run rẩy, tức thì máu nóng sôi trào, tôi ngây ra như phỗng, chẳng những không ra tay, mặt còn đỏ lựng cả lên.

Giây tiếp theo cậu ấy đã bị một người đàn ông cao lớn tuấn tú lôi từ trên quầy bar xuống, kéo vào lòng hôn say đắm.

Tôi cúi đầu không muốn nhìn màn biểu diễn thuần thực của bọn họ. Vừa rồi chính mình tim loạn nhịp mất vài phút, thật không đáng.

Tôi là loại người bảo thủ, việc gì cũng phải nghiêm túc nên căn bản không chấp nhận nổi trò đùa này.

Ngay cả chuyện kia cũng là ngoài ý muốn, nhanh như vậy không tính là hôn, ở quá gần bờ môi của cậu ấy mà đến giờ tôi vẫn nhớ rõ cảm giác trái tim thỉnh thoảng như muốn nổ tung. Tôi không hiểu vì sao cậu ấy lại có đôi mắt như thế, đen thẳm, ngây thơ, và dịu dàng, khi đối diện lại khiến tôi hơi chột dạ.

Tôi sợ giây tiếp theo tôi sẽ bị cuốn vào đó, không thể thở nổi.

Mà cậu ấy chỉ cần dùng ánh mắt lơ đãng ấy thôi.

Tưởng tượng đến hình ảnh cậu ấy cùng người đàn ông khác xích lỏng ôm nhau, dạ dày tôi cồn cào muốn nôn.

Tôi vẫn nghĩ chuyện này nhất định sẽ làm dậy lên cảm giác chán ghét.

Nhưng không thể không thừa nhận, trong tôi còn tồn tại một loại cảm giác khác, nghiêm túc mà nói, đó là ghen tỵ.

Dùng lực đẩy cậu ấy lên giường khi say, đầu tôi nóng cả lên, nhưng khi ấy tôi thanh tỉnh đến lạ thường. Tôi thừa hiểu mình đang làm gì, cũng rõ mình muốn gì. Tôi muốn người dưới thân kia, tôi thích cậu ấy, muốn ôm cậu ấy, muốn có cậu ấy, hy vọng cậu ấy sẽ thuộc về tôi, và xa hơn sẽ vĩnh viễn thuộc về tôi.

Tôi phải giữ cậu ấy ở bên, nhưng, tôi không biết dùng cách nào.

Tôi đã không ngừng nghĩ dưới một lần rằng nếu cậu ấy là con gái thì tốt rồi, dùng thủ đoạn này ép buộc dù có ti tiện nhưng nhất định sẽ hữu hiệu.

Đó là lần đầu tiên của tôi, không kinh nghiệm gì, chỉ thường thức bằng bản năng. Vừa dăm vừa thô bạo, vì tôi muốn che giấu sự lo lắng của mình – tôi rất sợ cậu ấy sẽ vùng vẫy phản kháng, chỉ cần cậu ấy cự tuyệt, sợ là chỉ một chữ “dừng” cũng sẽ khiến tôi không có can đảm tiếp tục.

Cậu ấy từ đầu đến cuối không ngừng khóc, không ngừng thì thào nói “Cậu say rồi.” nhưng kiên quyết không nói “dừng”, kiên quyết không đẩy tôi ra.

Thời khắc được bao phủ bởi sự ấm áp của cậu ấy tôi hạnh phúc đến run người, cứ như thế ôm chặt lấy cậu ấy, cuối cùng cũng đạt được điều mình muốn, ngón tay cậu ấy bắt chặt lấy vai tôi, áp sát khuôn ngực nóng rực của tôi, giữa màn đêm tôi cảm nhận được nhịp tim của cậu ấy đập thành thịch.

Trong nháy mắt tôi đã nghĩ cậu ấy thích tôi.

Đó là viễn cảnh tươi đẹp trong mộng, cả đời không thể gặp lại.

Lúc tỉnh lại cậu ấy không còn ở trong lòng tôi nữa, thậm chí cũng không còn nằm bên cạnh. Cậu ấy mỉm cười đứng ở góc phòng đối diện tôi, nói, "Chào buổi sáng"!

Dáng vẻ tự nhiên, khuôn mặt vô tư, từ đầu đến chân đều sạch sẽ, cứ như chuyện tối hôm qua không phải xảy ra với cậu ấy vậy. Cậu ấy cười hì hì nói tôi say rượu, nôn bậy bạ khắp nơi rồi lăn ra ngủ.

Cậu ấy nói dối trơn tru như thế, hại tôi suy tụt chút nữa tin tôi hôm qua là do tôi quá chén rồi mộng xuân thật.

Tớ chỉ là hơi ngà ngà say, đâu phải say đến không biết trời trăng gì, đừng coi tớ là đứa đần!

Nhưng rốt cuộc tôi cũng không kêu lên. Khuôn mặt nhẹ nhõm bình thản của cậu ấy khiến tôi khó xử, sao có thể chấp nhận nổi. Cậu ấy vẫn cứ tuyệt tôi, chẳng qua là thay đổi phương thức biểu đạt, ngầm ám chỉ tôi không cần nhắc lại, coi như chưa từng có chuyện gì.

Vậy mà giây phút tiến vào cậu ấy, tôi đã mừng như điên còn có phần vênh váo đắc ý, những tưởng cuối cùng mình cũng đã được chấp nhận, cũng có thể nắm giữ hạnh phúc.

Thật nực cười, thật ngu xuẩn, loại chuyện này... làm loại chuyện như thế này... với cậu ấy mà nói là chuyện quá bình thường.

Chỉ có tôi là đứa ngốc mới...

Tôi đã thề cả đời này sẽ không chạm vào cậu ấy nữa. Tôi không thoải mái như cậu ấy, thân thể tiếp xúc sẽ khiến tôi tưởng bở, sẽ khiến tôi không biết tự lượng sức mình mà ảo tưởng vào cái gọi là tình yêu. Đối với tôi mà nói, tình dục cùng tình yêu vốn chẳng thể tách rời, trừ phi cậu ấy yêu tôi, bằng không tôi tuyệt đối không chấp nhận.

Hiển nhiên tôi đã đánh giá cao khả năng nhẫn nại của mình, một cậu con trai bình thường sớm tối ở bên cạnh người mình yêu, sao có thể kiềm chế nổi, huống hồ cậu ấy còn chủ động dụ dỗ tôi.

Phòng tuyến bị phá vỡ âu cũng là điều dễ hiểu, thật ra cậu ấy không nhất thiết phải làm vậy, chỉ cần một ánh mắt, một nụ cười cũng có thể khiến tôi chào thua. Cái thái độ chẳng xem ai ra gì khiến tôi thấy bị tổn thương, nếu như tôi giống như trang trọng tuyên bố là "yêu", cậu ấy lại ung dung giải thích rằng đó là "phát tiết".

Cậu chấp nhận tớ, chẳng qua chỉ là vì dục vọng?

Tiểu Cánh, đã thế tớ càng muốn cậu phải yêu tớ.

Không có được tình yêu của cậu, tớ càng khao khát muốn có nó.

Có lẽ tôi phải thừa nhận mình đúng là kẻ đạo đức giả, cho đến phút cuối đã không khống chế nổi được sự thèm khát được ôm cậu ấy.

Hoàn toàn không thể chống cự, cậu ấy mỏng manh cuốn hút, cơ thể mát rượi nhẵn mịn như tơ lụa, kỹ năng cùng đáng vẻ đầy khiêu khích, chỉ cần là thằng con trai bình thường đều sẽ không chịu nổi. Mà tôi còn yêu cậu ấy đến thế.

Tôi yêu cậu ấy, chỉ có thể yêu cậu ấy.

Vô luận như thế nào tôi cũng phải nói tôi yêu cậu ấy.

Yêu đến mức này... đến không thể khắc chế...

Lúc cậu ấy đi mua nguyên liệu làm sushi, tôi đứng ngồi không yên. Trong lòng hơn một ngàn lần phải thừa nhận đúng là thực không dễ dàng gì.

Khoảng thời gian chờ đợi tựa như dài cả thế kỷ.

Khi cậu ấy trở về không biết đã qua bao lâu. Cậu ấy lãnh đạm có vẻ trốn tránh khiến tôi vừa xấu hổ vừa bất an, nên lại nhất thời dừng khí đột nhiên biến mất mà trấn tĩnh lại. Tôi mím chặt môi, trên người cậu ấy, ngửi kỹ một chút chỉ cần là con trai đều sẽ biết, đó là mùi tinh dịch.

Tôi lặng lẽ siết chặt tay lại rồi lại buông ra. Không dám nghĩ nhiều, cũng không thể nghĩ nhiều.

Mấy ngày nay tôi vụng về lấy lòng nhưng cậu ấy vẫn lơ đãng trốn tránh. Tôi đang chờ đợi, chờ cậu ấy và tôi đến một lúc nào đó sẽ nói lời yêu một cách nghiêm túc.

Hôm phát hiện hòm thư dưới lầu nhà trọ có một cái túi đựng VCD, tôi chỉ đơn thuần nghĩ thấy kỳ kỳ, không ngờ rằng một cái đĩa nhỏ bé như thế có thể mang đến cho tôi chuyện gì, lấy mất của tôi chuyện gì.

Nếu như khuôn mặt hai người kia không quen thuộc đến thế, tôi sẽ hơi đầu mà phủ nhận, tôi sẽ nghĩ đây chỉ là một cái đĩa người lớn bình thường, hoặc là một trò đùa dai chẳng đáng cười, không phải là ghen tỵ, không chỉ là ghen tỵ. Khi đó lý trí của tôi như bị xé rách, lòng điên cuồng hừng hực lửa giận, chẳng màng phân tích cũng chẳng màng lý giải.

Người đàn ông kia...

Người ba tôi yêu thương nhất trên đời...

Con người cao lớn, nhân từ, đẹp đẽ kia... đối với tôi mà nói, ba tôi là vị thần tối cao.

...cùng người tôi yêu trần trụi dây dưa, thờ dốt.

Đầu ngón tay vì phần nộ run lên. Tôi lựa chọn cách phát tiết cực hiệu quả mà cũng cực đốn mạt, tôi kéo tóc cậu ấy, lôi cậu ấy vào phòng ngủ khi cậu ấy đang ra sức chống cự, vừa mù quáng vừa bất lực, tôi nhấn tâm đối xử với cậu ấy, tát cậu ấy, thô lỗ xé rách cậu ấy. Thời điểm bị thô bạo sáp nhập cả người cậu ấy run bần bật, đau đến mức màn đêm trong đôi mắt kia cơ hồ ủa ra ngoài.

Tôi biết cậu ấy đau,

nhưng... tôi cũng đau, từ tận đáy lòng.

Ánh mắt của cậu ấy, đen nhánh, ướt át, nhu hoà như một chú sóc nhỏ, lại trợn tròn lên, như gần rớt ra khỏi tròng. Cậu ấy cứ nhìn tôi như vậy, vẻ mặt như sắp khóc nhưng không hề có một giọt nước mắt nào.

Tiểu Cánh...

Tôi cũng đâu biết hành hạ cậu ấy, cũng là hành hạ chính bản thân.

Ai có thể nói cho tôi biết khi ấy đến tột cùng tôi hận cậu ấy biết bao nhiêu...

Nếu tôi không yêu cậu ấy thì thật hay, ít nhất có thể ôn hoà, dịu dàng với cậu ấy một chút, cũng sẽ không tàn nhẫn khiến cậu ấy bị tổn thương nghiêm trọng như vậy.

Người rời khỏi đó trước là tôi, không đi không được, vì có ở lại cũng biết đối mặt với đồng hỗn loạn kia như thế nào đây – đồng hỗn loạn do tôi và cậu ấy gây nên.

“Văn Dương, thực xin lỗi.” ba nói với tôi. “Ba không định nói cho con biết... sợ con hận ba, nhưng...”

Tôi như dã thú bị chọc mù mắt mà điên dại quay cuồng, phần nộ, bị ai, hổ thẹn... và hối hận. Trời ơi, sự hối hận của tôi giờ đây đã quá muộn màng.

Phát khùng lên đi khắp mọi nơi tìm Tiểu Cánh mấy ngày trời, nỗi sợ hãi như nuốt chửng lấy tôi, nỗi sợ hãi cậu ấy sẽ lạnh lùng với mình, nỗi sợ hãi cậu ấy sẽ oán hận mình, nỗi sợ hãi sẽ không còn gặp lại cậu ấy nữa, nỗi sợ hãi từ nay về sau hai người sẽ vĩnh viễn xa nhau.

Thấy cậu ấy đang chờ để qua đường, thân thể mong manh đến mờ ảo ẩn dưới lớp quần áo rộng thùng thình, khi gió thổi bay tóc cậu ấy, tôi có cảm giác như cậu ấy sẽ tan ra thành từng mảnh trong gió.

Cậu ấy nhìn tôi, trong ánh mắt không có một tia oán thán, thậm chí cũng không hề tức giận, màu đen thẫm trong đó tràn đầy tuyệt vọng cùng hoảng sợ.

Dường như trong phút chốc tôi chợt nhận ra bản thân đã không còn cơ hội chuộc lỗi nữa rồi.

Tôi đuổi theo cậu ấy, cậu ấy vừa kinh ngạc vừa lao đảo chạy, vai run rẩy như thế khiến tôi cũng không nỡ dồn ép cậu ấy. Nhưng đối với cậu ấy, tôi đã không thể dừng lại, không thể buông tay.

Tôi chưa bao giờ chạy thực mạng, chưa từng liều lĩnh đuổi theo thứ gì như ngày hôm đó, để cuối cùng không đạt được gì cả.

Máu của cậu ấy, đỏ thẫm, dính dớp, dưới bánh xe lan ra từ từ, từ từ, và lòng tôi cũng theo đó mà chảy dần dần về với quá khứ xa xưa.

“Tiểu Cánh!!!”

Thanh âm như mất kiểm soát vang lên thê lương, tôi cũng không dám tin đó là giọng của mình.

Tôi đã quên làm thế nào có thể đẩy đám đông ra để nhào đến ôm cậu ấy vào lòng, tôi đã quên làm thế nào tôi lại cứ lay cậu ấy mà cậu ấy lại chẳng hề có phản ứng, tôi đã quên làm thế nào ôm chặt cậu ấy mà khóc rống lên, tôi thậm chí còn không nhớ rõ khi ấy trái tim vì sao mà có thể tuyệt vọng, vỡ nát, hỗn loạn như vậy.

Chỉ nhớ rõ mặt cậu ấy đầy máu, những giọt máu ấm nóng, nhưng sờ vào lại lạnh lẽo, là sự ấm áp khiến tôi lạnh run, lảng lảng thắm đẫm mặt tôi, mãi mà không tiêu tan.

Tôi cứ ôm chặt cậu ấy như vậy, nhưng lại cảm nhận được cậu ấy đang ngày một rời xa tôi.

Giống như vài năm qua, chúng tôi đã dựa vào nhau gần đến thế nhưng chung quy lại không thể đi đến tận cùng.

Cơ hồ vĩnh viễn cũng không thể biết phải đi đâu để kiếm tìm.

Hạnh phúc là đấu tranh? Hay là chờ đợi?

Cho đến một ngày... khi người ấy xuất hiện...

Vô xứ khả tầm – NOT FOUND

Tác giả: Lam Lâm

《Chương mười lăm》

(15)

Người ta thường bảo gà con khi vừa chào đời sẽ coi sinh vật đầu tiên nó nhìn thấy là mẹ mình.

Mà tôi đang phân vân có nên coi người đầu tiên tôi nhìn thấy khi vừa tỉnh lại là người yêu hay không.

Anh vụng về gọt quả táo trong tay, chặt vật cắt thành từng miếng nhỏ, hình thù kỳ quái, dùng cái tăm xiên vào rồi đưa đến miệng tôi.

“Tỉnh lại là tốt rồi.”

Con người hẳn là khéo ăn khéo nói, miệng lưỡi giao hoạt kia lúc tôi vừa mở mắt chỉ nói một câu như thế rồi vội vội vàng vàng lấy từ trong giỏ hoa quả một quả táo, bắt đầu gọt.

Tôi ăn no, liền lắc đầu.

Dù sao cũng đã mê man lâu như thế rồi, toàn thân hiện tại không còn chút sức lực, tâm trạng thật mệt mỏi.

Lee đắp chăn cho tôi rồi đưa tay vuốt ve mặt tôi, nở nụ cười: “Tỉnh lại là ổn rồi... Anh mỗi ngày đều lo nhờ em tỉnh dậy có thể sẽ đòi ăn hoa quả nên sớm gọt trước, ai dè đều gọt thành một đồng loảng ngoằng.”

Tôi nhìn rìa mép chưa được cạo sạch của Lee, đột nhiên cảm giác chua xót lan toả trong lòng.

Ngoảnh mặt nhìn về phía cửa sổ, tôi hỏi: “Bầu trời LA luôn u ám thế này sao?”

“Khỏi nói cũng biết cảnh sắc nơi đây chẳng hề đẹp để gì, anh cũng đang tính quay về Thiên Tân.” Lee vốn vẫn cười.

Tôi quan sát người đàn ông này, trong lòng tưởng tượng đến cảnh trước đây làm thế nào anh mang kẻ suýt nữa phải sống thực vật cả đời như tôi đến LA được.

Có lẽ chuyện này hết sức trắc trở.

Tôi cầm lấy tay Lee, khẽ hôn lên môi anh.

Tiếng đập cửa không đúng lúc vang lên, Lee ảo não buông tha môi của tôi, nhòe người dậy: "Mời vào."

Tôi tò mò nhìn ra phía cửa, muốn biết ở LA trừ Lee ra còn ai đến thăm tôi.

Đứng ở cửa là một thiếu niên người Hoa, mày kiếm sáng rực, thân hình mảnh khảnh, diện mạo anh tuấn, chỉ là quá gầy. Tôi hướng đến vị khách chưa từng gặp này gật đầu.

Cậu ta chậm rãi đi tới, động tác có phần gượng gạo. Ánh mắt vẫn không rời khỏi tôi, cứ vậy tay quờ quạng nửa ngày không thấy ghế, thế là Lee lấy ra một cái cho cậu ta ngồi xuống.

Tôi bật cười.

Tuy đã từng thấy nhiều người thất thần nhìn tôi, nhưng đến mức này thì quả hiếm có.

"Chào cậu," tôi mỉm cười. "Cậu là bạn của Lee à?"

Cậu ta mở to hai mắt nhìn tôi, vẻ mặt mờ mịt.

Đến lượt tôi ngu ngơ: "Không hiểu sao?" rồi mới dùng ánh mắt cầu cứu với Lee. "Cậu ta không hiểu tiếng Trung hả? Anh phiên dịch đi."

Lee mặt mày thất kinh khiến tôi mơ hồ thấy có gì đó không đúng nhưng chẳng rõ vấn đề là ở đâu.

"Tiểu Cánh... Em không quen cậu ta?"

Tôi phồng miệng: "Sao quen được? Không lẽ..." tôi liếc sang vị khách kỳ lạ kia, bưng tỉnh: "Không lẽ anh cũng không quen?! Cậu ta đi nhầm phòng chẳng?"

Cậu ta cùng Lee sắc mặt trắng nhợt.

"Tiểu Cánh... Đừng giận dữ nữa, cậu ta đã vượt một quãng đường xa chạy đến LA để gặp em đấy."

Lee dường như hiểu chuyện ho khan một tiếng, xoa đầu tôi.

"Dối?" tôi ù ù cạc cạc. "...nói gì thế, người này tôi chưa từng gặp, ai thêm giận dữ cậu ta."

"Cậu quen tôi? Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?" tôi quay đầu hỏi thiếu niên vẫn im lặng từ nãy đến giờ.

Hai người kia cùng nhìn tôi chăm chú.

Không ai coi tôi ra gì cả.

Ê ê... Khỏi cần phải thần bí như thế nha... có phải chụp ảnh ma đầu... Tôi vô lực...

Lee chợt nhảy dựng lên: "Bác sĩ đầu?!" thoát nhìn chẳng khác bệnh nhân tâm thần. "Khỉ thật, ai bảo với tôi sẽ không có việc gì..."

Lee biến mất ngoài cửa, bỏ lại tôi cùng thiếu niên kia đối diện với nhau.

Quạ – bay – qua – đầu.

Tôi cười gượng hai tiếng, bị cậu ta nhìn mà thấy sờ sợ.

Quyết định chủ động đánh vỡ không khí trầm mặc: "Tôi... tên là Lâm Cánh."

Cậu ta kinh ngạc nhìn tôi nửa ngày, không phản ứng gì.

Người này có vấn đề ngôn ngữ hay máu lên não chậm vậy? Ngoài ngẩn người nhìn tôi ra bộ không có việc khác để làm sao?

Năm phút, cho năm phút đó, không nói gì là tôi ấn nút báo động à nha.

Cậu ta nhìn tôi chăm chú, dường như muốn tìm nét thân thuộc đâu đó.

"Tiểu Cánh... Cậu không nhớ tớ sao?" giọng có vẻ khàn khàn.

Một trận lạnh run.

Vì sao nam giới đều thích bắt chuyện kiểu này, không giả vờ là người quen thì cũng còn cả đồng phương pháp khác mà.

"Nhớ chứ!" thấy mắt cậu ta loé lên tia sáng, tôi vừa bực vừa tức cười: "Cậu là người yêu của tôi trước khi tôi xảy ra chuyện, tiếc là hiện giờ tôi mất trí nhớ, không nhớ cậu là ai nữa."

Cậu ta nghi hoặc nửa ngày, mới ngốc nghếch nhận ra là bị tôi chọc liên cúi đầu cười khổ: "Tớ biết cậu còn giận tớ..."

"..."

Tôi ghen lời, mắt trợn trắng: "Xin hỏi trước kia tôi đã từng gặp cậu sao?"

Cậu ta giật mình ngẩng đầu.

“Tiểu Cánh...”

“Cậu rốt cuộc là ai?”

Tôi không có tâm tình, bệnh nặng mới khỏi, sự nhẫn nại, khả năng phán đoán chỉ bằng 1/4 bình thường, tôi đoán tôi đoán đoán đoán...

Miệng cậu ta run run, qua hồi lâu mới nghe không rành rọt lắm, thanh âm yếu ớt thoát ra từ cổ họng.

“Trác Văn Dương.”

Cái tên kia vừa đến tai, tôi có cảm giác đau đớn như bị một cái kim cứng nhọn độc ác xuyên qua não.

Tôi kêu thảm thiết ôm đầu.

Vài phút trôi qua, đầu óc một mảng mịt mù, ong ong đau nhức.

“A...” tôi cắn chặt răng, chờ cơn đau dần dịu đi.

Trên mặt cậu ta đầy căng thẳng: “Tiểu Cánh... xảy ra chuyện gì?!”

“A...” tôi liều mạng bóp hai bên thái dương, đau khủng khiếp, đầu cũng bị cái gì đó cứng rắn xuyên thấu. “Đầu đau quá...”

Cậu ta kinh hoàng đưa tay sờ đầu tôi, tôi vột gạt ra.

Tôi ghét nhất loại người thừa cơ đục nước béo cò.

Cậu ta ngại ngùng thu tay, miệng mở ra muốn nói gì đó nhưng lại thôi, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối nắm chặt đến mức các khớp ngón tay đều ửng ửng hiện hiện trắng bệch.

Tự nhiên đau đầu làm tâm tình tôi càng tệ, huống hồ vẫn còn bị sấm soi không hề chớp mắt.

“Phiền cậu đi ra ngoài, tôi phải nghỉ ngơi.”

Cậu ta vênh đôi môi mỏng: “Cậu trước đây... chưa từng gặp tớ sao?”

“Chưa.” tôi chỉ muốn chấm dứt nhanh cuộc đối thoại vô nghĩa này, mặt cậu ta trong nháy mắt tái nhợt đi.

“Chào cậu.” tôi lạnh nhạt gạt đầu, tiễn khách.

Cậu ta im lặng nhìn tôi, gật gật chào lại rồi cứng ngắc đi ra ngoài.

Ở bệnh viện mấy ngày nay nói chung trôi qua sóng êm bể lặng, trừ cái ngày hôm đó bác sĩ nhẩy bổ vào xoa nắn đầu tôi đến cả buổi.

“Hay là ung thư não?” tôi hỏi Lee.

“Là mất trí nhớ!” Lee nổi giận.

Ngày xuất viện, đứng ở cửa chờ Lee đi vào bãi đỗ xe ngầm đem xe ra, tôi chợt thấy người kia. Mới vài ngày không gặp, cậu ta càng gầy đi nhiều, cảm nhận đến độ có thể đâm người ta.

Cậu ta ngó xung quanh, cuối cùng nhìn đến mục tiêu, nhoẻn cười, đứng bên cạnh tôi, hơi cúi xuống.

“Đã khoẻ hơn chưa?”

Tôi khách khí hờ hững gật đầu.

“Cho cậu xem cái này.” cậu ta từ tốn, nhỏ nhẹ, trong tay cầm cái CD bị hư.

Tôi nghi hoặc tiếp nhận, cố gắng nhìn cái bìa CD màu lam với hình ảnh có liên quan gì đó đến vũ trụ kia: “Mr.Children... Not found... Không tìm thấy?”

Dịch xong mấy chữ mà toát mồ hôi hột. Tiếng Anh của tôi đến đây là cực hạn.

“Gì thế?” chẳng lẽ muốn tặng tôi? Cho xin đi, đã hỏng thế này rồi, chán chết.

“...” cậu ta cười gượng. “Là một người bạn cho... xem xem... có nhận ra không?”

Tôi lắc đầu, ra là tự mình đa tình, mặt phiếm hồng: “Bạn gái à?”

“Một người... tớ rất thích.”

Có người như thế còn nhìn tôi lộ liễu? Anh chàng này...

“Hôm nay tớ phải về Thiên Tân.” cậu ta chăm chú đánh giá ánh mắt của tôi. “...Lại có thể gặp cậu... thật vui...”

Cậu ta đem cái CD nhỏ kia như báu vật bỏ vào trước ngực, lặng thinh quan sát tôi, dường như chờ mong tôi có thể nói gì đó.

“Hẹn gặp lại.” tôi vẫy tay rồi xoay người chạy vội đến chỗ Lee.

Những ngày đông đã dần tàn, vậy mà chẳng hiểu sao cái lạnh lại thấm đến tận xương tuỷ.

-HOÀN-